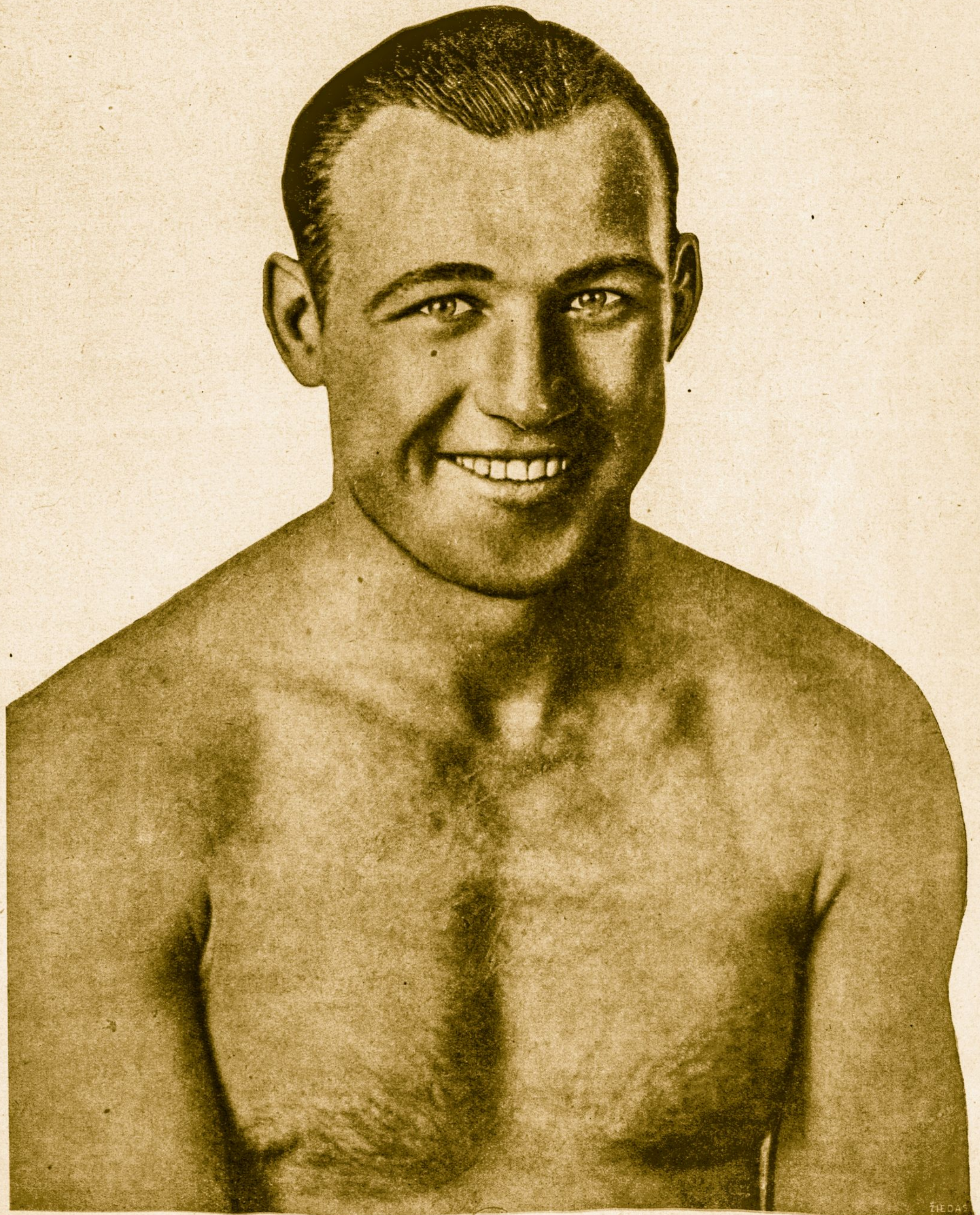

SKAUTU AIDAS

Jack Sharbov-Zubauchas

ZIEDAS

Pono Respublikos Prezidento mūsų Šefo vardinių išvakarėse, VI-12, Kaune ir daugelyj kitų vietų skautai-ės suruošė specialius laužus. Gi centro vadovybės atstovai buvo nuvykę Šefą pasveikinti į prezidentūrą. Ta proga įteikė skautišky dovanėlių — lazda, fetra, švilpuką ir kt. Savo vardines mūsų Šefas praleido savo tėviškėje (Ukmergės apskr.). Kartu ten dalyvavo ir mūsų Vyriausias Skautininkas.

J. E. Respublikos Prezidentas pas skautus.

Mūsų Šefas nuolat domisi skautų darbu, ir kada turėdamas progos suteikia skautams garbės juos aplankydamas ar pažiūrėdamas jų darbų. VI.29. apie 18 val. J. E., lydima dr. Alekno ir Vyr. Sk. Št. narių, aplankė skaučių stovyklą prie Pažaislio, o apie 20 v. — skautų st-klą prie Karmėlavos. Mūsų Šefas atidžiai apžiūrėjo išitaisymus, pasikalbėjo su daugeliu skautų-čių, geriau susitvarkiusius pagyrė. Skautų st-kloj vakare, prie Jam pagerbti suruošto specialaus laužo, pasakė prasmingą kalbą. Būdamas su skautais a. a. Maironio mirties gedulio dieną, jaunuoliams pareiškė savo minčių apie didįjį Dainių. Skautai dėmesingai iš klausė Vyriausio Vado žodžių. O Šefui ir palydovams išvykstant namo, stovyklautojai sukėlė dideles ovacijas, kurių garsas kėlė tolimą miško aidą... Ir ilgai ilgai skautai mišku lydėjo Šefą.

Vyriaus. Skautininkas ilsisi.

Po įtempto žiemos ir priešstovyklinio darbo Vyriausias Skautininkas pulk. Šaruskas turėjo išvykti pasilsėti ir pasigdyti į Nidą. Laikiniai Vyr. Sk-ko pareigos eina Vyr. Sk. Št. užsienio dalies vedėjas vyr. sktn. maj. A. Valušis. Vyr. Sk-kas išvyko nuo VI.22. ir grįš apie VII.3.

Artinas kelionė Estijon.

Mūsų skautų draugovė į Estijos skautų tautinę stovyklą iš Lietuvos išvyks š. m. liep. m. 14 d. Nuo liep. m. 6 d. stovyklaus Kleboniškiuos. Draugovei vadovaus sktn. Ant. Saulaitis. Dr-vėj bus 35 skautai, iš įvairių Lietuvos vietų. Iš Vyr. Sk. Št. Št. dar vyks sktn. Mantvila, sktn. Palčiauskas, psktn. Mauragis. O apie liep. 20 d. į estų stovyklą mano nuvykti ir mūsų Vyriausias Skautininkas su užsienio dalies vedėju, prieš tai jie revizituos Latvijos skautų vadovybę Rygoje.

Šiomet stovyklauja.

Šią vasarą įvyksta daug įvairių skautų kelionių ir iškylų. Bet ir stovyklų bus labai daug. Pav., Alytaus r. tuntas Punios miške stovyklavo VI.15—25., Biržų — nuo VI.21., Kauno: Skautės nuo VI.20. Pažaislyje, skautai — nuo VI.

22. prie Karmėlavos, Marijampolės — Punios šile nuo VI.18., Panevėžio — prie Puntuko, skautės VI.21—30. ir skautai VII.1—15., Rokiškio — Sartų paežerį VI.20—VII.4., Šiaulių — už Kurtuvėnų VI.21—VII.1., Mažeikių — Pavenčiai nuo VI.20., Raseinių — Tytuvėnų puš. VI.15—25., Tauragės — Šilinės gir. VI.20—VII.4., Telšių — Germanto ež. VI.17—VI.28., Trakų — prie Kaišiadorių VI.20—VII.27., Utenos — prie Puntuko VII.1—15., Vilkaviškio — Skomskovolėj nuo VI.25., Klaipėdos — Klaip. kr. nuo liepos m. pradžios, žydų skautai — Pelainių puš. (Kauno aps.) nuo VI.22. įvyksta dar Skuodo, Joniškio, Šiaulėnų, Radviliškio stovyklos. O mokytojų (moterų) — prie Pažaislio nuo VII.2., mokytojų (vyrų) — Kleboniškiuos nuo VII.4. ir reprezentacinės dr-vės į Estiją — Kleboniškiuos VII.6—14.

Daugumą stovyklų aplanko Vyr. Sk. Št. Št. nariai.

Skautai šilutėje!

Šitame Kuršių pamario mieste skautų vardas lig šiol buvo nežinomas. Tačiau, įsisteigus lietuvių vidurinei mokyklai ir tos mokyklos mokytojai p. Klemui sutikus, š. m. birželio m. 13 d. įsikūrė skautų skiltis.

Tai vienintelis šiame suvokietėjusiame apskrityje lietuvių moksleivių žiedelis, kuris netrukus išaugs Tėvynei naudingą augalą...

Pasktn. Dėlininkaitis.

Iškyla jūron.

Klaipėda. Š. mėn. 12 d., J. E. Respublikos Prezidento vardinių išvakarėse, Klaipėdos jūrų skautai savo laivu „Budys“ išplaukė į atvirą jūrą pagerbti savo Šefą.

Štai „Budys“ beribėje jūroje — aplinkui vanduo ir dangus. Saulė atsisveikindama su gyvuoju pasauliu siunčia paskutiniuosius savo spindulius. Garsi komanda — ir įgula rikiuojasi ant denio. Draugininkas, jaun. leit. pasktn. Michelevičius, pasakė trumpą kalbą, apibūdindamas šios dienos išplaukimo tikslą. Mūsų Šefui buvo linkėta ilgiausių metų, sušukta tris kart garsus valio ir sugiedota tautos himnas. Besiveržiant garsiams himno žodžiams, didingo „Budžio“ stiebo viršūnėje suplevėsavo J. E. Respublikos Prezidento valstybinis standartas.

Vėliau visa įgula išsiskirsto laive, dalinasi išpūdziais ir bangoms padedant aukštai supa savo Antanus!

Pilnomis vėjo išpustomis būrėmis „Budys“ tiesiai per bangas skrodžia sau kelią į tamsoje paskendusį, švyturiais apšviestą uostą. A. Š.

Didelė skautų šventė Vilkaviškyje.

V. 29 d. vilkaviškėčiai šventė savo metinę šventę kartu ir — 12 metų nuo įsikūrimo skautų Vilkaviškyje ir 8 metų nuo tunto įsikūrimo — jubiliejus.

Jau rytą moksleivių pamaldose mirgėjo skautiškos uniformos, o 12 val. visas tuntas išsirikiavęs, orkestro lydimas nužygiavo į gimnazijos aikštę. Ji didelė, o viduryje gražiai dekoruotas stalas. Tvarcingai išsirikiavusius skautus, priėmęs raportą sktn. Palčiauskas, lydimas tuntininko, adjutanto ir sk. remti dr-jos valdybos, pasveikino skautų vienetus. O tunt. sk. Z. Varanka gražia kalba nupasakojo, kaip 1920 m. gimn. mok. p. Lietuvninkas yra įkūręs skautų skiltį. Vėliau kurį laiką veikimas beveik merdėjo, nes buvo stoka vadų, stoka žinių ir t. t., kol pagaliau 1924 metais veikimas jau tiek pražydo, kad net tuntą sudarė. Tais pat metais įsikūrė ir vilkiukai-paukštytės. Po to perskaitytas t-ko išakymas, kuriuo pakelti į vyr. skiltininkų laipsnius mokytoja p. Uršulė Lietuvninkaitė ir skautas Raulinaitis. Tuoj prasidėjo iškilmingiausia valandėlė — įžodis. Duodančių įžodį jaunuolių veidų išraiška buvo šventa ir kupina pasiryžimo. Vilkiukų-paukštyčių spindinčios akutės ir drąsus žingsnis prie vėliavos taip pat rodė, kad jie sugebės vykdyti savo įstatus. Kaklaraiškčius užrišti buvo pakviesti pulkin. leit. Matulionis ir ponis Baniene. Dar vilkiukams-paukštytėms mokytoja U. Lietuvninkaitė įteikė po dienynėlį apie geruosius darbelius. Taigi, į garbingą skautų šeimą su naujais kaklaraiškčiais įstojo 9 skautai, 6 skautės, 14 vilkiukų ir 19 paukštyčių. Po to jie buvo gausingai pasveikinti.

Vilkaviškėčiai skautai gali tik pasidžiaugti turėdami sau pritarimo tokių žymių visuomenės veikėjų tarpe. Sk. remti dr-ja ypač rūpinasi ir kiekviena proga padeda materialiniai, o dar daugiau moraliniai. Taip pat skautai dėkingi 4-to art. pulko vadui p. pulk. Baniui, kuris niekuomet neatsisako jiems padėti.

Po piet 4 val. visi, kas gyvas, skubėjo į Osijos mišką, kur įvyko iškyla. Svečiams teko tik pasigrožėti skautų susiklausymu ir programos įvairumu, tvarcingumu bei sklandumu.

Pirmiausiai vilkiukai - paukštytės labai gražiai suvaidino specialiai pritaikintą veikaliuką. Toliau skautai-ės) statė piramides, darė įvairius konkursus, lenktynes. Komiško sporto buvo „raitelių turnyras“, lenktynės maišuose ir t. t. Tačiau labiausiai visiems patiko tai „nykštukų šokis“, kurį pašoko skautės.

Buęs.

Sekantis „Skautų Aido“ numeris išeis liepos mėn. pabaigoje. Reikalaukite visuose knygynuose ir laikraščiu parduotuvėse. Į tą „Sk. A.“ nr. siųskite stovyklų, iškylų ir kelionių aprašymų, fotografijų, karikatūrų ir kt. Medžiagą duoti iki VII. 27.

„Skautų Aidas“ iliustruotas Lietuvos jaunimo laikraštis.

Išeina kiekvieno mėnesio 1 d. ir 15 d. — Redakcinė komisija — sktn. Ant. Saulaitis, sktn. Vyt. Kaštuoja: metams 6 litai, pusei metų — 3 lit. 50 ct. Jurgutis, sktn. M. Martinaitis, sktn. B. Mantvila, vyr. sktn. H. Rudzinskas.

— Nesnaudotų rankraščių redakcija nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako. Red. ir adm. adresas: Kaunas Nepriklausomybės a. 4, tel. 40-71.

Viršelyj: J. Šarkis - Žukauskas, pasaulio bokso čempionas.

SKAUTU SAIDAS

13-14 (94-95) nr.

Kaunas, 1932 m. liepos mėn.

X metai

Tautos Prisikėlimo Pranašas mirė...

Prieš pat gražios vasaros skaidriai šviečiančios dieną saulutės patekėjimą, š. m. birželio mėn. 28 d., 2 val. 30 min. Kaune amžinai užgeso Didysis Tautos Dainius pralotas prof. dr. J. Maironis Mačiulis.

Juozas Žukauskas – Šarkis

pasaulio bokso čempionas.

Š. m. birž. m. 21 d. New Yorke amerikietis lietuvis Juozas Sharkey Žukauskas rungėsi dėl pasaulinio bokso čempiono vardo su vokiečiu M. Schmelingu. Prieš porą metų mūsų Žukauskas dėl per žemai suduoto smūgio rungtynes pralaimėjo. Schmelingas buvo paskelbtas čempionu. Juozo kelias buvo ilgas ir vargingas kol vėl jis iškovojo teisę rungtis su savo priešininku. Tik šiemet juos leido rungtis. Per 15 roundų Žukauskas išėjo laimėtojas. Tas laimėjimas lietuviams yra didelės reikšmės, nes Žukauskas viešai pasiskelbė esąs tikras lietuvis! Gi pats Juozas yra nenugalimos prigimties ir kieto pasiryžimo.

Ta proga dedam gerb. Aug. Griciaus straipsnį. Pernai p. Gr. važinėjo Amerikoje ir susipažino su tuo įžymiu mūsų tautiečiu.

„S. A.“ red.

Lietuva, lyg koks lobynas, iš kurio daugelis kaimynų pasigauna žymių, pirmaeilių vyrų. Nelemtos mūsų tautai istorinės aplinkybės mūsų žemės sultimis išmaitintus vyrus išvarė svetimiams dirbti, svetimųjų garbę kelti.

Kiek lietuviško kilimo vyrų lenkams, rusams dirbo ir tebedirba, jų tautų garbę kėlė ir tebekelia? Kiek tokių, kuriais vokiečiai didžiuojasi? Ir svetimieji ne tik jų darbus, bet ir kilimą pasisavino.

Svetimuose kraštuose sužibančių lietuvių turime ir šiandie apščiai. Tik šiandie kuri nors tauta jau ne visus bepasisavins. Jau yra tokių, kurie drąsiai paskelbia savo kilimą.

Vienas iš tokių garbingų lietuvių ir yra dabartinis pasaulio bokso čempionas Juozas Žukauskas, savo boksinės karjeros pradžioje pasivadinęs amerikonišku slapyvardžiu Sharkey (Šarki).

Greit metai, kai su p. Bružu, „Mūsų Rytojaus“ redaktorium, važinėdamiesi po Ameriką aplankėme ir Žukauską — Šarkį.

Tada būrelis Šarkio, jau tada pagarsėjęsio boksininko, gerbėjų p. Bružui įdavė nuvežti dovanų: Šarkiui gintaro šmotą, kurio vidury buvo įpiltas Lietu-

vos žemės žiupsnelis, o jo žmonai — gražius gintaro karolius.

Dabar, kai Šarkis po kautynių su vokiečiu Šmelingu išgarsėjo visam pasauly, džiugu atsiminti tą susitikimą, kuris iki mažiausių smulkmenų paliko atminty.

Į Bostoną, kur Šarkis gyvena, teko važiuoti porą kartų. Pirmąjį kartą nuvažiavę Šarkio neradome namie: jis buvo išvažiavęs į New Yorką su kitu jaunu boksininku Ernie Shaaf, kurį Šarkis paėmė globoti ir ruošti į boksininkus, į rungtynes. Teko išvažiuoti iš Bostono nieko nepešus. O su Šarkiu pasimatyti baisiai norėjosi.

Apvažiavę geroką Amerikos plotą, Vašingtone radome bostoniečio lietuvių, gero Šarkio draugo, d-ro Kapočiaus telegramą, kur buvo pranešama, kad Šarkis mūsų laukias, o paskui noris kažkur išvažiuoti.

Po poros dienų mes vėl buvom Bostone.

Šarkio savas namelis stovi to didžiulio amerikoniško miesto pakrašty. Kaip pasirodė, jis tą namą pasistatydino toliau nuo miesto vidurio todėl, kad miesto triukšmo, dulkių ir visokių miestinių kvapų nemėgsta. Tiesa, namelis buvo jaukioj, gražioj, tylioj vietoj.

Pro geležinius vartelius įėjome į platų žaliuojantį kiemą. Keli darbininkai retino sužėlusią žolę, ją lygino ir tvarkė takelius.

Verandoje sėdėjo aukštas vyras su gītara rankose ir ją skambindamas niūniavo kažkokią dainelę.

Greta jo sėdėjo kitas vyras, kaip paskui pasirodė, didelio Bostono dienraščio „Boston American“ foto korespondentas. Mat, dienraščio redakcija, išgirdusi apie mūsų kelionę pas Šarkį, nusiuntė korespondentus aprašyti ir nufotografuoti mūsų apsilankymą ir dovanų įteikimą.

Aukštasis, pilkais rūbais vyras, pakilo mus pasitikti. Tai ir buvo Juozas Žukauskas — Šarkis. Dailiai sušukuoti tamsūs, paausiuos ir prie sprando kiek garbiniuoti plaukai, kažkokio plieninio pilkumo akys, platūs pečiai, dailiai sudėtas kūnas.

— Sveiks! — tarė ištiesęs ranką Šarkis lietuviškai. — Ar jums patinka Amerika?

Pasisveikinome. Pajutome, ką reiškia boksininko ranka. Ji buvo labai kieta, atrodė, lyg ne iš kaulų, raumenų ir odos, o iš odinę pirštinę įdėtas gerokas akmuo.

Paskui jis parodė savo rankas. Jos buvo kietos dėlto, kad sudaužytos. Gausingose bokso rungtynėse trūkę ir išsinėrę delnų kaulai, vėl suaugę, sukietėję, surambėję darė kumštį kietumu tikrai akmeniui lygų.

Atsirado ir Šarkio žmona, daili, jauna juodplaukė moteris. Ji kilimo airė. Lietuviškai, žinoma, nemoka. Pakvietė į butą. Įteikėme dovanas, kurios abu labai pradžiugino ir sujaudino.

Vaišės buvo labai malonios ir širdingos. Puikiai įrengtuos kambariuos, kuriuos Šarkis mums parodė, praleidome gerokai laiko.

Įkibome Šarkį kamantinėti, klausinėti. Šarkienė, matydama mūsų susidomėjimą jos vyru, nesuprasdama mūsų lietuviškos kalbos, kažkur išnyko.

Sunkus buvo Šarkio gyvenimo kelias į viršūnes, nuo kurių jis tada netoli buvo ir kurias dabar neseniai pasiekė.

Tėvai lietuviai, Lietuvoj turį daug giminių. Juozas — vienintelis jų sūnus. Daug amatų mėginęs, buvęs jūrininku, dalyvavęs ir Didžiajam kare Prancūzijos laukuose, kur, Amerikos kariuomenės eilėse prieš vokiečius bekovodami, daug lietuvių ir galvą padėjo.

Laivyne betarnaudamas, jūrininkų kivirčiuose kur reikėdavo kumščio, Juozas jį parodydavo. Amerikoj išivyravę drąsūs ir dažnai žiaurūs sportai, jų tarpe ir bokso. Bokso mėgėjai Juozo viršininkai pastebėjo, kad iš to jauno kietų kumščių savininko gali išeiti žymus bokso sportininkas. Patarė mokytis bokso. Juozas pamėgino. Vienos kitos rungtynės parodė, kad spėliotojų neapsirikta.

Ir taip Juozas pradėjo kilti. Rungtynės po rungtynių, garsas apie Juozą pasklido visoj Amerikoj, netrukus apie jį išgirdo ir Europa.

Spauda apie Juozą pradėjo vis dažniau ir vis daugiau rašyti. Štai atsirado kažkoks žurnalistas, kuris lenkų įkalbėtas paskelbė, kad Juozas Šarkis yra kilimo lenkas.

Reikia žinoti, kad Amerikoj lenkai, dėl savo blogų pasielgimų, turi blogą vardą. Žodis „polak“ yra koliojamas žodis, už kurį amerikonas nesivaržo jį „polaku“ pavadinusiam ir antausį sudrožti.

Šitokias žinias Juozas ir jo tėvas, senis Žukauskas, perskaitę, įtužo. Tuoj į visas redakcijas pasiųlė jų laiška, kur buvo reikalaujama prasimanymą atitaisyti ir pažymėti, kad Juozas l i e t u v i s. Laikraščiai taip ir padarė. Jie net padėjo Lietuvos žemėiapi, pažymėdami vietą, iš kurios Šarkio tėvai kilę.

Šičia lenkai mums labai gražiai pasitarnavo.

Dauguma teiraujasi, ar Šarkis moka lietuviškai kalbėti, ar tik iš vardo lietuvis. Su Šarkiu puikiai kalbėjomes lietuviškai. Šarkio motina angliškai beveik nemoka.

Šarkis, žinoma, nekalba taip, kaip mes. Jo tarmas suamerikonintas, kalba nėra turtinga, žodinga. Juk lietuvių kalbos jis niekur kitur nesimokė, kaip tik iš tėvų, kilusių iš kaimo ir gyvenant Lietuvoj ne-

kalbėjusių ta turtinga, patobulėjusia, nuo svetimybų išvalyta lietuvių kalba, kokia mes dabar kalbamės.

Bet juk tas ir nesvarbu. Tegu jis tik kelius žodžius temokėtų, bet tik jis jaučiasi ir skelbiasi lietuviu.

Šarkis su lietuviais sueina, bendrauja, kalbasi. O kai namie jis panorė išgirsti lietuviškų dainų, jis užsuka patefoną, uždeda plokštelę su lietuviška daina ir pasiklauso. Tokių plokštelių Šarkis ir mums pagrojo.

Šarkis turi trejetą vaikų: dvi dukreles ir sūnų, mažytį, tokį žvirbliuką. Vaikus jis labai myli, laisvo laiko radęs su jais žaidžia. Tą jo meilę ir prisirišimą prie vaikų mes turėjome progos puikiai pastebėti.

Šarkio bičiuliai papasakojo mums apie jo žmoną. Ta maloni moteris, tikra savo vyro bičiulė, kiekvieną vyro žingsnį seka ir juo rūpinasi. Kai Šarkis su kuo rungtinasi, ji sėdi artimiausio viešbučio kambary ir laukia rungtynių galo. Po rungtynių Šarkis tuoj skuba pas ją, su laimėjimu ar pralaimėjimu, nors pralaimėjimų jis iki šiol mažai teturėjo. Tik dabar ji dalyvavo rungtynėse ir matė savo vyro laimėjimą, pakilimą į pasaulinius čempionus.

Šarkis nusivežė mus į boksininkams pratybų salę. Įėję į didelį kambarį, radome nepaprastą vaizdą. Apie trejetą dešimčių jaunų visokio ūgio vyrų treniravosi. Tik čia mes pamatėme, koks sunkus ir kartu gražus yra bokso sportas, kiek jis reikalauja pasiryžimo, kantrumo, vikrumo ir stiprumo. Baisiausiai prakaito pilami jauni vyrai visokiais būdais mankštėsi; vieni kaudamiesi su išivaizduojamu priešū šokinėjo kaip apsėsti po salę, kiti tam tikru būdu šokinėdami miklino kojas, kurių bokse reikia nemažiau vikrių, kaip rankos, tretį boksavosi ringe, dar kiti daužydami palubėję pakabintą tam tikrą guminę pūslę, pratino kumščius duoti taiklų ir stiprų smūgį.

Ir visa tai darėsi tam tikriems mankštintojams: prižiūrint, jų nustatytais vienai ar kitai mankštos rūšiai laiko tarpais.

Dubline (Airijoje) šiomis dienomis įvyko didžiulis eucharistininkų kongresas. Paveiksle matome indijoną vyskupą, taip pat uniformotą skautą.

Vasaros dovana.

Kiekviena metų dalis turi savo ypatybių, kuriomis ji skiriasi nuo kitų. Štai žiema, pavasaris, vasara ir ruduo. Kiekvienas laikotarpis ir skautams neša ką nors labai naudingo.

Vasarą daugelis yra laisvi nuo mokymosi, vadovėliai tikrai dirbė mokslo metus turi poilsio lentynose. O jų savininkas šiltosios vasaros proga išėjo į gamtos prieglobstį. Dabar jis bendrauja su gamta. Dabar jo kūnas ir dvasia aidi stebėtinam Aukščiausiojo kūrinyje. Jaunuolis visomis savo galiomis, pakeitęs gyvenimo aplinkumą, bendrauja naujose sąlygose.

Iš miesto, iš klasių pasklido moksleiviai į kaimus, į didelius laukų plotus. Ten žavinga.

Žinom, kad skautystės judėjimas mūsų tėvynei yra labai reikšmingas dalykas. Suprantame, kad būdamas tos labai puikios organizacijos nariu, kiekvienas jaunuolis turi progos išreikšti didingą garbės supratimą ir parodyti koks jis, jaunuolis, yra svarbus jau dabar gyvenime. Skautiško darbo sistema mums nurodo tikrus kelius, kuriais eidami mes turėsime sau reikiamo pasisekimo, darysime gerą kitiems ir tarnausime kilniausiais idealams.

Mūsų organizacijoje darbai yra labiau vertinami kad ir už gražiausius žodžius. Taigi, norint tapti tikru skautu, nepakanka perskaityti skautišką literatūrą ar

turėti skauto uniformą, nepakanka ir mintinai mokėti daug programų, taisyklių ir pan. Bet būtinai reikia mokėti dirbti! Mokėti dirbti tą kas įdomu, kas naujinga, kas prieinama. Vis vien kokį darbą pasirinksi. Juk kiekvienas darbas, kuriuo kam nors galime gera padaryti, yra užgirtas darbas.

Vasara mums pravėrė didelį darbui akyratį. Dabar, tuojau, galime pasinaudoti ir ką nors imti, imti drąsiai dirbti.

Būdamas kaime turi labai palankias sąlygas išmokti ūkininkauti, išmokti nors vieną kitą ūkio darbą dirbti. Skautas, kuris rudeni norės gauti ūkininko specialybę, aišku, vasaros laiką išnaudos taip, kad jau jam nieko neliks nežinoma, kas įeina į ūkio darbus.

Kitas skautas labai mėgsta gyvulius (nors kiekvienas skautas turi būti gyvulių draugas, ir juos gerai pažinti), jis pasirūpins sužinoti, kokio kuriam gyvuliui malonumo jis gali padaryti, kuo palengvinti žmogaus talkininko — naminio gyvulio vargingą būklę. Su gyvuliais bendrauti yra labai malonu.

Mes gerbiam tą skautą, kurio rankovę puošia gyvulių draugo, paukštininko, raitelio, gamtininko, medžiotojo (skautiško medžiotojo!), pienininko, sodininko,

bitininko, ir kt., specialybių ženkleliai. Viena gerai praleista vasara duos net kelių specialybių ženklelius.

Programos nesunkios. Naudingai praleidę vasarą, rudeni be abejo jau lengvai galėsime išigyti specialybių.

Atostogos yra palankus laikas pasitobulinti sporto srityje. Paimkime, pav., plaukimą. Kiekvienas skautas, būdamas bent II pat. laipsnio turi mokėti plaukti. To svarbaus sporto ir malonumo žiemą neišmoksime. Dabar pats laikas.

Kelionės jaunuolių taurina. Tvirtai sekdami skautiškos kelionės nusakytus patarimus, atostogų metu igysite neišdildomų išpūdžių ir turėsite daug progų daryti gerą.

Sąmoningas skautas — laisvu laiku pasirūpins savo namiškiams, tėveliams, broliukams, giminėms papasakoti apie skautybę, apie mūsų organizaciją. Pažiūrėkite, kaip jie domisi mūsų tradicijomis, mūsų org. kilniais tikslais. Tokių propagandai patogių aplinkybių nepraleiskite!

Bet tuščia žodžių, jei bent kartą savo elgesiu paprieštarausi skautų pareigoms arba nebūsi kultūringas savo šeimos papročių ugdytojas. Aišku, juk Tu savo garbę aukštai vertini!

Geriau stovyklauti be palapinės, negu be geros nuotaikos.

Tik čia mes pamatėme, kas reikalaujama iš gero boksininko. Geležinė drausmė, susilaikymas nuo viso, kas nors kiek gali boksininko sveikatai pakenkti, šalinimosi viso, kas gali sportišką mintį sutrikdyti.

Tada mes matėme nuostabų mūsų Šarkio vikrumą ir išlavėjimą boksiui. Jis tam tikrą skirtą laiką toj pačioj salėj treniravosi.

— Kiekvienas žmogus turi žiūrėti, ką jam Dievas davė, — kalbėjo mums Šarkis. — Ir suradęs turi dirbti. Man Dievas davė gerą kumštį, aš dirbu kumščiu kaip sportininkas. Jūs dar apie mane girdėsite.

Netrukus jis turėjo rungtis su milžinu italų Carnera, tokiu milžinu, kad jis nė vienoj krautuvėj neranda pirkti tinkamo didumo batų, — visi per maži. Šarkis sakė:

— Nu, aš tą jautį Carnerą sumušiu.

Ir sumušė.

Ir dėl Šmelingo, su kuriuo dar kartą susitikti seniai troško, jis jokių abejojimų neturėjo:

— Aš tą vokiečių sumušiu! — Tvirtai pažadėjo Šarkis.

Ir, kaip matome, pažadą ištesėjo.

Atsisveikinome su Šarkiu, kaip broliai. Išvažiuojant jis mums padovanojo daug savo fotografijų su

įvairiais savo parašais angliškai, (lietuviškai rašyti silpnokai mokas). Dabar tos mūsų atvežtinės fotografijos ir puošia visus Lietuvos laikraščius.

Juozas Žukauskas — Šarkis Lietuvai daug nusipelnė. Kad ir svetur užaugęs, jis tėvynės neišsivadėjo, neliko skolingas, net ir likęs ne Lietuvos piliečiu. Savo žygiais jis išgarbino tą tautą, kurios kraujas jo gyslose teka, kurios siela jo žygius remia.

Už tat jis yra nusipelnęs mūsų širdingos pagarbos.

Jis pažadėjo mums aplankyti Lietuvą, kaip tik „apsidirbs su vokiečiu“.

Su vokiečiu „apsidirbta“. Savo pažadą turėtų tesėti, juoba, kad dabar ne mes vieni į Lietuvą atvažiuoti kviečiame.

Jei Juozas Žukauskas šiomet ir nebegalėtų atvažiuoti, vis tiek kada jis atvažiuos, širdingai jį sutiksime, su meile pagerbsime. Jis — lietuvis, pats pasaulis išgarsėjęs ir savo tautą iškėlė. Jis vertas karštos mūsų meilės ir gilios pagarbos.

Aug. Gricius.

Psktn. H. Lakoševičius.

Į žavingąjį Rambyną!

Garlaivio sirena sušvilpė trečią signalą. Šniokšdamas garlaivis pasijudino iš vietos ir sidabrinis Nemuno paviršius, sužaibavęs tūkstančiais smulkučių bangelių, klusniai skyrėsi gražiu trikampiū, kurio viršūnėje — garlaivio smailus priešakys. Plaukiame. Kur? — Į Rambyną, žavingą, pilną praeities atsiminimų ir Lietuvos didybės gyvą paveikslą — Rambyną! Tenai švėsime Jonines, tenai ieškosime paparčio žiedo, ieškosime to neišpasakyto širdies džiaugsmo, kuris užvaldo žmogų tada, kai jis, supamas Nemuno bangų ar glamonėjamas laisvosios tėvynės aukštų piliakalnių tylaus vėjelio, ar besiklausydamas ošiančių pušynų, mokosi mylėti tėvynę...

Aukšti Nemuno krantai slenka pro mūsų akis. Taip gera, taip malonu važiuoti! O gražumėlis gamtos! Kalnai, kalneliai žaliomis pušelėmis apaugę, čia vėl žiūrėk tarp jų gilus, gilus tarpeklius; kažkas panašaus į pasaką... Trūksta žodžių aprašyti tą grožį, nes, kai širdis ima pinti jausmų vainiką — žodis bejėgis, ne jam atvaizduoti grožį, kuris suprantamas tik širdžiai. Tiek daug aukštų bažnyčių bokštų, tiek geltonų smiltynų ir žaliuojančių miškų matė mūsų akys Nemuno pakrantėse! Ir štai prieš mus V e l i u o n a. Iš tolo matosi aukštas, aukštas piliakalnis — tai G e d i m i n o k a p a s!

Sustojo garlaivis ir ekskursantai bėgte bėga į tą brangią savo praeitį vietą. Kopiname į kalną, o kalnas status, kaip pečius. Pagaliau mes jo viršūnėje. O kaip toli matytis! Apsidairome ir šit stovi paminklas, ant kurio užrašytas Gedimino vardas ir jo gyvenimo metai. Piliakalnis gražiai simbolizuoja didingą Lietuvos praeitį, o to piliakalnio viršūnėje pastatytas aukštas kryžius — tai simbolis šių dienų krikščioniškos katalikiškos Lietuvos. Rodos ištisas valandas svajotum prie tų paminklų, žiūrėtum nuo aukšto piliakalnio į toli, bet laikas nelaukia — reikia važiuoti toliau — į Rambyną. Raudona saulutė, auksiniai nudažiusi Nemuną, jame nuskendo...

Sutemo. Nuo garlaivio skambėjo širdinga lietuviška melodija „Kur banguoja Nemunėlis...“, o Nemunas nakties tamsoje toks bausis, tarytum jis grumotų užardymą tylos visais savo paskenduoliais. Bet praėjo ir naktis, kaip tamsios žmogaus gyvenimo valandos, ir tekančią saulę pasveikinom jau prie Lietuvos šventovės — Rambyno. Klaipėdos krašto šaulių orkestras patiko mus šauniu maršu ir lietuviškasis valio nuskambėjo Nemuno bangomis ir nuskrido į kitą jo krantą, o ten jau Vokietija. Lipteliais kopiname į aukštą Rambyną, o šis tankiais medžiais apaugęs didžiulis milži-

nas sau ramiai ilsis ant Nemuno kranto. Užlipam į jo viršūnę ir pasijutom stovį ant didžiausios bedugnės kranto, kur apačioje Nemuno mėlyna juosta, o už tos juostos plačios be galo be krašto lygumos — tai Vokietijos žemė, to krašto patriarcho Martyno Jankaus ne be pamato laikoma vokiečių okupuota Lietuvos dalim. Juk ten tiek daug lietuviško! Stoviat ant to milžino piliakalnio žmogus jautiesi pasaulio valdovo soste, po kurio kojų visas platusis pasaulis.

Visai netoli nuo žavingo Rambyno rūksta fabriku kaminų dūmai ir riogso aukšti bokštai — tai Tilžė. Kadaisė buvusi mūsų, vėliau gi švietusi mums per „Aušrą“ ir budinusi tautą skambiu Kudirkos „Varpu“ — šandie ji vokiečių. Ir visas užnemunis juk irgi daug liudija apie garbingą Lietuvos praeitį galinga lietuviška daina, ir šandie gyvas, ir šandie jame skamba garbinga lietuviška daina, ir šandie ten švenčiamos Joninės, kuriose dalyvauja tūkstančiai žmonių ir iš Mažosios ir iš Didžiosios Lietuvos. O Rambynas, Rambynas — tai, žinot, tikras gamtos grožio stebuklas! Jei nori nors kartą džiaugtis pilnutėliu džiaugsmu, jei nori nors kartą visa jautria širdimi jausti ir mylėti — aplankyk Rambyną ir kada teks vėl su juo skirtis, tu tikrai pajusi savo širdy kažką tokio, kas tave padarys daug daug skautiškesnį labiau priartins prie to gražaus Tėvynės meilės idealo!

Joninių šventė Rambyne. 1. Šventės atidarymas. 2. Pagėgių mokinių choras, 3. Tilžės liet. giedotojų choras, 4. Santaros ir Aukuro sukaktuvių paminėjimas (matomi dr. Vydūnas, p. Stikliorius, p. Brakas ir kt.), 5. Atsisveikinimas su svečiais. 6. Kauniškiai garlaivyje. Klišė „Naujosios Romuvos“.

Major. vyr. sktn. A. Valušis.

Iš kelionės Anglijon.

(Žiūr. „Sk. A.“ š. m. nr. nr. 9 ir 10).

Pasikalbėjimą baigėm palinkėdami progos drauge su lietuviais skautais šiuose Gilwell kursuose pasitobulinti.

Asmeniai p. Wilson yra labai įdomus žmogus. Jis yra ilgą laiką gyvenęs Indijoje ir ten buvęs policijos vadu. Mūsų kraštuose šis sugretinimas visuomenėj pasirodytų keistokas ir gal įtartinas. Vis tik daugeliui žinoma kaip pavyzdinga yra anglų policija, o Angliją lankiusiems svetimšaliams tai ytin įsminga akysna. Man rodos, jog reiktų stebėtis, jei būtų kitaip, nes josios vadų tarpe randame buvus tokių stiprių asmenybių, kaip p. Wilson. Jis yra visų mylimas ir vertinamas.

Apie 14 val. po linksmo ir jaukaus lunche'o, stovyklos viršininko padėjėjas Dr. F. R. Lucas rodo mums mokyklos patalpų įrengimus, o p. H. D. Byrne — stovyklos tiekimą.

Šiuo metu kursas lanko tik weekend'ais atvykstantieji, t. y., savaitės gale nuo šeštadienio iki pirmadienio. Šiems kursantams, laiko taupymui, valgį gamina sandoma virėja. Visus kitus darbus atlieka kursantai skiltimis: vieni stalus ruošia, patarnauja, kiti indus plauna ir t. t. Vienas jų vikriai ir taipogi linksmai mums patarnaujantis buvo labai simpatiškas žilagalvis. Pasirodo tai yra žinomas anglų turtuolis — baronas, baigęs šeštą dešimtį metų ir atvykęs weekend'ui kaipo roveris (vytis) — anot jo — pajaunėti. Tokių se-

nio amžiaus vyčių ir daugiau pastebėjau. Kiti buvo atvykę net su savo vaikais, irgi skautais.

Virtuvėje jau radome mūsų kursantų skiltį linksmai indus plaunant ir gražiai, sutartinai dainuojant. Visur čion paprasta, nuoširdu, jauku. Užtat daug gražių darbo vaisių lyg bežaidžiant atsiekiami. Tyliai, kukliai, smagiai — be išpūsto triukšmo.

Mokykloje yra šie vadams ruošti skyriai: skautų, vyčių ir vilkiukų. Tie skyriai turi atskiras ir savo paskirtimi labai gerai įrengtas patalpas. Jose yra tik savo paskirčiai būtiniausi daiktai ir įrengimai. Žiūrime dar bendro stiliaus, praktiškų patogumų, jaukumo ir vietomis skoningų skautiškų smulkmenų. Tarp kitų patalpų paminėtinos salės su skiltimis pavestomis vietomis, archyvais—galerijomis ir svarbesnėmis dovanomis. Gražus skautiškas muziejus su etnografijos (indėnų), gamtos, skautiškos statybos ir kitais skyriais. Be to, čion yra atskiri kambariai stovykloje susirgusiems, vaistinė, ambulatorija ir net kambarys operacijoms daryti. Visur mediciniškai švaru. Miegamieji kambariai naudojami žiemos ar rudens metu, šaltam ir drėgnam orui esant.

Norint smulkiau stovyklą aprašyti reiktų išstisios knygelės. Didžioji aikštė — šimtamečių medžių apsupta. Josios centre laužavietė su įdomiai pritaikintais sostais vadovybei ir sėdynėmis

Plaukė sau laivelis...

Fot. Mirono.

kursantams. Greta — stovyklos vėliava, kelių dešimčių metrų aukščio stiebo viršūnėje. Labai jauki pamaldoms skirta vieta — kopyčia vadinama: geroką aikštelė, kurią supa aukšti medžiai ir tankūs dekoratyviai krūmai, josios viduryje — didžiulis ažuolas, kurin įkeltas kryžius. Šio ažuolo papėdėje yra lyg natūralus aukuras — altorius, aplink gėlynai ir rožės. Šventadieniais stovyklos kapeliono čion laikomos pamaldos. Kitose parko dalyje, taip pat po atviru dangumi yra įrengtas įdomus skautiško stovyklavimo muziejus. Toliau — kai kurių kraštų atskiri, stilingai viduje įrengti, nameliai. Naudinga būtų ir mums ten savo namelius — muziejėlių turėti ar juose ką nors, kad ir nedidelio, įrengti. Tuo būdu skautiškai pagerbtume pasaulio skautų Kūrėją ir atsidėkotume palikdami anglų skautams, lietuvišką atmintį, drauge iškeldami Lietuvos vardą. Progų tam galėsime rasti.

Toliau pažymėtinas parko aptvėrimas ir ypač įdomūs ir savo stiliumi, skulptūra bei skautišku pritaikymu įvairūs parko vartai. Tai vieno skauto, dabar jauno vyčio, išsigijusio čion dailės specialybę, darbas. Lankėm ir jo moderniškai išrengtą dirbtuvėlę. Jis šioje specialybėje pasiekė aukšto meniško laipsnio ir pats tapo skulptorium su gražia ateitimi. Ir kitose skautiškų specialybių šakoje mačiau panašaus tobulumo pavyzdžių. Pasišvėsdami, darbu, skautai visko atsiekia. Specialybėse anglų skautai stengiasi įgauti viso galimo technikos ir meniško tobulumo. Paviršutinumą vargiai kur pastebėsi. Jie sako: geriau mažai, bet tobulai, negu daug menkai. Taigi ir mes pasekime čion anglais: tobulinkimės ir dirbkime kiekvienas savo srityje, perplačiai nesigriebdami.

Vieta skirta ne mokyklos skautams stovyklauti — irgi didelė. Josios dirva taip pat drenuota ir su įrengtais vandentiekiu, kanali-

Skautystė yra gyvenimo metodas. Atliktus darbus brangina daugiau kaip žodžius. Charakterį išugdo per papročius, ir gerą visuomeniškumą — per patarnavimą. Kooperaciją — per bendradarbiavimą. Veikimas moko. Užsiėmimai laukuose sveikina ir turtina vaikų gyvenimą. Skautystė yra procesas, kuris tikrus vyrus ugdo pagal tikrą programą iš tikrų vaikų, o programa yra svarbi: ugdo charakterį ir stiprina kūną.

zacija, baseinai plaukti ir dušais. Šis plotas išskirstytas į dalis tun-tams, draugovėms ir skiltims. Anglai savo skautams pataria paskiras palapines turėti, taigi vienam skautui naudotis. Užtat ir skilčiai skiriama nemažai vietos. Šiuo metu stovyklavo skautai iš Londono ir apylinkių. Daugiausia jie atvyksta stovyklon dviračiais — pigiau. Nežiūrint drėgno oro — palapinių — visas laukas. Weeken-d'ais vykdam, dažniausiai jie atsi-veža ir savo maisto. Nors čia pat prie centrinio kelio yra tiekimo krautuvė. Šion krautuvėn vietiniai, „civiliai“ tiekėjai atveža pi-giomis kainomis įvairių maisto produktų. Su tais tiekėjais suda-romos sutartys sezonui ar paski-ram reikalui.

Šios stovyklos gale pastebėjau dideles, nuolat rūkstančias kros-nis. Jos įrengtos stovyklos higie-niškumui — švarai palaikyti. Jose anglimis deginama stovykloje su-vartojamos medžiagos, liekanos, šiukšlės. Reikia pasakyti, jog vi-sur pavyzdinčiai švaru: kiekviena skiltis akimirksniu nusivalo, kiek-vienas skautas savo plote atsako už švarą taip, jog ir geram skautiš-kam darbeliui ieškodamas nerasi dirvos...

Viduryje, pakilesnėje vietoje — milžiniškas, natūralus amfiteatras ir jojo centre laužavietė. Sėdy-nėms parinkta medžių drūtgaliai, kelmai ir šio amfiteatro pakilumas tam tarnauja. Vietos — bent tūkstančius skautų. Kaip ir visur, viduryje, prie pat laužavietės Ba-den-Powell'iu skirtas „sostas“, tik čion iš nepaprasto kelmo išdrož-tas. Šio amfiteatro kalva užbaigta žemės pylimu. Visą tai juosia stambių medžių alėja. Įėjimas šion vieton yra tik per „triumfalius“ — iškilmingus vartus — totema. Jo-se turiningais ir vaizdžiais ženklais išraižyta ir dažyta — Gilwell par-ko istorija.

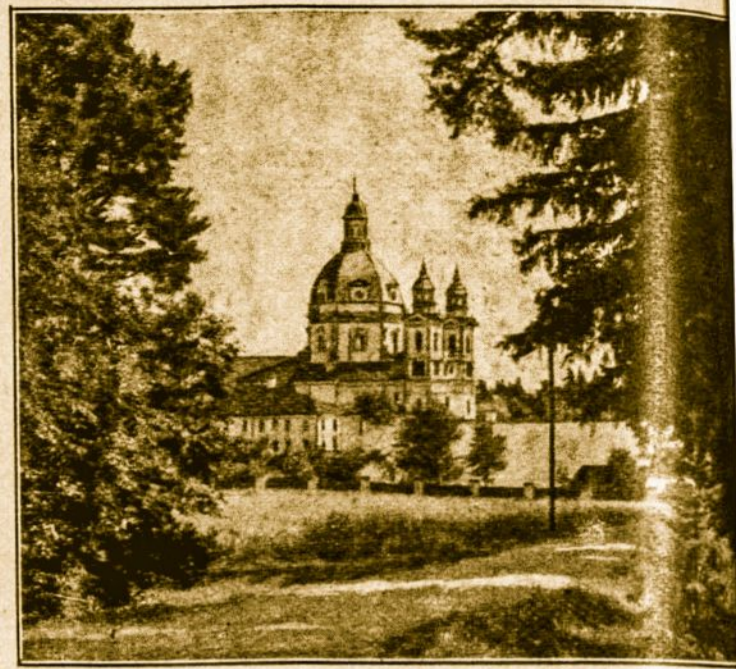
Arčiau prie vidurinio įėjimo — vėl didžiulė aikštė. Tai — Baden-Powell'io I-osios Gilwell draugo-vės stovyklavimo vieta. Kasmet rudenį (rugsėjo mėn.) čion būna Gilwell kursus baigusių vadų su-važiavimai — stovykla. Tuos su-važiavimus lanko Anglijos ir kitų pasaulio kraštų skautų vadovybė. Šios stovyklos dalyviams tenka daug garbės ir džiaugsmo būti va-dovaujamiems paties Lordo Ba-den-Powell'io. Tąja proga šioje vietoje iškeliamos visos čion esa-mos anglų ir kitų kraštų tautiškos bei skautiškos vėliavos.

Šioje vietoje pravartu bus prisi-minti vieną smulkmeną. Lietuvos

skautų atstovui atvykus p. H. D. Byrne, stovyklų tiekėjas arba mūsiškiai tariant „ūkio ministe-ris“, kaip vėliau paaiškėjo, buvo gerokai nusiminęs negalėdamas rasti lietuviškos vėliavos, kurią jis norėjo tąja proga iškelti. Be to, per palydovus Lietuvos skautų atstovas buvo prašomas prisūsti jiems savo vėliavą, kad nuo dabar ji būtų keliami drauge su kitų tau-tų skautiškomis vėliavomis ir kito-mis lankymo progomis. Mums šį jų pageidavimą mielai išpildžius, tikėkimės, kad nuo šio laiko kas-met, per rudeninius skautų vadų suvažiavimus, plevėsuos ten kitų tarpe ir mūsų gražioji vėliava.

Aplamai imant, Lietuvos skautų atstovas juose visur patirdavo daug nuoširdaus atidumo ir malo-numo.

Pavakaryje, grįžus į Gilwell parko mokyklos rūmus, mus laukė arbatai. Visi jau buvo suėję val-gomajin. Linksmi pasidalinę išpū-džiais, aromatingos arbatos metu — turėjom skubėti į traukinį. Automobilis jau mūsų laukė. Atsi-sveikinant Lietuvos skautų atsto-vas dar buvo prašytas atžymėti

Graži Pažaislio bažnyčia. Čia šią vasarą įvyksta mok-tojų (mot.) ir Kauno skaučių stovyklos.

savo atsilankymą garbės svečių knygon. Tarp kitų didžių pavar-džių turėjau padėti ir Lietuvos Skautų Sąjungos užsienių dalies vedėjo.

Stovyklos vadovybei maloniai palydint išsiskyrimė su viltimi lietuvius skautus ten pasiūsti ir drauge geriau pasiruošus atsiekti bendrų skautystės tikslų — visa-me plačiame pasaulyje. (B. d.)

Koks yra skautas?

X.

SKAUTAS BLAIVUS IR SKAISTUS SAVO MINTYSE, ŽODŽIUOSE IR VEIKSMUOSE.

Skautas blaivus ir skaistus savo min-tyse, žodžiuose ir veiksmuose: štai de-šimtas skauto įstatas.

Kadaise buvo tik devyni skauto įsta-tai, ir pasakoja, kad, jei kas nors pa-klausdavo Baden-Powellį, kodėl skautų įstatuose nėra paminėta skaistumo, jis atsakydavo, jog skaistumas yra svarbiau-sias visų pasaulio dalykų, gi jei iš jo pa-daryti vieną įstatą — būtų pavojaus, kad berniukai jam duotų tik tiek svarbos, kaip ir kitiems devyniems.

Draugai.

Bet pagaliau Baden-Powell pridėjo dešimtąjį įstatą ir pasakė:

„Aš manau, kad berniukas, turįs pa-kankamai ištvermės pildyti šį dešimtąjį įstatą, be abejo, pildys ir kitus“.

Tokiu būdu mes gavome didesnę mū-sų įstatų dalį — dešimtąjį įstatą.

Skautas yra skaistus savo žodžiuose. Tai reiškia, kad, jei ir būtų didelis noras ir pagunda pasakyti ką nors nešvaraus, ar klausyti biaurių anekdotų ar šiaip pa-sakojimų, kuriuos pasakotų kitas berniukas, berniukas — skautas to nepasako ir neklauso, nes jis yra s k a u t a s. Tai, ką daro kiti nesiskaito. Net jei visi jūsų mokyklos ar darbo draugai yra nešvarūs savo kalbose, savo žodžiuose — s k a u t a s yra s k a i s t u s.

Te kiti pasijuokia iš mūsų, te mus erzina, nesvarbu! Te mus pajuokia, te mus vadina „lepšiais“ bei „vištomis“, nežiūrint į viską mes laikysimės savojo. Esam skautai — esam skaistūs ir blai-vūs, ir nieks mus neįtrauks nei į nešva-rias kalbas nei į gėrimą nei į rūkymą.

Pažįstamas penkiolikos metų skau-tas — skiltininkas — sykį ateina pas mane. „Aš negaliu būti sąžiningu skau-tu“ sako jis — „kodėl?“ klausiu. „Tau nesiseka vesti skiltį?“ — „Ne, skauti-ninke, mano skiltis veikia gerai, ji yra geriausia draugovėje. Mūsų draugovė irgi puiki, bet aš pats — aš negaliu būti sąžiningas skautas. Aš negaliu būti iš-tikimas mūsų dešimtajam įstatui“.

„Paaiškink man kodėl, atsakiau, aš klausau“. — „Aš labai, skautininke, norėčiau pildyti paskutinįjį įstatą, nes aš myliu visus įstatus. Bet mano vieta man tai neleidžia. Aš esu mokinys mechanikos dirbtuvėje. Ištvirkę meisteriai kankina mane. Jie neleidžia man išlaikyti žodžių ir veiksmų skaistumo. Mėnesiui pasibaigus, aš mesiu šį darbą ir tada galėsiu būti geras skautas“. „Jei nori vykdyti įstatus, privalai tą daryti jau tuojau. Esi skautas. Davei žodį. Esi kitų septynių berniukų vadas. Ten, kur dirbi, privalai kovoti. Tu kovosi už tūkstančius savo krašto skautų. Visų pasaulio skautų garbei turi ginti savo skaistumą“. „Taip, skautininke“ pasakė jis, ir išėjo.

Po penkių dienų aš jį sutikau autobuse. „Kaip gyvuoji, Vladi?“ paklausiau. „Draugovė dirba gerai, atsakė jis, bet aš, aš neturiu darbo“. — „Tu apleidai savo darbą, kodėl gi apie tai man nepasakei?“ paklausiau. „Aš apie tai nepagalvojau. Argi tu gali ieškoti darbo visiems savo miesto skautams?“ atsakė. Liečiau, kad ateitų kitą dieną pas mane.

Nuėjau pas vieną pažįstamą atšargos pulkininką, kuris man kiek anksčiau sakė turįs gerą vietą, jei jam rasiu ypatingai iš kitų išsiskiriantį skautą.

„Ponas pulkininke, pradėjau, aš kaip tik radau tokį skautą, kokio jums reikia“. „Jis, tur būt, turi daugybę specialybių ir patyrimo laipsnių ženkliukų?“ paklausė pulkininkas. „Taip, atsakiau, jis turi pora specialybių ženkliukų, bet jis yra drąsiausias mano matytų berniukų. Jūs galite juo pasitikėti“. Pulkininkas priėmė Vlada tarnystėn, ir yra juo dabar labai patenkintas.

Skautas yra skaistus savo mintyse. Tai dalykas kiek sunkesnis. Skautas, kuris sugeba būti skaistus savo mintyse, greičiausiai bus skaistus ir žodžiuose bei veiksmuose. Vienas sostinės skautas pirmą syk stovyklavo lietingą vasarą. Jis ėjo šlapiu purvinu keliu kartu su vienu kaimo skautu. Miesto skautas greit sutepė savo batus, tačiau jis nenustodavo šypsotis. Pažiūrėjęs į draugą, jis pasakė: „Mano batai visai sušlapę ir purvini, gi tavo, kaip žiūri, yra dar gan švarūs. Kokiu būdu tu tai darai?“ — „Kada eini per purvyną, atsakė kaimietis, nežiūrėk į patį purvą, bet žiūrėk į švaresnes vietas. Jei žiūrėsi į purvą, ten dėsi ir koją. Jei žiūrėsi į sausas vietas, tu nesupurvinsi savo batų“.

Lygiai taip pat ir su mūsų mintimis, žiūrėk į tą, kas yra švaru ir patsai būsi toks. Yra pardavime daug laikraščių, žurnalų ir knygų žemos moralinės vertės, bet skautas jų neskaito, nes jis žino, kad panašių spaudinių skaitymas jam trukdytų vykdyti dešimtąjį įstatą. Jis skaito tik švarius laikraščius ir knygas.

Skautas nesėdi patogiai įsitaisęs minkštame fotelyje prie pečiaus, kambaryje uždarytais langais, nes jis, kad tai jo pastangas pasunkintų: savo kambario langus skautas laiko atdarus. Jei jam šalta, jis nesišildo prie pečiaus, bet priešingai, jis daro imtynes su draugu ar gimnastikuojasi.

Skautas nesibijo šalto vandens pirmiausia todėl, kad jis mėgsta plauti veidą, rankas ir visą kūną, ir todėl, kad Baden-Powellis pataria šaltu vandeniu prasti ir jį gerti.

Skautas, dirbęs kokioje dirbtuvėje, greit išsiskiria iš kitų darbininkų savo žodžiais ir veiksmais. Jis ieško tų, kurie yra skaitstūs ir švarūs ir tik tokie tampa jo prieteliais, nes skautas

Šią vasarą kiekvienas skautas ir skautė turėtų aplankyti gražiąsias Nėrijos (Kuršių Užmario) kopas. Nemokamą nakvynę ir poilsio vietą gausite skautų užėigose:

Juodkrantėje — p. Martino Lauzeningo II namuose,

Nidoje — p. Gustavo Stragio namuose.

(Žiūrėk smulkesnių informacijų „Sk. A.“ š. m. nr. 12, pusl. 17-18).

žino, kad tas, kas eina purvinu keliu, privalo ieškoti sausų vietelių, nenorėdamas supurvinti savo batų.

Dešimtas skautų įstatus yra visų svarbiausias!

Jis yra svarbiausias todėl, kad yra sunkiausia jo laikytis. Kaip tik todėl, kad jis sunkus, puiku yra jo laikytis ir viso pasaulio skautai atkakliai kovoja jo triumfiui.

Mes esame taikos, bet ne karo skautų brolija. Bet yra vienas didelis karas, kuriame nuolat privalome kovoti. Tai karas už mūsų įstatų garbę. Tai skautams reikia suprasti iš pat pradžių.

Yra berniukų, kurie slepia mūsų dešimtąjį įstatą, būk būtų galima jo gėdintis. Kodėl gėdintis skaistumo? Tai vienas puikiausių pasaulio dalykų. Tik nešvarumų tereikia gėdintis.

Gal būt; kovodamas už dešimtąjį įstatą, tu ne sykį krisi, bet kas yra svarbiausia, tai turėti drąsos vėl pasikelti ir tęsti kovą.

Ne galutinas kovos laimėjimas iš tavęs padaro žmogų, bet pati kova. Kaip tik labiausiai sužeistiems kareiviams dažniausiai reikia dėkoti už mūsų galutiną laimėjimo didesnę dalį.

Susikaupimo momentas.

Nesipiktink pagunda ir nesibijok jos. Kada plauki baidare, tu neplauki tik pavandeniu todėl, kad tai yra lengva, bet tu irgi mėgsti irtis ir į upės viršų kaip tik todėl, kad tai sunku. Besirungdamas su sunkumais, tu ugdai savo raumenis ir tampi stiprus. Nenusimink jei tenka kristi. Atsikelk pamažu. Būk drąsus kaip dauguma skautų, kurie kovoja prieš tave ir kurie eis paskui tave. Anksčiau ar vėliau būsi laimėjęs. Paskui galėsi ateiti pagalbon tiems, kam dar silpniau sekasi, ir tai būtų dar didesnis pasitenkinimas. Gal būt, po daugelio pastangų tu nusiminsi, gal būt, manysi, kad tau neužteks jėgų, tada pagalvok apie Dovydą. Atsimeni jo nuotykių smulkmenas? Kada jis atėjo į Hebrėjų stovyklą, žmonės buvo nusigandę ir nusiminę, pasakodami, kad kitoje slėnio pusėje milžinas juokėsi iš jų ir, kad nieks negalėjo jo nugalėti.

Atsimeni ką sakė milžinas? Jis prašė sau vieno priešininko iš Izraeliaus kariuomenės.

Perskaityk dar sykį šį puikų padavimą: Dovydas pats vienas išėjo iš kariuomenės eilių, nors ir buvo tik visai jaunas žmogus. Jį nuvedė prie karaliaus Sauliaus, ir karalius ir jo artimieji juokėsi iš Dovydo jaunystės. Paskui Saulius davė Dovydui savo paties ginklus — šalmą ir šarvus — kad apsaugojus Dovydą. Tačiau Dovydas nepaėmė Sauliaus šarvų — jo paties šarvai ir ginklas buvo tikresni.

Jis atsiminė, kad būdamas berniukas, galėjo užmušti liūtą ir mešką, nes su juo buvo Dievas: jis kreipė savo maldas į Dievą ir jis žinojo, kad Dievas jį palaišys. Drąsiai išėjo jis iš kariuomenės eilių. Jis tikėjo laimėjimu, nes žinojo, kad Dievas yra su juo.

Taip pat ir tu, kada kovodamas už paklusnumą dešimtajam įstatui, jausi, kad tavo paties jėgų trūksta, nesigėdyk paprašyti Aukščiausios Galybės paramos, po to tikriausiai tu laimėsi, kaip kad laimėjo Dovydas, nes Dievas bus šalia tavęs.

Budėk!

Iš Roland Philipps'o.

„Skautiškas judėjimas yra kilęs dėka to žmogaus, kurį aš visada laikiau nuostabiu ir genialiu skautų vadu. Nes, kaip aš esu jau pasakęs, jam čia esant, išgalvoti judėjimą, kuris, mano nuomone, yra kartu taip grynai tautiškas ir taip internacionalus, o kartu su tuo ir toks judėjimas, prie kurio katalikai gali prisidėti be mažiausios skriaudos savo religiniams principams, yra aukščiausias genialumas“.

Kardinolas BOURNE,
Westminsterio Arkivyskupas,
Anglijos Primatas.

MOKĖJIMAS

STOVYKLAUTI.

RAŠO
Robertas

Baden-
Powell'is

Aš turėjau laimės stovyklauti įvairiose pasaulio dalyse: tolimosios Kanados miškuose, Centralės Afrikos džunglėse, Egipto dykumose, Norvegijos upių pakraščiuose, Pietų Afrikos velduose ir Himalajų kalnuose. Kiekvienas šių kraštų turi savo patraukiančių ypatybių, bet, nežiūrint to, kaip tolima nebūtų kelionė, ji niekad nėra verta kelionių, atliekamų tėvynės keliais ir takais.

Tai kaip tik čia pat arti lengvai ir visiems prieinamai randame visus stovyklavimo malonumus išleisdami kuo mažiausiai laiko ir pinigų.

Apleidžiame įkyrius miesto dūmus, jo tvankų orą, erzinantį triukšmą ir einame mažame, maloniai gaivinančiame vėjelyje per plačius javais ir žole banguojančius laukus. Čia pilna krūtine kvėpuojame tyru oru, atnaujiname savo kraują ir atjauniname protą.

Bežygiuodami didelis žingsniais, pažįstame malonumą gyventi tarp kalnų ir slėnių nuolatinėje kelionėje, kurios grožis kas kart keičiasi. Jaučiamės laisvais žmonėmis. Aplink nuolat turime puikių vaizdų. Esam laisvi eiti, laisvi sustoti, laisvi pasistatyti savo palapinę ten, kur norime.

Kas geriau: ekskursijos vienumoje arba kelionės didesniu būriu? Tai parina nuo asmeniško temperamento ir būdo.

Jei norite išskylauti ir stovyklauti: jums reikia dviejų dalykų, kurių abu tuo geresni, juo mažesni. Vienas tai jūsų palapinė, kitas — virtuvės įrankiai.

Rodos, kad esu jau jums sakęs, kad aš pats po palapinės stogu esu praleidęs maždaug aštuonius savo gyvenimo metus. Man tekdavo būti ir viską sugebančiu padaryti staliumi ir duonos kepėju. Aš stovyklavau įvairiausių rūšių palapinėse. Gi kas liečia laužus, teko būti prie didelių,

džiaugsmingai liepsnojančių laužų ir prie kitų, padarytų tik iš kelių popieriaus gabaliukų.

Palapinė geriausiai pritaikinta mano reikalams yra, mano nuomone, toji, kurioje aš ir dabar miegu visas žiemos ir vasaros naktis, nežiūrint į tą, kad turiu patogius namus, kur, jei tik norėčiau, galėčiau miegoti. Čia pat matote mano palapinės ir mano lovos piešinį. Bent kas gali padaryti pats vienas ir daug mažesnėmis išlaidomis negu pirkti naują palapinę.

Mano palapinė turi didelių privalumų. Ji laiko lovą ir visus daiktus aukštai virš žemės. Tokiu būdu kaip nebūtų drėgna žemė, ant kurios stovyklaujat, jūsų daiktai visada lieka sausi. Taip pat ir net labai stiprus vėjas nesugeba apversti panašios palapinės. Man teko dusyk išlaikyti potvynius ir viesulus, visai nuo jų nenukentėjęs. Tuo tarpu šių mano stovyklų kiti draugai toli gražu negalėtų tuo pasigirti.

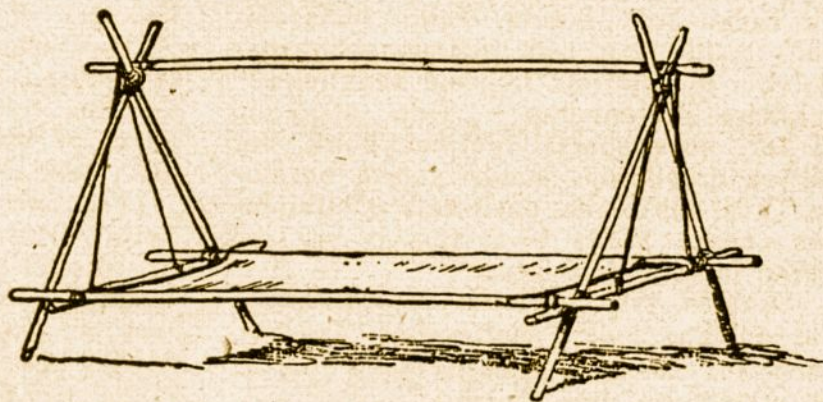
Aš nesakau, kad mano palapinė yra visų geriausia. Taip pasakyti būtų kvaila. Kiekvienas žino, kad palapinė, kurios projektą jis yra pats nupiešęs, yra pati geriausia. Tačiau aš galiu pasakyti, kad ji visada atitinka mano reikalavimams visai neblogiau negu bet koki kita, kurioje kada nors esu stovyklavęs.

Bet koks skautas galėtų sau pastatyti panašią palapinę, ir jei keliaujama per kraštą, kuriame daug miškų ir medžių, su savim visai nereikia nešti lazdy. Jų galima išsikirsti stovyklavimo vietoje. Tada vienintelis jūsų bagažas būtų palapinės brezentas ir lovą atstojanči medžiaga.

Geram stovyklos virėjui visiškai nereikalinga turėti didelį įvairiausių

puodų, katilų, patelių ir puodelių bei kokių kitų virimo priemonių komplektą.

Kada aš keliavau drauge su savo žmona Alžyro dykumoje, savo valgiui gaminti mudu turėjome tik vieną katiliuką ir gėrimui tik vieną dėžutę nuo kondensuoto pieno. Sutinku, kad to truputį per mažą, ir mes buvome priversti virti kavą tame pat inde, kuriame kepėm žuvį, virėm daržoves ir darėm pudingą! Be abejo, yra reikalingi su indai: vienas viri-

mui du plačia apačia, kitas — katiliukas ir dar, jei galite sau leisti šį liuksusą — viena patelnė kepimui.

Nėra kito malonumo, kurį būtų galima palyginti su tuo, kurį jaučiame, dienai pasibaigiant, patys begamindami sau valgį ant mažos šakų ugnies. Nėra kito taip malonaus, kaip šio laužo, kvapo, nėra kito vaizdo, kurį būtų galima sulyginti su tuo, kurį matome sėdėdami prie savo palapinės ir žiūrėdami į miškus kalnų šlaituose, nėra kito miego lygiai skanaus, kaip šis, kuriuo miegam gryname ore, susivinioję į šiltą antklodę. Tiek ant savęs, tiek po savim — tai gero stovyklautojo, norinčio šiltai miegoti, paslaptis.

Nakties triukšmas, kuris žadina gyvulius ir paukščius, duoda pajusti, kad esam visų sutvėrimų prieteliai gamtos brolijoje.

Lietus? Šaltis? Taip, aš žinau. Tačiau, ištikrųjų, į juos pradėdame nekreipti didelio dėmesio kaip tik įprantame dažnai stovyklauti ir kas savaitę išskylauti. Ar vyksi vienas ar kartu su kuo kitu, laimė yra vienoda!

Robert Baden-Powell

Skautų veikimas savaime yra didelės vertės, nes jis yra naudingas geriems papročiams ir darbams.

THOEDOR ROOSEVELT, b. Am. J. V. prezidentas.

Kas tik yra padaryta pagerinti Amerikos skautų pasisekimą, yra tikras prisidėjimas prie tautos gerovės

WOODROW WILSON, buv. Amer. Jungt. V-bių prezidentas.

Skautai - és visame pasaulyje.

Proga padaryti gerą darbėlį.

Anglijos ligoninėse yra daug sergančių skautų. Kai kurie serga neišgydoma liga. Nuobodžioms ligoninės dienoms praleisti daug sergančių skautų renka pašto ženkliukų kolekcijas. Lietuvos skautai gali jiems padėti siųsdami mūsų vartotų pašto ženkliukų. Ženkliukus siųsti L. Sk. Saj. vyriausio štabo užsienių daliai. Kaunas, Nepriklausomybės a. 4. Jie bus pasiųsti Anglijon tiems nelaimės paliestiems broliams skautams.

Ukrainiečių skautai.

Savo laiku buvom rašę „Sk. Aide“ apie ukrainiečių emigrantų iš Lenkijos skautus ir idėję jų gražų ženkliuką.

S. m. vasario mėn. 13 d. ukrainiečių skautų organizacija šventė 20 metų gyvavimo sukaktuves. Sukaktuvių apvaikščiomas įvyko Prahėje, kur yra organizacijos, kuriai draudžiama veikti lenkų užimtoje tėvynėje, centras. Organizacija gavo daug sveikinimų iš įvairių skautų organizacijų.

Sukaktuvių proga buvo atidaryta ir skautų darbų paroda. Parodai surengti buvo daug sunkumų, nes eksponatus reikėjo rinkti iš įvairių kraštų, kur yra ukrainiečių skautų. Buvo eksponatų ir iš pačios Ukrainos. Paroda pasisekė.

Ukrainiečių emigrantų skautams vadovauja E. WYROWYJ, gyvenąs Prahėje, Čekoslovakijoje. Organizacija leidžia ir savo laikraštėlį „MOLODE ŽITIA“ (Jaunas gyvenimas).

3075 frankai ligonims.

Nicos miesto skautų draugovėms buvo paskelbtas konkursas, kas surinks daugiau pinigų rinkliavoje kovai prieš tuberkuliozą. Bendrai, skautai surinko 3075 frankus. (780 frankais daugiau negu pernai). Daugiausia surinko Haut—Palmier vilkiukų gauja — 1062 fr. Centralinis komitetas kovai prieš tuberkuliozą šiai gaujai suteikė specialų garbės diplomą. Nicos skautai mano, kad ateinančiais metais rinkliavoje jie pasidarys dar daugiau, „nes, sako jie, šis mūsų geras darbelis duoda gyvybės daugeliui mūsų brolių“.

Kur skautų organizacijos yra teisiškai apsaugotos.

Kaip pas mus Lietuvoje yra Liet. Skautų Sąjungos Įstatymas, kuris apsaugoja nuo pikto išnaudojimo skautų metodu, uniformos, ženklų ir panašiai vartojimo, taip ir Amerikos Jungtinių Valstybių, Argentinos, Čili, Graikijos, Didžiosios Britanijos, Vengrijos, Latvijos, Panamos, Portugalijos, Siamo ir Ispanijos valstybėse yra panašūs įstatymai ir aktai, kurie labiau ar mažiau apsaugoja tautines skautų organizacijas. Tarptautinis skautų biūras pageidauja, kad panašius įstatymus turėtų kuo didesnis kraštų skaičius.

Pas Amerikos skaites.

Vienos Amerikos skaučių draugovės korespondentė iš Nevados šiaip aprašinėja savos draugovės 3 gyvavimo metų sukaktuvių minėjimo šventę:

Šventės atidarymui skautės, rikiuotėje išėjusios į salę, gražiai atliko tautos vėliavos pagerbimo ceremoniją. Po to visos sustojo pusračių ir kelios mergaitės iškilmingai davė skaučių įžodį. Vėliau scenoje, salėje susirinkusiems tėvams, buvo įvairūs skaučių veikimo demonstravimai. Pasirodymus skautės atliko skiltimis.

Iš pradžių, scenos uždangai pasikėlus, publika pamatė kelias jauniausias draugovės skaites, sėdinčias aplink laužą. Jos mėgindavo rišti mazgus ir šnekėjosi apie jų pritaikymą. Jų skiltininkė papasakojo įdomų nuotyki, kuris pailiustravo, kaip kartais gyvenime naudinga mokėti skautiškus mazgus.

Kita skiltis, savo skiltininkės vedama, iš išvaizduotos iškylos beeidama prisiartinio prie laužo. Skautės šnekėjosi apie skaučių specialybes. Paminėjus signalizaciją, viena skautė atsistojo prieš publiką pasignalizavo: „Džiaugiamės, mamytės, jog atvykot pas mus!“

Signalizuotą pakeitė dvi skautės atėjusios į sceną. Viena jų šlubavo kitos palaikoma. Prie laužo sėdėjusios skiltininkės pasakymu, viena skaučių iš skilties vaistinėlės, kurią turėjo su savim prie diržo, išėmus reikalingus dalykus, aprišo sužeistą koją. Pagaliau visos scenoje susirinkusios skautės susėdo prie laužo ir padainavo keletą skautišku dainelių.

Po to visi perėjo į kitą kambarį, valgyti didelio „gimimo dienos pyrago“, kuris buvo pastatytas ant didelio stalo su trimis žvakėmis, kurios žymėjo draugovės išgyventus metus.

SKAUTAI PIRMIEJI.

Tulūzos (Prancūzija) laikraščiai praneša apie netoli šio miesto įvykusią lėktuvo katastrofą. Pirmieji atvykusieji katastrofos vieton buvo skautai, kurie kaip tik pasitaikė netoli beiškylaudami. Jie suteikė pirmąją pagalbą sužeistajam lakūnui ir padėjo jį nunešti į artimiausius gyventojus ir pasirūpino palikto lėktuvo apsauga. Spauda, pranešdama šį įvyki, pažymi, kad jaunus skautus ir jų draugininką reikia sveikinti ir pagirti už jų iniciatyvą, sumanumą ir pasiaukojimą.

Skautų vyčių ir vyresnių skaučių bendradarbiavimas.

Oficialus anglų skautų vadų laikraštis „The Scouter“, anglų skautų ir skaučių organizacijų vadovybėms susitarus, ragina skautus vyčius ir vyresnes skaites daugiau bendradarbiauti bei kartu ruošti šventes, vakarus bei pasilinksminimus, „bet pramoginė pusė neturėtų būti perdėta, kadangi reikia atsiminti, kad skautų ir skaučių išsilavinimas negali būti pasiektas, vien tik linksmai laiką praleidžiant“. Dėl skautų vyčių ir vyresniųjų skaučių bendradarbiavimo iškylose bei stovyklose laikraštis šiaip rašo: „Skautų vyčių ir vyresniųjų skaučių draugovės iš to tuntu gali stovyklauti nedideliame atstume nuo vieni kitų, su sąlyga, kad atitinkami tuntininkai bus ištikinę, kad abiem atvejais vadovybė yra tinkama ir kad yra tam tikra bendra lavinamoji programa. Taip pat gali būti rengiamos popietinės iškylos ir pasivaikščiėjimai. Šiokios iškylos ir stovyklos nieku būdu negali būti laikomos bendromis ar mišriomis. Iškylą bei stovyklą programa turi būti griežtai vykdoma“. Visuose kraštuose skautai ir skautės stengiasi, naudingai skautiškai laiką praleisdami, gražiai bendradarbiauti.

Skaučių savaitė.

Šiais metais Anglijos skaučių organizacijai sukanka 21 metai — reiškia organizacija jau pilnametė. Ta proga š. m. gegužės mėn. 23 — 29 dienomis visame krašte ruošiamą „skaučių savaitę“. Per šią savaitę skautės stengsis daryti daugiau viešų gerų darbėlių, stovyklinių įdomių laužų, sueigų bei sąskridžių (sulykimų) ir įvairių propagandinių demonstravimų. Dviejose Londono bažnyčiose gegužės mėn. 28 d. skautėms bus specialios pamaldos. Per „skaučių savaitę“ skautės stengsis, kur tik gali, dėvėti pilną skautišką uniformą ir visur bus su savo skautės ženkliuku. Dabartiniu laiku Anglijoje yra 586.616 skaučių.

SKAUTAI — KAREIVIAI.

Kareivių-skautų skiltis neseniai yra organizuota ir Alžire (Prancūzijos kolonija). Tokios skiltys Prancūzijoje ne naujiena. Jų yra ir kitose šios šalies miestuose. Skiltis vienija skautus bei skautus vyčius, kurie yra karo tarnybai atlikti pašaukti ir yra Alžiro bei jo apylinkių kariuomenės dalių įgulse. Skautų vadovybė visada laiko reikalingu, kad skautai kareiviai nepasiliktų paskiri, bet grupuotūs, kiek tai sąlygos leidžia, ir skautiškai bendraudami nenutoltų nuo skautystės ir visada turėtų skautiškos moralės paramos bei naudingo skautiško laiko praleidimo. Alžiro skautų — kareivių skiltis renkas kas sekmadienį 18 val. 30 min. Du sykius per mėnesį ji daro iškylą.

Ar negalima panašiai padaryti pas mus? Lengviausia tai, tur būt, būtų Kaune aspirantų bei kariūnų tarpe.

Austrų tautinė stovykla.

Austrų skautų šv. Jurgio organizacija šią vasarą liepos m. 16 — 27 d. d. Hinterstoderyje, netoli Linzo, ruošia tautinę stovyklą, kurioje kviečia dalyvauti ir užsienių skautus. Stovyklai pajvairinti bus daromos ekskursijos į kalnus, pavyzdžiui, į Priel 2414 mtr. virš jūros paviršiaus. Pra gyvenimas stovykloje kaštuos 45 lit. Kelionė iš Lietuvos iki stovyklos vietos kaštuotų į abi puses apie 400 litų.

Tenka pažymėti, kad ateinančią vasarą įvairiuose kraštuose yra ypač daug tautinių didelių stovyklų tarptautinio pobūdžio. Mes panašią didelę stovyklą manome suruošti 1933 m. vasarą savo organizacijos 15 metų gyvavimo sukaktuvėms paminėti.

Iš Zemgalės skautininko laiško.

Pernai Zemgalės tuntu rinktinė draugovė buvo atvykusi Kaunan. Čia prasidėjo didesnis abiejų šalių — Lietuvos ir Latvijos — skautų bendradarbiavimas. Štai vieno tos dr-vės nario laiško ištraukos.

...Mes prisimename Joninių naktį, kada brolišku tautų skautų šeimos pasikeitė draugiškais žodžiais ir rankų spūstelėjimais

Jau prabėgo gerokas laiko galas, bet mums rodo, kad tai buvo dar taip neseniai, neseniai. Kiekvieno mūsų akyse dar mirga brolių tautos skautų su-burtos draugystės žiburėlis.

Mes prisimename Jūsų—broliai—žavingąsias dainas, taip malonias ir artimas mums, ir jaučiame, kad tai yra buvusio seno artimumo ženklas.

Abiejų tautų skautiją jungiąs tiltas jau permestas. Lieka tik jį tvirtinti ir plėsti. Čia graži darbo dirva skautų vadams.

Te draugystės ryšiai auga ir plečiasi, te Lietuvos ir Latvijos skautija būna vieninga abiejų tautų džiaugsmuose ir varguose!

J. Baltmanis

16-os dr-vės draugininkas, Mintaujoje.

Auto be užpakalinės šviesos arba skautų nuotykių stovykloje

IX. Vilko beieškant.

Kokia nerami buvo ši kartą vakarienė! Enris stengėsi neparodyti, kokį sunkų išpūdį jam padarė Vilko dingimas. Veltui kapelionas įkalbinėjo, kad dar per anksti nerimauti. Vilkiui galėjo Boris ar kas kitas ką liepti, ir jis dar nespėjo atsiųsti žinią. Galėjo ir šiaip dėl ko nors pasivėlinti. Tokie ramėjimai nieką neįtikino. Tačiau jie bent tiek paveikė, kad Enris atsisakė savo sumanymo tuojau vykti pas daktarą, bet sėdo vakarienės.

— Pirmiausia pavalgyk. Karolis, Vilko skiltininkas, gali nuvykti pas Borį ir paklausti, ar ten laikais nėra likęs Vilkas. Kol jis grįš, ir pats Vilkas, greičiausiai, jau bus namie. Jeigu ligi tol nepareitų, tada jau reiktų rimtai susirūpinti.

Kiek užkandęs, draugininkas paliko savo jaunuolius vienus baigti vakarienę, o pats nuėjo į kapeliono palapinę. Tačiau ir likusieji buvo prastai nusiteikę. Nė prie laužo nepakilo nuotaika. Nelinksmo nė Povilo priekabės prie Kastoro, kas visada, būdavo, be galo visus prijuokina.

Kai po vakarienės atėjo į savo palapinę kapelionas, Enri rado visiškai nusiminusį.

— Matote, kunige, vis tai mano kaltė. Pirmiausia, reikėjo man kištis į tą kasyklų istoriją! toliau reikėjo į ją traukti jaunuolius, už kuriuos aš atsakau! Iš pat pradžių neteisingai elgiausi. Vakar, leisdamas Vilką su Petru, nujaučiau, kad leidžiu į avantiūrą. O šandien — tas viešas atsiprašymas, kurį aš jam buvau pataręs. Ar tai nebuvo per daug? Vilkiui jis nebuvo lengvas. Gal po tokio smūgio jis paliko stovyklą ir išvažiavo. Jis tai gali padaryti, aš Vilką pažįstu.

Kun. Liuks tokiais atvejais leisdavo išsikalbėti. Jis žinojo, kaip nuo to palengvėja. Paskui tarė:

— Klausyk, Enri, tu pats matei, koks nuoširdus buvo tas Vilko atsiprašymas. Jis ir mane buvo klausęs patarimo. Tai čia ir aš lygiai kaltas su tavim. Žinoma, tai jam buvo nelengva, bet ne per sunku. Tu pats matei, kaip po to ramiai jis tyrinėjo pėdsakus. Ne, aš labai būčiau nustebęs, jeigu Vilkas taip strimagalviais būtų išlėkęs namo.

Tačiau Enris gyveno tokią valandą, kada nė geriausi įkalbinėjimai nedaro išpūdžio, kada žmogus mato visur tik didinančias neramumą ir baimę priežastis. Jis tik nuolat žiūrėjo į laikrodį ir klausė, ar dar negrįžo Karolis. Tam gi negrįžtant, vis labiau nerimavo. Vis kalbėjo, kad jis pats vienas už viską atsako. Jei Vilką ištikis kokia nelaimė, tik jis bus kaltas.

Kapelionas matė, kiek kenčia dėl savo jaunuolio vado siela. Jį labai jaudino toks draugininko rūpestingumas ir sielvartas.

— Jei Karolis grįš be Vilko — o dabar aš jau tikrai žinau, kad grįš be jo, — turėsiu ryžtis, turėsiu veikti, turėsiu pagaliau pasirodyti esąs tikras vadas. Aš negaliu apleisti savo jaunuolių... O tas vargšas — vienas Dievas težino — kur... Aš gi tik plepu, kunige. Dabar matau, ką reiškia draugininką vaidinti...

Palapinėje buvo visiškai tamsu. Enris vos galėjo išžiūrėti kampe sėdintį kunigą, kuris nė žodžio netarė. Jis gerai žinojo, kad tokiais atvejais kalba nieko nepadės, ir tyliai kalbėjo ražančių. Kai išsikalbėjęs Enris pamatė besimeldžiantį kapelioną, tarė pats sau:

— Taip, kunigas geriausiai elgiasi. Šitokiam atsitikime ir man gali padėti tik vienas dalykas: malda.

Ir ėmė iš tuntininko lūpų veržtis ne tušti žodžiai, ne sausos maldos formulės, bet gyvas atgarsis tos paskutinės Kristaus maldos, kurią jis kalbėjo, jau ruošdamasis mirti, už savo mokinius, už visą Bažnyčią.

„Jie yra Tavo, Tu man juos davei... Už juos aš Tave prašau... Už juos, kur Tu man esi pavedęs, nes jie Tavo. Išlaikyk dėl savęs tuos, kuriuos man esi pavedęs... Aš juos saugojau... gal netinkamai...“

Oi, kaip dabar jam padėjo nuolatinis įprotis kasdien skaityti tą dieviškąją knygą, kurioje tiek žmonių rado paguodos ir nusiramino. Vėl jis pajuto dvasios ramybę, atgavo išnykusias jėgas.

Kapelionas išėjo iš palapinės pas jaunuolius, kurie buvo sugulę aplink laužą. Buvo juoda naktis. Tvankus, karštas oras ir ypatinga visoj gamtoj tylą rodė, kad artinasi audra, perkūnija.

— Pusė devintos. Turėtų jau grįžti, — kalbėjo aplink laužą susėdę.

— Žiūrėkite! Ana, keliu juda kažkokia šviesa.

— Bėga kas!

— Karolis...

Pasigirdo trumpi klausimai ir atsakymai.

— Nu, ką?

— Nieko! — atsakė tas, sunkiai kvėpuodamas.

— Gerai. Dabar pradėsime veikti!

Visi atsigrižo į tą pusę, iš kur pasigirdo toks romus ir tvirtas balsas. Tai kalbėjo išėjęs iš palapinės draugininkas.

— Budėk!

Draugovė sustojo tvirta ir pasiryžusi. Enris kalbėjo.

— Kapelione, mano vieta ten, kur galiu rasti Vilką. Aš žinau, kad draugovę jums palikęs, galėsiu būti ramus. Skiltys, pasikeisdamos, kūrins didelį laužą. Jis bus mums iš toli matomas ženklas. Saugokitės audros. Apžiūrėkite palapinių virves. Petrai, tu pažįsti apylinkę. Aš tave pasiimsiu drauge su savim. Dabar eik pranešti Vindeliui, tegu atvažiuos su savo automobiliu. Duok žinią Euzebei su Baba, juodu Persanže stovyklauja, tegu su savo motociklu atvyks į daktaro sodybą. Šandien gali visa kas praversti. Susirinksime pas Borį. Tavęs lauksiu ant kelio prie stoties. Ten aš pasiteiraisiu, gal jis išvažiavo geležinkeliu. Paskambinsiu ir į artimesnes stotis. Jei čia atsitiks kas naujo, tuojau man praneškite. Budėk!

Visų širdys pradėjo smarkiau plakti, kai draugininkas skubiais žingsniais nuėjo į nakties tamsą. Pietuose jau pradėjo žaibuoti. Pamažu kilo vėjas.

— — — — —
Buvo bemaž devynios, kai Vindelio auto sustojo prie Borio sodybos vartų. Išlipo draugininkas, Liudvikas, Petras, Euzebas ir Baba jau buvo čia. Daktaras išsiskubino jų pasitikti ir pasipylė atsiprašinėjimais.

— Tikėkite, aš labai susijaudinęs dėl šio netikėto nuotykių. Tačiau aš nieko nenumanau, kas jam galėjo atsitikti. Aš jau visur išieškojau, ar ne tiesa? — kalbėjo atsikreipęs į Vladą.

— Tikrai. Vargšas jaunuolis!

— Tamsta supranti, ponas daktare, kad mes turime ten pradėti ieškoti, kur paskiausiai jį buvo matę.

— Tai savaime suprantama. Zanzibare, atidaryk vartus, įleisi auto.

— Jei Tamsta leisi, mano šoferis palauks už vartų, — tarė Liudvikas. — Mums gali staiga jo prireikti.

Kalmas, atėjęs su Borium ir ligi šiol netaręs nė žodžio, pramurmėjo:

— Be reikalo jaudinatės. Vaikėzas bus savo iniciatyva suruošęs kokią ekspediciją, kaip vakar į grafo parką. Nėra ko nerimauti.

Enris norėjo kažką atsakyti. Tačiau prievaizdo atsakymas, nepaisant jame glūdinčios pašaipos, galėjo būti ir kiek teisingas. Dėl to nutylėjo.

— Taigi, kur pradėsime? — paklausė Enris. — Sakote, kad rūmuose nėra?

— Aš su Kalmu visur išieškojau.

— Tad eisime į parką. Kiek aš žinau, ten yra tik vienas šulinys ir negilus tvenkinėlis.

Sakinio galą nuslopino žaibas ir tuojau po jo supoškėjęs griaustinis.

— Bus maloni pramogėlė! — murmėjo Kalmas. — Tokiu oru naktį slampinėti po parką. Ir dar dėl tokio paukštelio.

Tvenkinyje nieko nebuvo galima išžiūrėti.

Vasarą būk sveikas!

Apalpimas. Po žymiai: veidas baltas. Pasitaiko dėl nuovargio, ilgo stovėjimo ir kitų priežasčių. **Pagalba:** paguldyti aukščiau, kad galva būtų žemiau kaip kojos. Atsagstyti drabužius.

Purkšti ant veido ir krūtinės šaltą vandenį.

Išnėrimas. Po žymiai: dažnai sunku atskirti nuo nulūžimo. Paprastai, esti labai didelis skausmas ir išsinėrusiam sąnary jokie paslankumo, judėjimo. **Pagalba:** šlapias, šaltas tvarstys ant sąnario, sutvarstyti, pririšant prie kūno ar uždėdant sąnario šyną, kad nebūtų jokio judėjimo tam sąnary. Vežti, geriau nešti, pas gydytoją. Nemėginti atitaisyti patiemis.

Kaitros (saulės) trenksmas. Po žymiai: veidas raudonas, kūnas sudribęs, be sąmonės. **Pagalba:** išnešti į gryną orą, į pavėsį. Atsagstyti apykaklę, atleisti diržus. Laikyti galvą aukščiau (beveik sėdimoj padėty). Purkšti

veidą ir krūtinę šaltu vandeniu. Ant galvos dėti šlapius skudurus. Duoti gerti šalto vandens. Pasitaikius, kad nebekvėpuoja — daryti dirbtiną kvėpavimą.

Kraujo bėgimas iš nosies. Kraujas laša arba čiurlena iš vienos ar abiejų skylučių nosies. **Pagalba:** atsisėsti, galvą užversti aukščiau, nusiraminti. Kvėpuoti kuo ramiau ir giliai pro burną. Nešluostyti ir nešnypšti, nekranksėti (neatsikosėti) iš gomurio. Tarp akių ant nosies dėti šaltus daiktus ar šaltus tvarščius. Nieko nekišti į nosį.

Kraujo bėgimas iš burnos. Jei kraujas pasirodo kosant su skrepliais — ligonį paguldyti, galvą aukščiau, kad beveik sėdėtų. Ligonis turi, kiek gali, susilaikyti nuo kosėjimo. Uždrausti jam kalbėti, judėti. Duoti gerti sūraus vandens, pieno.

Jeigu pradėdama vemti ir vėmaluose matyti daugiau ar mažiau kraujo, reikia, kad ligonis kuo ra-

miausiai gulėtų. Aisagstyti drabužius, atleisti diržus. Neduoti nieko nei valgyti, nei gerti. Ant pilvo dėti šaltus kompresus.

Krislas aky. Nemėginti išimti pačiam. Netrinti akies. Pabūti 2—3 minutes užsimerkus, gal būt, susidariusios ašaros išplaus. Jei tas nepadeda, paimti kitam, atversti viršutinę blakstieną, pamatyti krislą ir atsargiai minkštu susuktos vatės ar binto bei švartios nosinės gabalėliu, iškasti. Jei akis užraudo, užtino, kad jau nieko nematyti, uždėti šaltą kompresą ir nusiūsti pas gydytoją.

Krislas ausy. Jei į ausį patenka koks nors pašalinis kūnas ar įlenda koks vabalėlis, paimti drungnaus vandens ir atsargiai įpilti ausin. Su išbėgančiu vandeniu, greičiausia dings ir tas kūnas. Iššluostyti ausį minkštu vatės ar marlės speneliu.

Niksterėjimas. Jei tai koja, nemėginti eiti, jeigu ranka, nejudinti, tvirtai subintuoti. Ramiai gulėti. Niksterėjusį sąnarį pakelti aukščiau, paguldyti ant minkšto pagalvelio. Dėti šaltus kompresus.

Nudegimas. Nudegusią vietą storai apibarstyti soda arba apdengti suteptu boro vazaline marliu ir aprišti. Neplauti nudegusių vietų vandeniu ir stengtis, kol sugys nešlapinti vandeniu. Jei tik

Užsizibino abu, Liudviko atgabendus, kalnakasių švyturius, ir nuėjo į tą parko dalį, kur buvo žaista. Kalmas pareiškė:

— Aš noriu atkreipti jūsų dėmesį į tai, kad jeigu vaikėzui čia kas atsitiko, tai pats buvo kaltas.

— Dieve mano, — kilo Enriui mintis, — jeigu būtų prievaizdas jį uždraustoj zonoj nutvėręs...

Vėl žaibas, griaustinis. Audra kaskart artėjo. Staiga stiprus vėjas susiūbavo medžius.

Tvenkinyje nieko nebuvo galima žiūrėti. Tokia tamsa, ir lietus jau pradėjo stambiais lašais kristi. Tuoju permerkė plonus skautų rūbelius. Nebuvo jokios prasmės toliau ieškoti. Kalmas burbtelėjo:

— Jeigu jis ten ant dugno tyso, lygiai gerai bus galima rytoj rasti.

Kitokiose sąlygose tokia pastaba būtų susilaukusi tinkamo atsakymo. Tačiau dabar jos ciniškumas išrodė protingu.

Žaibai nespėdavo nė užgesti. Griaustinis dundėjo be paliovos, kietas ir sausas, lyg botago pliauškinimas arba, geriau, kaip sunkioji baterija.

— Pas šulinį! — sušuko Enris, jau lietui pilant, kaip iš kibiro.

Šulinys buvo dar tik kasamas. Aplink — krūvos žemių, dar nė rentinys neįdėtas. Pašvietė į duobę — nieko nematyti.

— Vilke! Vilke! — bandė šaukti draugininkas.

Jokio atsakymo. O lietus jau visus permerkė.

— Į rūmus! Į rūmus! — bėgte visi pasileido.

Po valandėlės jau visi buvo susirinkę prieangyje.

— Ar aš nesakiau, kad be reikalo lindome į lietų. Tik sušlapome! — bumbėjo Kalmas.

— Bent būsime ramūs, kad viską padarėme, ką tik galėjome, — tarė Liudvikas.

— Mielai aš jums leisčiau visus rūmus dar kartą išieškoti, bet...

— Ką tai padės, ponas daktare, kad jau kartą ieškojote, — atsakė Liudvikas.

Enris tuo tarpu ruošė klausimą, kuris turėjo viską išspręsti. Pagaliau jis ryžosi:

— Taip, mes padarėme viską, arba, teisingiau, beveik viską. Dar mums lieka atlankyti... jūsų kambarį, ponas Kalmai.

— Tai tiesa, — pridėjo Boris, lyg nustebęs.

Kalmas pradžioje nieko neatsakė. Jis žiauriai sukando dantis, kad neišspruktų neapgalvotas žodis. Pagaliau tarė:

— Po perkūnų! Tai įtarimas.

— Toks įtarimas visai natūralus, ar ne, ponas daktare?

— Visai natūralus, — atsakė tasai. — Kas gali žinoti, kur galėjo tas jaunuolis įsikraustyti?

— Ne, ne! — spyrėsi Kalmas. — Jau man užteks tų jūsų kapryzų. Aš neturiu nieko prieš, ponas daktare, kad jūs savo namuose leidžiate... Bet aš į savo...

— Ponas Kalmai, — nutraukė jį Enris, — turbūt jums labai nemalonu, kad kas jūs kambarį aplankytų.

— Ne! Anaipat! Tik ši istorija man įgriso. Argi jūs galite manyti, kad tas žalčiukas pas mane įlįstų...

— Tamsta tikrai žinai?

— Taip, pas mane jo nėra! Tai aišku.

— Ne, ponas Kalmai. Aišku man tik vienas dalykas, kad Tamstai labai nemalonu mūsų atsilankymas. Nes Tamsta labai gerai žinai, ką pas Tamstą rasime.

— Ką gi galėtumėte pas mane rasti? — trumpai paklausė Kalmas.

Visi buvo taip įsitempę, kad ir audrą užmiršo. Net ir Lovskis išrodė kiek linksmesnis. Jis ir Boris, išrodė, buvo dar nematę Kalmo, besigrumiančio su tokiu priešininiku.

— Ką ten rastume? — pakartojė Enris klausimą. — Gerai, ten rastume... barito.

— Ha-ha-ha. Jūs turite gerą uoslę. Bet aš netikiu, kad, be paprastų laboratorijoje dalykų, jūs ten rastumėte barito.

— Jau aš turiu, ko norėjau! Tai pas jus brolių rastume barito, grafo Lovskio parke esančioj laboratorijoj. Barito, kurį jūs ir jūs brolis naktį iš šeštadienio į sekmadienį išvogėte nuėję požeminiu koplyčios taku ir parsivežėte Vonerėje pasiskolintu Chryzleriu. Tačiau, jei kas yra vagis, tas neturi stebėtis, kad jam netiki. Dėl to mes ir norime į jus butą...

Toks staigus Enrio puolimas vienu smūgiu pakeitė situaciją. Ypač nuostabiai pasikeitė Boris ir Lovskis.

susidarė pūslės — jų neplėšyti. Aprišti ir laikyti, kol pačios išnyks. Nudegimus iki odos paraudonavimo, — užtenka patepti boro vazelina, nesūdytu sviestu, grietine arba aliejum.

Pilvo skaudėjimas. Esant normaliam viduriui, reikia vis tiek ramiai atsigulti. Dėti ant pilvo šiltus, sausus kompresus. Pilvą surišti (neveržiant) flanelės medžiaga. Nieko nevalgyti. Jeigu taso, negalima nieko ir gerti. Perėjus skausmam, kelias dienas prisilaikyti pieniško maisto; vengti sunkesnių darbų — kilnojimų. Jeigu skausmai dažniau pasikartoja, tuojau kreiptis į gydytoją.

Vėmimas. Atsigulti. Gulėti ant šono. Nieko nevalgyti ir negerti. Išsivėmus, duoti valeriano lašų (15 lašų į šaukštą vandens).

Viduriavimas. Gulėti. Šiltai apvynioti vidurius. Pirmą dieną visai nieko nevalgyti. Galima gerti stiprią arbatą. Nieko negerti šalto. Vartoti Bismuthi subnitrici 1,0; 5 dozas. Po porą miltelių į dieną (rytą ir vakarą).

Skaitytojų tribūna.

PAŽINKIME SAVE!

Dar prieš Kristaus gimimą Graikijoje garsiai skambėjo žodžiai *P a ž i n k p a t s s a v e*. Didysis graikų filosofas sakė, kad kiekvieno žmogaus sieloje yra užsislėpusi tiesa. Pažinus save galima pažinti ir tiesą. Filosofas pažindamas save priėjo išvada, jog yra kokia aukštesnė už graikų dievus Jėga. Jėga, kuri valdo visą pasaulį. Toji aukščiausiaji galybė yra Dievas.

Dabar dažniau girdėti iš draugų-ių pasakojant kitiems savo kitų draugų-ių ydas ir kartais vienas ką pasako, kitas dar prideda, ir taip išeina toksai didelis kitų draugų-ių klaidų išrodinėjimas. Arba, draugas-ė, sakosi, esąs nelaimingas, neturįs pasisekimo, niekas jo nesupranta, neatjaučias. Bet toksai pasakymas yra veidmainingas. Artistas reikale permainsavo savo išblykusių veidą į gražų, malonų, linksmą, bet tas jo permainingumas yra netikras, veidmainingas. Taip ir mūsų visi tie blogieji apsišėkimai ir kitų apkalbėjimas yra veidmainingumas. Bet ar mes taip turime daryti? Ne! Mums reikia būti dorais, gerais mokiniais, kad užaugę galėtumėm tapti dorais žmonėmis. Todėl mes turime visų pirma atsižvelgti į save, susipažinti su savimi. Mes ant kito pamatom nors ir mažiausią krislą klaidos, o ant savęs ir išplėstomis akimis žiūrėdami nematom nė rasto.

Nors tūkstančiai kliūčių prieš akis stovėtų, mes turime eiti į savo vidų ir pažinti save! Turime suprasti, kaip mes darome, ar neprieštaraujam geriems privatumams. Visi mūsų pasisekimai, laimė, nelaimė, dorybė ir nedorybės glūdi mums. Tik reikia mums mokėti pažinti save, visus savo palinkimus.

Visų geriausių savęs pažinimo įrankių yra mums sąžinė. Sąžinė mums pasa-

ko ką bloga ir ką gera padarėm. Taigi pažiūrėkime į savo sąžinę, ir radę ten kokius nešvarumus, dulkes, stenkimės viską prašalinti. Valykime tas dulkes, tobulinkimės. Būkime pažįstami su savimi, nepalikime savęs nepažinę. Panaukime vieną blogą ydą, o išnyks jų dešimtys. Tat, draugai-ės, budėkime, o ateitis bus mūsų.

J. Norkytė.

SKAUTAS RŪPINASI IR SAVIMI.

Švaros įsakymai.

1. Skautas laikosi švariai. Dažnai plauna rankas, kas rytą prausiasi ir per savaitę bent kartą maudosi.
2. Išnaudoja kiekvieną progą nusiplauti visą kūną.
3. Veidą plauna šaltu, o rankas ir visą kūną šiltu vandeniu.
4. Nesigaili muilo.
5. Neužmiršta kiekvieną kartą gerai nusišluostyti.
6. Valo dantis kas rytą, o dažnai ir po kiekvieno valgymo.
7. Plaukus kasdien šukuoja. Kas savaitę juos išplauna šiltu vandeniu ir muilu.
8. Nagus laiko švarius ir apkarpytus.
9. Vengia grimų ir pūdros, nes pastarieji užkiša odos akutes ir sugadina veidą.
10. Prieš valgymą neužmiršta nusiplauti rankas.

Skauto miegas.

Skautas vėlai gūla, anksti kelias, už tat yra sveikas, gudrus ir turtingas. Miega 7—8 valandas. Pavalgęs neina tuoj į lovą, bet palaukia keleto valandų. Kitaip sutrukdytų ne tik virškinimą, bet ir miegą. Miegamąjį kambarį pasirenka didelį. Guldamas jį išvėdina, o lango lan-

Tačiau išbalęs, kaip drobė, Kalmas dar nenorėjo pasiduoti: — Įtarti negana. Reikia įrodymų. — Įrodymų aš turiu. Taip pat ir liudininkų, — ramiai tarė Enris. — Tuojau bus galima ir policiją pašaukti, — pridėjo Liudvikas, — jeigu jūs neleisite mums jaunuolio ieškoti. — Mane suerzino jūs tonas, — pagaliau pasidavė Kalmas. — Jeigu jau taip svarbu jums ten pažiūrėti, neprieštarauju. Aš esu visiškai ramus dėl pasėkų. — Tad einame.

X. Vilko nuotyčiai.

Krūmais apžėlusiu takeliu visi nuėjo į dengtą galeriją, iš jos — į Kalmo prieškambarį. Staiga smarkiai sudundėjo griautinis, ir užgeso elektros šviesa. Draugininkas instinktyviai griebėsi už revolverio, kurį buvo gavęs iš Liudviko, ir užsižiebė ant krūtinės kabojusią lemputę.

— Atidarykite, mano pone.

— Prašau, eikite į mano namus.

Kalmas puikiai vaidino. Net jo balsas skambėjo kiek ironiškai. Enris buvo pasiryžęs su juo galutinai baigti, buvo įsitikinęs, kad pasiseks, dėl to atrėžė:

— Tamsta čia daktaro Borio namuose, mano pone.

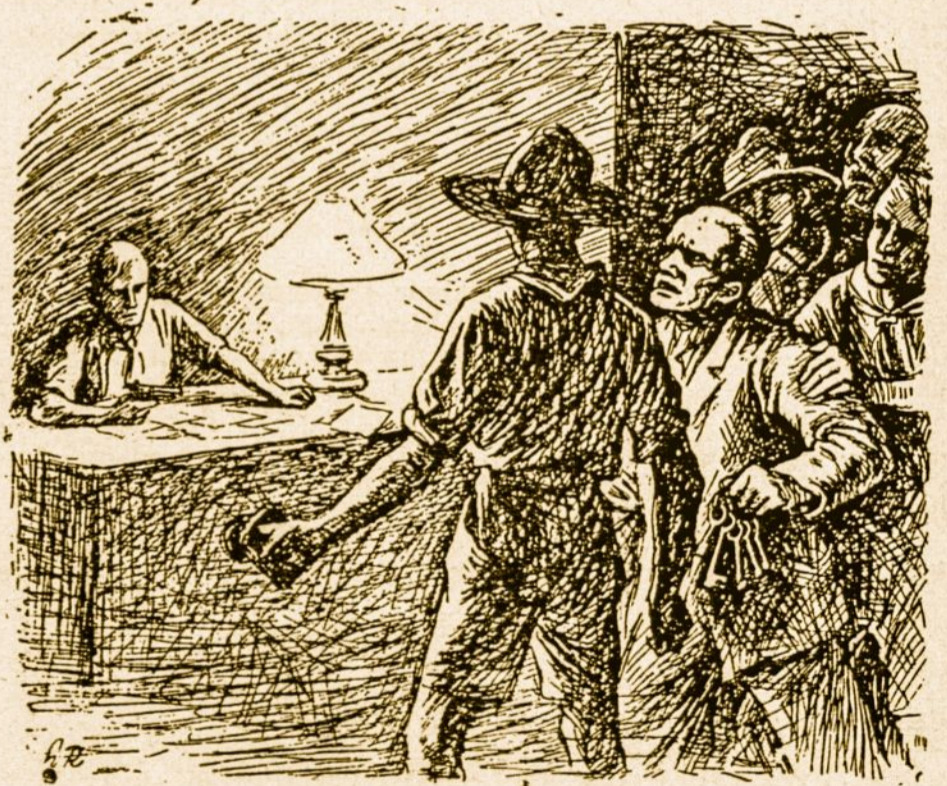
Pirmiausiai apieškojo pirmą aukštą. Čia buvo prieškambaris, kuriame buvo laiptai į antrą gyvenimą, biblioteka ir laboratorija. Elektros šviesa vėl užsidegė, dėl to ieškoti nebuvo sunku. Euzebas, Baba ir Liudvikas apstukseno sienas: nieko nerado.

— Apatiniame gyvenime nieko nėra, — tarė Enris.

Boris ir Lovskis vėl ėmė nerimauti. Neramiomis akimis jie žvalgėsi į Enrį. Jau buvo juodviem nušvitusi viltis išsivaduoti iš Kalmo nagų, tačiau dabar vėl rodėsi tolsta drauge su nutylančia audra.

— Einame į antrą gyvenimą.

— Tikrai, mano ponai, — tarė Kalmas, ir sunku buvo pasakyti, susijaudinimas ar pašaipa buvo jo balse. — Jūs norite juokus krėsti ligi galo.

Pamatė prie stalo sėdintį... dešine ranka laikantį revolverį.

— Kad taip būtų! — pamanė Enris.

Pradėjo laiptais lipti aukštyn. Užlipus, Kalmas išsiėmė didelį ryšulį raktų ir pradėjo ieškoti. Pagaliau atidarė. Visi suėjo. Pirmas kambarys buvo salionėlis. Čia nakvodavo antrasis Kalmas, kada užtrukdavo pas savo brolių. Prie kitų durų ta pati komedija su raktais. Kai ėmė jas Kalmas rakinti, viduj pasigirdo skubūs žingsniai, kažkas pokštelejo, lyg būtų kedė parpuolusi. Paskui viskas nutilo.

Atsidarė durys. Skubiai visi žengė į Kalmo dirbamąjį kambarį, paėjo žingsnį į priekį. Ir, žemos darbinės lempos

gelį palieka kiek atdara. Kambario neprišildo per daug. Taip pat neduoda temperatūrai nupulti žemiau, kaip kituose kambariuose. Įsirengia tinkamai lovą, nes joje praleidžia daugiau kaip trečdalį savo gyvenimo. Vengia minkštų patalinių, nes jos sendina. Užsikloja tik lengva vilnone antklode. Dėl nemigo, neima vaistų, o gimnastikuoja. Vienu žodžiu, — nežiopso!

Skauto apsitaisymas.

Skautas rūbus laiko švarius. Baltinius kiek galima maino dažniau. Taip pat ir viršutinius rūbus. Naktį rūbus palieka ne spintoje, bet ant šarifo. Neužmiršta gerai išvėdinti. Nepasirenka per siaurų rūbų, nes pastarieji trukdo kraujo cirkuliaciją. Nenešioja mažų batų. Kreipia dėmesio į odos kvėpavimą ir prakaito išgaravimą. Todėl tevaruoja tik orą praleidžiančius rūbus. Vengia kojaraiščių ir siaurų apykaklių. Sušlapęs drabužius pakeičia, bet neleidžia ant kūno išdžiūt, ypač jei rūbai nuo prakaito sušlapo. Neapsivelka per storai. Tuo išvengia suprakaitavimo ir odos akuciu užkimšimo. Bendrai imant, nebijo oro ir švaros.

Vandas Lakštutis.

TINKAMAI PRALEISKIME VASARĄ.

Atėjo vasara. Pats gražiausias metų laikas. Saulė sušildė orą ir šypsosi dangėje. Dienos labai šiltos. O sušilę einam maudytis. Aš manau, kad maudytis verta. Pirmiausia, tuo palaikoma švara ir užgrūdinamas kūnas. Be to, tas suteikia malonumą. Argi ne malonu nuėjus į upę pasinerti į vėsų gaivinanti vandenėli. Bet maudytis reikia atsargiai, nes vanduo juokų nemėgsta.

Gydytojai pataria tik vieną kartą per dieną maudytis, nes pakartojamas maudymasis blogai veikia į mūsų organizmą. Maudytis galima kai jau termometras ore rodo 18 laipsnių.

Tuoj pavalgius eiti maudytis nesveika. Reikia palaukti porą valandų. Nu-

ėjus maudytis, jeigu sušilęs, nereikia tuoj į vandenį lįsti. Reikia palaukti kol kūnas atvės. Tas laikas irgi galima išnaudoti. Galima prieš saulę pagulėti, pasikepti. Kepintis negalima silpniems, kurie turi karščio ir kieno širdis nesveika. Visi kiti turi keptis. Saulė labai naudinga. Gydytojai sako, kad saulė padeda kai kurias ligas gydyti.

Kepintis nereikia iš karto. Tas reikia pradėti pamažu. Pirmą kartą galima 5 minutes, kitą dieną dar 5 ir t. t. Ilgiau valandos keptis nereikia. Jei-gu iš karto labai ilgai kas kepinasi, tai tas gali į kitą pasaulį nuvažiuoti, o to, aš manau, nė vienas nenori. Kepinantis galvą reikia kuo nors pridengti. Geriausia balta skarele. Tuoj prieš valgį ir po valgio keptis nereikia. Kepintis ir laiks nuo laiko lįsti į vandenį negalima. Maudytis reikia kepinimasi baigus. Norint lįsti į vandenį, iš karto nereikia, o labai pamažu irgi negalima, nes gali persišaldyti. Prieš ilendant į vandenį galima pasišlapinti krūtine, o tada eiti į vandenį. Vandeny ilgai būti negalima. Reikia judėti, plaukioti ir baigti maudymasi kada pasidaro šalta, bet daugiau 15 minučių neverta. Išėjus iš vandens reikia pagimnastikuoti, kad sušiltum.

Aš manau, kad šiuo mano patarimu pasinaudos ne vienas, o rudenį bus nu-degę, kaip negrai.

S. Švedersas.

KŪRYBOS SESERS IR BROLIAI!

(Iš p.A. Mušinsko spausdinto atsišaukimo).

Aš sumaniau parengti didoką antologiją, kurioje dalyvautų tik jaunesniosios literatės ir jaunesnieji literatai. Joje bus įvairiausių dalykų: apysakų, novelių, eilėraščių, romanų ir poemų fragmentų, trumpai sakant, — įvairiosios kūrybos. Knygą išleisiu gražiai, su autorių atvaizdais (žinoma, bus tų atvaizdai, kurie man atsiųs). Minėtą antologiją pradėsiu redaguoti nuo šios dienos (medžiagą pri-

Mūsų brangiajai sesutei

Bronei Lukštaitei,

dėl tėvelio mirties, reiškiamame giliausios užuojautos

Kauno Rajono Tunto
I Birutės Dr-vė.

imsiu iki 1932 m. rugsėjo 30 d., žinoma, geriau siųsti anksčiau: juk vasaros metu galima rasti daugiau laiko rimtiems dalykams).

Todėl aš kreipiuos į Jus, Kūrybos Draugės ir Draugai, ir lauksiu jau nuo šios dienos iš Tamstų laiškų (atsakysiu kiekvienam smulkiai) ir kūrinių. Prašau atsiminti, kad nuo Jūsų paslankumo ir darbštumo pareis šios antologijos pasirodymas... Ką tik vertesnio parašėte ir parašysite, prašau švariai perrašyti (rašyti tik vienoje lapo pusėje, o kas gali, mašinėle perrašyti) ir siųsti man kuo greičiausiai. Prašau nesivaržyti: aš atsiųstą medžiagą — kūrybą laikysiu paslapyje ir pavardžių, kurie po kūrinių nenorėsite pasirašyti (tat man laiške pažymėsite), niekas — tik aš vienas — nežinos; be to, po kurio laiko aš visus rankraščius (ir idėtus ir ne) Jums grąžinsiu. Laiškuose ar kūriniuose aiškiai pažymėkite savo adresą, kad tiksliai su Tamstomis galėčiau susirašinėti. Atvaizdus (kurie siųsite į antologiją) galite siųsti ir kiek vėliau negu kūrinius.

Kūrybos Draugės ir Draugai, aš prašau Jus, kad, paskaitę šį mano laiškutį, gerai pagalyotumėt ir neatidėliodami susurūpintumėt šiuo reikalu: tas dalykas yra rimtas ir būtinas.

Pasiryžimo, drąsos, savarankiškumo, taurių norų — štai ko mums šiandien reikia.

Jus gerbiąs stud. A. Mušinskas.
Mano adresas: Kaunas, paštaidėžė 200.

šviesoje pamatė prie stalo sėdinti, išsisklaidžiusį prieš save pluoštą popierių, dešine ranka laikanti revolverį, su nervinga šypsena veide — Vilką.

Veltui stengdamasis kalbėti tvirtu balsu, tarė:

— Aš jūs laukiau.

— Ką? — sušuko, keldamas aukštyrą rankas, Kalmas. — Ką? Tu čia! Ką tu čia veiki?

— Ponas Kalmai, dabar komedija bus baigta, ar ne tiesa? — kalbėjo Enris.

Įjungė kažkas kabančią lempą, ir visi pamatė atdara sieninę spintą.

— A, to jūs nelaukėte? — kreipėsi juokdamasis Vilkas į Kalmą, laimingas savo pasisekimu. — Jūs nelaukėte, kad po paveikslu aš rasiu nuostabius slėptuvus ir jų turinį? Štai, matote.

Kalmas išblyško. Tačiau suvaldė savo piktumą ir netarė nė žodžio. Enris šoko prie jo:

— Matot, kad pakliuvote. Nebandykite ilgiau savo spąstų spęsti, nes mes būsime priversti pavartoti jėgą, o to mes nepratę.

Boris buvo labai nudžiugęs. Lovskis jau dukart taip paspaudė Vilkiui ranką, kad tas net suvaitojo.

Vilkas pradėjo pasakoti.

— Jūs stebitės? Bet aš visai čia nekaltas. Ne savavališkai aš čion atėjau.

Ir jis papasakojo, kaip, nenorėdamas, išgirdo abiejų Kalmų pasitarimą. Paskui tęsė toliau:

— Jūs galite suprasti, kad šitas, — Vilkas parodė pirštu į Kalmą, — mane susiieškojo parko krūmuose. Jis mane gyrė už pėdsakų radimą ir t. t. Aš daug nesispyriau, kai užsikvietė ir pas save. Nebuvo kada nė pas jus, draugininke, ateiti — tokia gera proga pasitaikė!

Kai atėjome čion, jis man parodė visą eilę tikrai nuostabių mašinų. Paskui užlipome į viršų. Jis mane prašė, ar negalėčiau jam padaryti mažą malonumą. Trumpai sakant, norėjo mane ištraukti už liežuvio. Kaip aš radau pas koplyčią pėdsakus, ar žino apie juos draugininkas, ką apie juos mano, ir ši, ir tą.

Bet aš nė nemaniau išplepėti viską. Matė, kad nieko nepes. Tada reikalavo jam prizadėti, kad niekam nesakysiu apie šį pasikalbėjimą, kitaip — man būsią, sakė, riestai.

Aš krėčiau juokus, apsimečiau, kad nedagirdžiu, ir panašiai. Tada jis supyko ir ėmė grasinti. Bet ir tai nieko nepadėjo. Aš jam sakiau: „Aš žinau, kad jūs negalite mane nužudyti, iš to jums būtų per daug nemalonumų“. Jis vėl pakeitė savo taktiką. Aš tariu: „Jau man reikia eiti. Draugininkas manęs ieškos“. Tačiau jis užstojo man duris.

Jau buvo du ar tris kartus švilpta. Jis paraudo iš piktumo, kad nežadu niekam nesakyti. Pagaliau jis tarė: „Ten kažkas ateina. Prakeiktas žalty! Tu man užmokėsi“. Ir griebė jis mane. Aš pradėjau šaukti: „Baily! tu negarbingas žmogus“. Bet jis nė neklausė. Pagriebė mane ir parmetė. Tai nenuostabu, jis toks didelis, stiprus. Anam kampe jis mane surišo, įgrūdo į burną skudurą, įmetė į spintą ir išbėgo. „Blogai“, galvojau aš. Tačiau aš neturėjau nė mažiausio noro ten gulėti. Jis man rankas prišio prie šonų. Kairė buvo netoli diržo, kuriame aš laikau peilį. To jis nematė, gudruolis. Aš negaišavau, ir greit buvau laisvas. Tik gaila, kad grindys labai nukentėjo. Spinta atsirakinti buvo sunkiau. Išlaužiau visas savo peilio gelekštes. Peilį jis man turės atpirkti, ar ne tiesa?

Taip apsidirbęs, ėmiau galvoti, kad bus negerai, jeigu aš dabar pasirodysiu rūmuose ar parke. Pramuštų jis mane, jeigu pamatytu! Manęs turės ateiti ieškoti. Aš dar turėjau pasirošti, jeigu Kalmas vėl sumanytu ateiti mane kvosti. Aš pasiknisau po rašomąjį stalą ir radau va šį daiktėlį, — jis parodė revolverį.

— Dabar, — galvojau, — esu pasiruošęs. Bet gali nieks greit neateiti. Reikia pažiūrėti, ar šioj būdoj nesiras ko įdomaus paskaityti. Ką gali žinoti? Ir detektyvų (seklių) romanuose visada būva parašyta, kad galima rasti įdomių dokumentų. Aš netvėriau smalsumu... Ten, draugininke, kur buvo revolveris, yra karo žinių ir generalinio štabo žemėlapių. Kalmas krūptelėjo.

Lovskis tuo tarpu kažką kuždėjo į ausį Boriui, paskui šis — Enriui. Enris garsiai tarė:

Vyr. sklt. Juras Arnas.

Stovykloje

Škicai.

Miškas susilaukė svečių. Miškan gražioje rikiuotėje atėjo būrelis jaunų berniukų su geltonais kaklaryšiais. Nustebę miškas. Tiek berniukų jis nematė dar. Senos, aukštos pušys neatminė tokių svečių. Jauni berniukai pripildė mišką dainom.

Dvi jėgos — gamta ir jaunystė susiartinė ir ėmė bendrauti.

Po aukštomis, lieknomis pušimis išaugo palapinių miestas. Bet kaip jis skyrėsi nuo tikrojo miesto! — Ten dulksės, triukšmas — čia daina ir juokas.

Visus, visus miško takus pripildė būriai jaunų skautų. Po du, po

kelis ėjo susikabinę ir dainavo. Jaunos, garbanotos galvos, užverstos aukštyn, gyvos, jausmingos akys ir raudonos, raudonos lūpos šypsojos saulei... Jaunos krūtinės kvėpavo ritmingu taktu, visu godumu traukdamos į save skanų miško orą. Liekni, tiesūs, žvalūs berniukai panorą pagyventi laukinių miško sūnų gyvenimą.

Naktis. Rami, graži, žvaigždėta naktis. Miškas miega. Visas pasaulis miega. Tik jauni berniukai nerimo tvankiose palapinėse... Jie susirinko prie laužo džiūgios jaunystės puotos keltų...

Pakilo į dangų spinduliuotos laužo kibirkštys. Drauge su jom suskambo garsus, melodingas jaunystės himnas. Į degantį laužą žiūrėjo gyvos, seilstančios akys. Raumeningos, puikios rankos susikabino ir iš liaunų skautų kūnų susidarė

gyva grandinė. Ji stengėsi neišleisti iš rato tos slaptingos, žavinčios dvasios, kuri sklido nuo laužo..

Šypsojos mėnulis... Miškas dar miegojo. Tik ramia, jaukią tylą nutraukė du švilpesiai ir viename miško kampe pasirodė raudonas žibintas. Jam atsiliėpė antras, kitame miško kampe. Dar sekundė ir dešimtys liaunų kūnų ėmė slinkti pasilenkę mišku. Jie landžiojo po tankumynus, veržėsi pro dainas, susikryžiusias šakas. Kiti šliaužė žeme. Visi slinko taip tyliai, tyliai... Lyg, rodos, bijotų jie pažadinti miegantį mišką, jų draugą.

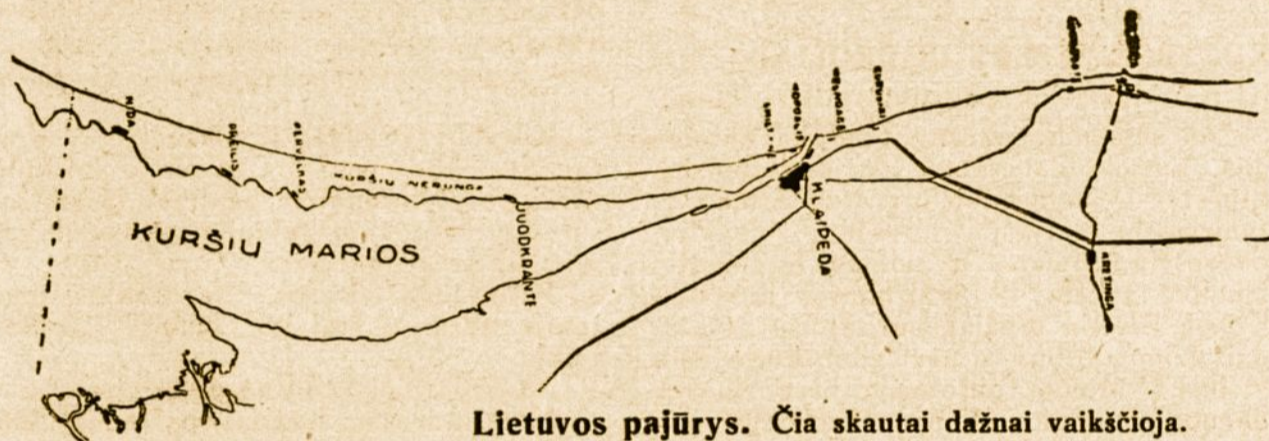
O akys?! Jūs nematėte baisaus Indijos tigro akių, kada jis artinasi prie savo grobio... Lygiai tokias pat akis turėjo mišku slenką šešėliai...

Bet ne tigras ir ne plėšikai slinko prie savo aukų. Tai tik skautai naktiniam žaidime ieškojo paslėpto daikto...

Kas tikėjo, kad viduramžių kilnioji dvasia dar rastų savo garbintojų šių dienų pasauly. Seni, ap rūdiję šarvai kabojo ir gulėjo muziejuose, ilgi, blizgą kalavijai ilsėjosi senų pilių sienose...

Tik ta dvasia, ta nerimstanti, kilni riterių dvasia nemirė: ji atgimė jaunų berniukų krūtinėse ir pasklido po pasaulį, žadindama kilnius jausmus...

BALTIJOS JŪRA

Lietuvos pajūrys. Čia skautai dažnai vaikščioja.

— Kalmi, ar tamsta nori, kad šie dokumentai patektų į policijos rankas? Jeigu ne — atiduok grafui Lovskui dokumentus, kuriuos esi iš jo pavogęs.

Kalmas net šniokštė kvėpuodamas, bet tylėjo.

— Tad policijai?

Kalmas nusijuokė:

— Nagi patys raskite, narsingi policininkai!

— Policistai mes neesame. Tačiau artimui padėti mes visada pasiruošę. O dokumentus mes jau rasime.

Enris priėjo prie stalčių. Kalmas buvo bešokas, bet Euzebas ir Petras jį sulaikė.

— Ieškosime! Jūs visi būsite liudininkais. Ir jūs pats, Kalmi. Vilke, kur buvo revolveris?

Enris atidarė stalčių.

— Hm, hm. Karo žinybos dokumentai. Už juos vienus tektų keletas mėnesių... Kas gi čia?

Enris pažvelgė į Kalma, kuris jau buvo tiek susierzinęs, kad negalėjo paslėpti savo jausmų. Dabar jis išrodė kiek nurimęs.

— Vadinas, čia nėra daugiau nieko, — pamanė Enris. — Bandysime kur kitur, ir žiūrėsime, koks bus išpūdis. Ir staiga atsikusęs į prievaizdą paklausė:

— Neturime laiko! Kur paslėpė dokumentus?

Kalmas garsiai nusijuokė.

— Gerai. Iškraustysime stalą.

Jau buvo prisitaisęs kėdę, kaip taiga jo žvilgsnis sustojo ties marmuriniu kaminu:

— Vilke, ar kišai pirštus į pelenus?

Kalmas pašoko.

— Ne, — atsakė jaunuolis.

Enris priėjo prie kamino. Čia sienoje kabojo laikrodinis. Enris jį nukabino nuo sienos ir... ištraukė iš jo storus vokus, keletą lapų ir užrašų knygele.

— Štai jie, — tarė paprastu balsu.

Kalmas ėmė drebėti. Enris ramiai tikrino rastus dokumentus. Kiti gi iš nustebimo buvo lyg žado netekę. Ant sunkių ir storai prikrautų vokų buvo rusiškas parašas.

— Tai, tur būt, jums priklauso, ponas grafe?

— Ach, Bože moi, — kalbėjo Lovskis, bučiuodamas vokus.

— Laisvas! Laisvas! Laisvas, — šaukė iš džiaugsmo lakstydamas po kambarį, lyg mažas vaikas, Boris.

Toliau Enris rado generalinio štabo žemėlapi to vietos, kur buvo Vonerės kasyklos. Barito sluoksnis joje buvo pažymėtas raudona linija. Drauge su žemėlapiu buvo keletas planų, revoliucinio komiteto išduotas įgaliojimas broliams Harteliams, alias Kalmams, eksploatuoti radiumą ir gautas pajamas suvartoti bolševikų propagandai Prancūzijoje. Pagaliau ten buvo knygutė, pilna prirašyta adresų, šifrų ir sąskaitų.

— Šitie dokumentai paaiškina, dėl ko jis nenorėjo čion mūs išleisti, — galvojo draugininkas.

Jau buvo laikas baigti šios nakties nuotykius. Perlyti skautų drabužiai buvo prilipę prie odos, ir jie drebėjo nuo šalčio. Enris vėl pradėjo duoti įsakymus.

— Pirmiausiai baigsime jūsų, ponas daktare, ir grafo reikalus. Ar yra čia dar kokių jūsų dokumentų?

— Ne! Jau viskas.

— Gerai. Ar ketinate jūs Kalma paduoti į teismą?

— Aš manau, geriau bus neduoti. Jau dešimts metų kaip vagystė įvykusi, dar Rusijoje, prieš mūs išbėgimą iš ten.

— O tu, Liudvikai, ar manai skusti už barito vogimą?

— Ne. Tu pats žinai, dėl ko. Man bus gana, jei Kalmi išvyks į užsienį ir negalės man kenkti.

— Ir aš, — atsiliėpė Vilkas, — nesišauksiu policijos, jeigu jis man gražumu atlygins už peilį.

Visi nusijuokė iš Vilko žodžių. Kalmas tik patraukė pečiaus.

Draugininkas vėl pradėjo:

— Matote, Kalmi, jūs dar galite sveiką kailį išnešti. Turite tik pasirašyti popierėlį, kuriame bus pažymėta: barito vogimas, jaunuolio pagrobimas, įvairių dokumentų pasisavinimas, savo ponų šantažavimas. Neužmiršite paminėti ir savo brolelio bendradarbiavimą, ar ne tiesa?

Kalmas, nieko nesakydamas, atsisėdo ir pasirašė.

— Dabar, — vėl pradėjo Enris, — turite iš mūs krašto išsinešinti. Jūs nuodėmių prisipažinimas liks mūsų rankose,

Įvairenybės.

FILATELISTAMS IDOMU.

Rečiausias pasaulyje pašto ženklas yra Britų Gvinėjos 1 cento ženklukas iš 1856 m. Pasaulyje yra žinomas tik vienas jo egzempliorius. Neužilgo jis bus išstatytas Londono parodoje kartu su kitomis filatelijos retenybėmis. Tas ženklas visai nėra gražus! Tik keli žodžiai juodomis raidėmis atspausdinti ant raudono popieriaus gabaliuko. Šis ženklukas vertinamas per pusės milijono litų. Idomu, kad jį rado prieš kokius 60 metų jaunas mokinys, kuris jį ir pardavė kažkokiam rinkėjui už kelius centus.

Kg.

SKAUTŲ VYČIŲ COLBERT GRUPĖS.

Ruošiant didesnius skautų suvažiavimus, konferencijas, kursus, viešas demonstracijas ir panašiai yra visada labai daug įvairaus tvarkos palaikymo ir kito pagalbinių darbu. Reikia, pavyzdžiui, atvažiuojančius sutikti stotyje, jų daiktus automobiliais atvežti į vietą, per viešas skautų demonstracijas prižiūrėti, kad nebūtų publikos susigrūdimo kur nereikia, reguliuoti automobilių važiavimą ir jų sustojimą. Panašių įvairių suvažiavimų bei kursų vadovybei reikia pasiuntinių, registratorių ir panaš.

Čia pagalbom ateina skautai vyčiai, kurių šūkis „Tarnauti“. Prancūzijos „Scouts de France“ organizacijos sk. vyčiam šiam reikalui sudarė specialę grupę, vadinamą — „L'EQUIPE COLBERT“ — josios organizatoriaus vardu.

Šios grupės nariu gali būti įvairių būrelių sk. vyčiai, kurie turi tam tikrų privalumų — punktualumas, tvarkingumas, paklusnumas, atsargumas, rimtumas, — kas galėtų užtikrinti, kad grupė visados galima pasitikėti. Įstoti į grupę reikia turėti savo būrelio vado sutikimą. Įsto-

jus reikia kiekviename didesniame grupės darbe dalyvauti irgi gauti būrelio vado sutikimą. Šis sutikimas vėliau negali būti jo atimtas, nes galėtų sukliudyti grupės veikimą.

Panaši tikrų gerų darbininkų grupė skautų organizacijos vadovybei yra labai didelė pagalba. Skautams vyčiams gi tai viena geriausių progų parodyti, kad savo šūki tarnauti jie moka vykdyti.

Kg.

ANGLŲ SKAUTŲ IR SKAUČIŲ VADOVYBIŲ BENDRADARBIAVIMAS.

Girdėjote, kad skautai ir skautės Anglijoje veikia atskirose organizacijose. Tačiau, nereikia manyti, kad tarp jų nėra bendradarbiavimo, bendrumo bei vieningumo. Viso to yra, ir tai nesibaigia vien tik išviršinėmis formomis. Anglų skautų asociacijoje dirba daug moterų, kurios, pav., veda vilkiukus. Anglų vilkiukų vadės nepriklauso skaučių asociacijai, nors ir yra moterys. Jos įeina į vyrų organizaciją. Taip pat ir Anglijos skaučių asociacijos vadovybė neapsiima be vyrų. Jų yra aukščiausioje skaučių asociacijos taryboje. Pavyzdžiui, lordas R. Baden-Powell yra šios tarybos pirmininkas lygiai taip pat, kaip jis yra tokios pat tarybos skautų asociacijoje pirmininku. Be to, skaučių tarybon įeina p. Percy Everett, kuris kartu yra ir skautų tarybos narys. Panašiai ir p. Alfredas Pickford dirba aukštoje skautų ir skaučių vadovybėje. Į Anglijos skaučių asociacijos vykdomąjį komitetą, kuris susideda iš 14 asmenų, išrinktų iš tarybos narių, įeina irgi vyrų, būtent, lordas R. Baden-Powell ir p. P. Everett.

KAIP PAŽINO SKAUTUS.

Prieš keletą metų viename miestely ištiko gaisras. Tuo laiku, kai degančių namų nelaimingieji gyventojai gelbėjo savo daiktus, jie pastebėjo iš vienu degančių namų išeinant trylikos metų berniu-

ką ir jo jaunesniąją seserį. Atrodė, lyg jie kažkokį sunkų daiktą pro duris laukan bevelką. Keletas stiprių vyrų skubėjo jiems pagalbom. Pavojui nebegrėšiant, vaikai atidengė savo našą. Tai buvo jų kaimynas sergantis senelis, kuris pats negalėjo išsigelbėti. Statydami savo gyvybę pavojun, vaikai jį iš liepsnos išgelbėjo. Jis prispaudė savo gelbėtojus prie krūtinės ir sušuko: „Mano vargšai vaikeliai! Kokie jūs esat geri! Ir tokiam pavojuje, jūs vien apie tai galvojate, kad ir čia kokį nors gerą darbėlį padarytumėt. Dieve mano, neapleisk jų!“

Matydami tokį reiginį, dauguma net savo nelaimę užmiršo. Visi įdomavos, kokie čia vaikai? kieno jie yra? Tik vėliau ta paslaptis paaiškėjo. — Sergantis senelis papasakojo kieno jie yra. — Jie buvo vienos neturtingos našlės vaikai, kurie dažnai ateidavo tą senelį slaugyti. Nepamiršo jo ir dabar.

O kas iš tikrųjų buvo tie vaikai? — Jie buvo skautai!

Ta žinia paplito po visas apylinkes, kad skautai, statydami savo gyvybę pavojun, padeda savo artimui, nors tas jiems ir daug kainuotų.

Nuo to laiko visi pažino skautus. Kiekvienas sakė: „Aš pažinau ištikimą prietelį — tai skautas. Skautas yra draugas savo artimui, ir aš pažinau tokį, kuris yra mano draugas“.

Vandas Lakštutis.

BULVĖ GERESNĖ UŽ MUILĄ.

Geriausia priemonė plauti spalvotas skepetaites, kojines ir t. p. yra žalia bulvė; ji ne tik užlaiko spalvas, bet ir teikia daiktams visiškai naujų daiktų spindėjimą. Bulvė trinama ant rėčio, ir išspaus tas skystimas sumaišomas su šiltu vandeniu. Muilas tuomet nevertojamas.

A. V.

Kalmas, nieko nesakydamas, atsisėdo ir pasirašė.

kad vėl nekiltų jums noras čion sugrįžti. Ponas daktare, ar taip bus gerai?

Visi pritarė. Kalmas netarė nė žodžio, tik sugriežė dantimis. Nors jis ir labai siuto, kad neteko dokumentų, tačiau bent tuo raminosi, kad nepakliuvo į policijos rankas.

Pabaigę su Kalmu, visi išėjo į rūmus. Boris paėmė Enrį už rankos ir stipriai paspaudė:

— Labai jums dėkui. Kas parašyta dokumentuose, aš negaliu jums pasakyti. Bet jūs žinote šių dienų Rusiją: mes būtume žuvę, jeigu Kalmas būtų paskelbęs, kaip grasino, šiuos dokumentus. Dabar mes jau laisvi.

— Kas gi tas Kalmas? — paklausė Enris.

— Ką aš galiu žinoti. Žvėris. Gėręs mūs kraują vampyras.

Be to, jis palaiko ryšius su Maskva, bent jis įkvepia ir apmoka visus bolševikiškus sambrūzdžius. Aš dažnai matydavau, kaip visoki tamsūs tipai jį lankydavo. Kas gi jis toks yra — aš nežinau. Propagandos vedėjas — tikriausiai. Bet aš manau, kad ir budelis. Prieš jį dreba ir jo padėjėjai.

Besikalbėdami nuėjo prie auto, kuriuo turėjo grįžti į stovyklą. Mielai būtų drauge keliavęs ir Boris su Lovskiu. Tačiau draugininkas jiems patarė, geriau būsią šį vakarą saugoti namus. Euzebas pasisiūlė pernaktoti pas Borį, o Lovskis su Baba nuvyko į Vonerę antram Kalmui pranešti, kas šią naktį atsitiko, jeigu tas dar neišrūko su savo geruoju broliuku.

Audra jau buvo praėjusi. Vėjas išvaikė paskutinius debes. Danguje sužibo žvaigždės.

(Galas).

Sulietuvino N. Večerkiene.

Tokių Nerijos gyventojų galite pamatyti keliaudami Juodkrantėn, Nidon...

Dvi dienas Latvijoje.

Š. m. geg. m. 21 ir 22 d. man teko būti Rygoje pas Latvijos skautus. Į geg. m. 22 d., sekmadienį, buvo pas latvių skautus perkeltos šv. Jurgio dienos iškilmės. Taigi dalyvavau iškilmėse. Mane priėmė labai gražiai ir širdingai ir tos pas juos praleistos dienos man paliko kuogeriausių atsiminimų.

V.21. apžiūrėjau Rygą — labai gražus miestas — ir buvau priimtas Latvių Skautų Centralės organizacijos Vyriausio Skautininko. Toliau dalyvavau parado, kuris įvyko kitą dieną, repeticijoje ir vaikų šventės proga gedulingose iškilmėse Brolių Kapuose. Čia be skautų dalyvavo skautės, vaikų raudonojo kryžiaus jaunimas ir sakalai. Apeigos buvo išpūdingos, ypač, kada jaunimo organizacijos vėliavos pasilenkė pagerbti žuvusius už tėvynę. P. Švietimo Ministeris pasakė kalbą.

Kitą dieną iš ryto dalyvavau naujų skautų vadų įžodžio davimo ceremonijoje latvių skautų šefo generolo Gopperso (pernai, už didelius nuopelnus skautijai, buvo apdovanotas mūsų Lelijos ordinu) bute. Dešimts naujų vadų davė įžodį, jų tarpe buvo vienas lietuvis **T o m a l i u n a s**, kurį gan gerai pažįsta daugelis mūsų skautų, nes, jis dažnai atvažiuodavo į Palangos stovyklą, kur padarydavo daug gražių foto nuotraukų. Vienas, kiek nervingesnis vadas tiek susijaudino, kad beduodamas įžodį, tik pakėlęs ranką saljutui ir ištaręs pirmus žodžius, apalpo iš didelio pergyvenimo ir buvo iš kambario išneštas. Daugiausia man patiko paskutinė įžodžio fazė, kada visi davusieji įžodį, sustoję ratu ir susikabinę rankomis tarpusavyje ir su Goppersu, išklaušė jo trumpo širdingo pašnekėsio apie to įžodžio reikšmę. Naujieji vadai gavo specialius pilkus kaklaryščius ir ženklus bei pasirašė tam tikroje knygoje. Pažymėtina, kad latvių organizacijoje nėra skautininkų laipsnių. Yra tik skautų vadų pareigos.

Skauto vado ženkliukas ir kaklaryštis galima dėvėti tik kol einama šias pareigas, bet nėra duodamas visam amžiui.

Po įžodžio turėjau pasikalbėjimą su latvių skautų štabo užsienių dalies vedėju p. **Ž a r r i n š u**. Po to aplankėm vyr. sk. štabo įstai-gą. Ji yra Latvijos raudonojo kryžiaus rūmuose miesto centre. Štabas turi 2 kambarius. Jame yra nuolatiniai apmokami darbininkai — reikalų vedėjas ir mašinistė. Provincijai aplankyti, instruktuoti ir jos veikimui prižiūrėti prie štabo yra specialus apmokamas skautininkas. Štabe yra ir skautiškas knygynas. Latvių skautų laikraščio „Agunskurs“ (kurio kas mėnesį išeina po 2—500 egz.) redakcija ir administracija yra tose pat patalpose, kur ir vyr. sk. štabas. Tuose pat raudonojo kryžiaus namuose, tik aukštu žemiau (suterenose) yra skautiška krautuvė. Ji atdara kasdien nuo 15 iki 17 val. Tenka pažymėti, kad joje įvairių prekių yra daug daugiau negu mūsų tiekimo skyriuje. Galima pirkti net įvairių palapinių. Šalia krautuvės yra dar vienos Rygos skautų draugovės būklas, kuriame viskas pačių skautų rankų darbu įrengta. Vienos kambario dalies sienos yra išmuštos medžių žievėmis. Tie, ir kiti panašūs papuošimai, būklui duoda tikro skautiško originališkumo. Visos tos patalpos skautams yra duodamos nemokamai.

2 valandą dalyvavau skautų parade, kuriame dalyvavo apie 800 Rygos skautų. Paradą priėmė p. Švietimo Ministeris, nes Respublikos Prezidentas — latvių skautų garbės šefas — kuris paprastai priimdavo skautų šv. Jurgio šventės paradus, buvo išvykęs. Parade dalyvavo daug svečių. Jų tarpe p. p. Krašto Apsaugos ir Užsienių Reikalų Ministeriai. Po parado p. Švietimo Ministeris ir gen. Goppersas pasakė kalbas ir buvo atlikti apdovanojimai garbės ženklais.

Vakare įvyko ponių rėmėjų ratelio suruošta tradicinė skautų vadų arbatėlė raudonojo kryžiaus rūmų patalpose. Arbatėlė praėjo labai nuoširdžia, jaukia ir skautiška nuotaika. Pažymėtina, kad ponios yra didžiausios skautų organizacijos rėmėjos, prisidedančios pinigais ir darbu. Įdomu, kad šios ponios beveik visai neremia skaučių organizacijos, kuri silpnai veikia atskirai nuo skautų.

Upė dainuoja.

Eskizas.

Aš stoviu ant didžiojo tilto ir žiūriu į plaukiantį vandenį. Nemuno vanduo kitais pavasariais užliedavo Kauno priemiesčius, bet šiemet jis plaukia pamažu, lyg susitelkusio žmogaus mintis. Nedidelės vilnys lipa viena ant kitos, skandinasi, pamėto sugriebusios koki įmestą lentgalį, siauresnėje vietoje išvarto akmenis. Bet kai saulė papila šviesulius, tada Nemunas atrodo, kaip drebantis veidrodis, kuriame atsispindi kamuoliais susigrupavusių debesų virtinės. Jo ramumą kartais sujudina nuo Baltijos marių atskridusi žuvėdra, kuri pamirko baltus sparnus vilnyse, paklykauja ir vėl nuskrenda kartu su debesiūkščiais.

Mano bičiulis Martynas svaido baltus akmeniokus ir švilpauja. Kartais akmeniokas atsimuša į vilnis ir keliose vietose pasišokėjęs, palengvėl nugrimsta. o kartais iš karto taip pliumpteli, į gilumą, kad net skardas mišku nueina. Kai mes pamatome atplaukiantį garlaivį arba išgirstame jo dūdavimą, abu bėgame basomis kojomis prie vandens ir laukiame, kada garlaivio ratų suplaktas vanduo puls krantą ir nuskalaus kojas. Ak, kas gali būti malonesnio, kaip leisti pačiam vandeniui plakti kojas arba krūtinę?

Martynas kartais sako:

— Jeigu aš būčiau indėnų karalius, liepčiau savo pavaldiniams irklais kapoti vandenį ir taškyti geriausiam kovotojui nuğarą. Nuo saulės mūsų oda pasidarytų, kaip varis, o mūsų kraujas prisikauptų tokios didelės galios, kad tikrai pusę piliakalnio kepurėje galėtume panešti.

— O jeigu aš būčiau kieno karalius, aš jokių karų nekelčiau, bet liepčiau uždaryti mano karalystėje amžiną vasarą ir rymočiau Nemuno pakrantėje. Tada

Man ypač patiko tenykščių įrengime arba mandagume — mačiau skautus, kurie, pavargę begrįždami iš savo iškilmių, praleisti, pavyzdžiui, kad ir jų būklų skautų skautiška dvasia, kuri pasireiškia kaip tai ryškiau negu kartais pas mūsų skautus. Tai matydavo po kelius tramvajus, į kuriuos leisdavo įeiti, kitai laukiančiai publikai ir patys nebetilpdavo.

Kas liečia Latvijos skaites, tai jos, kaip jau pažymėjau, veikia atkirai nuo skautų ir, kaip girdėjau, gan silpnai. Latvijoje yra kiek mažiau kaip 1000 skaučių. Skautų yra 5.000, Lietuvių skautų yra apie 50 Rygoje ir apie 30 Liepojuje. Jiems labai trūksta vadų. Turint vadų lietuvių skautų skaičius ir jų dr-vių skaičius būtų galima pakelti.

Latvijoje nėra atskirų skautų skilčių. Normalus skautų vienetas yra draugovė. Nei skautai vyčiai nei vilkiukai irgi negali egzistuoti atskirai: jų būreliai gali būti tik prie skautų draugovių. Normali draugovė yra laikoma toji, kur yra skautų, skautų vyčių ir vilkiukų. Vilkiukams dažnai vadovauja moterys. Taigi latvių skautų organi-

Marijampolės vilkiukai ir paukštytės iškylauja.

Skautų iškyla (Darbėnai).

aš regėčiau, kaip vandens lelijos baltus žiedus pradeda lukštenti ir amžinai gėrėčiausi plaukiančių laivų virtinėmis. Vakaraus eitume pasigaut iš ganyklų greičiausiai arklį ir dainuodami apjodintume visas tarpukalnes.

Paskui abudu pradėdame balsu juoktis iš mūsų vaikiškų svajojimų. Tai saulės svaigulio darbas. Mes patys nebesijaučiame, ką kalbame. Mumyse skamba Nemunas ir jo dideli, statūs, puikiais miškais apaugę krantai. Mūsų žodžiai, tai tik aidas glūdžioje girioje, o mūsų širdis atstoja patį šūkautoją. Ech, tas Nemunas. neramus, išdidus Lietuvos upių karalius! Kartais jis prasiveržia, kaip plieniniame kalėjime uždarytas galiūnas, išverčia sienas ir pasipila įvairiose pusėse. Tada jis nesuvaldomas. Bet, kai nutyla ir mažučiu laiveliu nebepavojinga plaukioti jauniem dainininkam, Nemunas primena ištikimą mergaitę, kuri visą širdį atiduoda savo sužadėtiniui ir kurios jausmai tokie vienodai ramūs, kupini lūkesčio. Tokiu metu Nemunas dainuoja kartu su juo plaukiančiais dainininkais. Ir jis, ir jo krantai tampa viena nedaloma muzikos aidija.

Kai aš visai užsimirštu ir persikeliu į aną, pašamonėje regimą pasaulį, Martyn-

zациjoje yra ir moterų. Uniforma visoms šakoms (skautams, vyčiams ir vilkiukams) yra vienoda. Tuo norima pasiekti didesnės vienybės, nes uniforma negali būti tik skyrimosi ženklu — ji privalo būti visos organizacijos vienybės ženklas. Ženkliukas vilkiukams yra vilko galva, gi skautams, skautams vyčiams ir vadams — stiliuzuota lelija. Šakas skiria tik lelijos spalva.

Šios vasaros Estijos skautų stovyklon latvių skautų mano vykti 150 žmonių. Į ateinančių metų tarptautinę stovyklą Vengrijoje latvių važiuos apie 50. 1933 m. latvių skautai, lygiai kaip ir mes, turime 15-kos metų jubiliejų, tačiau tautinės stovyklos jie ruošti nemano — į mūsų 1933 m. stovyklą gan gausiai atsilankytų. Reikia turėti vilties, kad su broliškos latvių tautos skautais mūsų skautai išplėtos kuo puikiausius santykius ir nuolat palaikys tikrai broliškus skautiškus ryšius.

Sktn. B. Mantvila.

nas suploja ranka man per petį ir sako:

— Klausyk, ar tu nenorėtum perplaukti į aną pusę ir aplankyti sergantį Valentiną? Jau kelinta savaitė jis nebeišeina iš orą.

— Kokį Valentiną? — klausiu atsipeikėjęs.

— Nu tą, kuris klasėje taip gražiai skudučiais pagrodavo. Atsimeni?

— Atsimenu. Bet kokia liga serga?

— Džiovininkas.

— Džiovininkas? Ach, ar galima gi sirgti tokiu metu, kada Nemunas dainuoja! Juk tu atsimeni, koks jis stiprus ir sveikas buvo? Jo kūno linijos tokios taisyklingos, kad pats Mykolas Angelas būtų pavydėjęs.

— Ir vis dėlto...

— Geras vyrukas... Plaukime, Martynai, jo aplankyti.

— Plaukime!

Ir išitraukę valtį, pasileidžiame abudu į kitą Nemuno pusę. Vanduo plakasi. Valtis ligi pusės pasinėrusi svyrinėja. Žiūrėdamas į gilumą, kurioje nieko nesimato, apart akvarinės tamsumos, jautiesi slėpingos gamtos rankos valdomas. Užtektų geriau pasvirti ar paleisti iš rankų irklą, ir gražiai vėjo taršomi plaukai pasišiauštų iš baimės, kaip pastyrusi vilko vilna. Bet mes nebijome. Martynas žaidžia su vandeniu, kaip su ištikimiausiu draugu. Vanduo jam brolis. Jis visai kraipo irklą, sukinėja valtį, o aš teliūskuoju rankomis vandenį ir pilstau ant jo nugaros. Kai jis pasistojęs, tėsčia irklą, vandens lašai krinta vaivorykštėmis. Tada mes plaukiame, kaip pasakų girios supami.

— Ar iš čia nesimato Valentino namų? — klausiu.

— Ne, — atsako Martynas. — Mes turėsime prilipti kalno viršūnę, atsargiai, išitverdami medžių šakų, ūriodami lietaus antplūdžio išgraužtas žemes. Paskui jau nebetoli ir ligi jo namų.

— O šuns jie neturi? Gal lazda reikėtų išsilaužti.

— Ne, šuns tai jis neturi.

Valentinas sėdi kieme pageltonijęs ir išblyškęs, kaip tikras ligonis. Jis nešiojasi kišenėje skudutį, bet gydytojas uždraudė groti.

— Kartais nebeiškenčiu ir pradėdau vieną mėgiamiausių motyvų. Bet motina ir sesuo pradeda bartis. Žinote, kaip sunku iškęsti negrojus!

Jo akys blizga iš godumo. Muzika atrodo jam viskas. Jo sublogusiuose žanduose gyvaplaukių kuokštelėm priaugę. Mes susižiūrime su Martynu ir klausiamo viens kitą akimis.

— Argi dar jis galėtų išgyt? O kaip būtų gera, kad išgytų!

— Klausyk! — sakau nutverdamas jo ranką. Tu tikriausia išgyysi. Tu neįsikal-

bėk sau nesveikatos. Juk mum būtų labai liūdna be tavęs.

Martynas šypteri ir vėl nuliūsta.

— Bet tu ir moki kalbėti, — sako man vos girdimu balsu.

O Valentinus numoja ranka.

— Aš visai nebijau mirti. Aš esu išgelbėjęs tris gyvybes, o ką reiškia tuomet viena mano gyvybė? Viena už tris!

Mes žiūrim į jo veidą ir stebimės: tiek širdingo džiaugsmo ir nė mažiausio baimės šešėlio. Jis visada mėgo pasiaukoti, bet šitas pasiaukojimas yra didžiausias.

— Žinau, — sako jam Martynas, — skautų vadovybė apdovanojo tave ordinu už gyvybių išgelbėjimą. Bet kaip ten buvo, papasakok. Mum net nežinoma tavo ligos pradžia.

— Nemėgstu kalbėti apie savo pareigos ištesėjimą. Bet jeigu jūs taip norite, galiu papasakoti patį faktą.

Tai buvo pereitą žiemą. Naktį. Apie pirmą valandą pro mano miegamojo langus pradėjo skverbtis rausvos atošvaisotos. Netrukus užuodžiau ir dūmų kvapą. Dar nespėjau susivokti kas dedas, kai išgirdau vienos pažįstamos moteriškės vaitojimą.

— Dieve, Dieve! Mano vaikai žūsta! Žūsta!..

Pagalbos šauksmas mane išmetė iš lovos. Užsimetęs apsiaustelį, išbėgau kieman. Gretimi namai skendo liepsnose. Susirinkusi minia visokiais būdais gėsino, bet nieko nebegalėjo padaryti. Pagaliau visi nuleido rankas. Išgelbėti mažus, antrame aukšte pasilikusius, vaikus nebebuvo jokios vilties.

Kai jau visai prisiartinau prie gaisro vietos, pamačiau viršų pasilikusių vaikų motiną bailiai išplėstomis akimis. Ji atrodė, kaip beprotė. Man jos taip pagailo, kad aš, užsimiršęs save, įsiveržiau pro liepsnas ir dūmus į viršų. Laimei, laiptai dar buvo nesudegę. Aš gyniausi ugnies. Dūmai gniaužė kvapą, troškino. Išgirdau susirinkusios minios klyksmą:

— Laikykis, beproti! Ką tu darai!

Bet aš veržiausi ir veržiausi. Pagaliau pavyko nutverti durų rankeną ir įsibriauti kambarin. Čia viskas degė. Apgraibomis sučiupau dejuojančius vaikus. Iš baimės ir dūmų vienas buvo apalęs, o kiti, susimetę kamputyje, kentė vis beartėjančios liepsnos karštį.

Sugriebęs vaikus, šokau žemyn. Kas paskui buvo nebeatsimenu. Kai pravėriau akis ir atsipeikėjau, mano kūną varžė sopuliai. Aš vos galėjau alsuoti: kažkas diegė po krūtine. Paskui vaistai, gydytojas, skautai ir jų dovana. Ė, nesigailiu... Nors būtų gera, kad pasitaisyčiau. Galėčiau gimnaziją baigti, paskui linksmas studento gyvenimas. Bet jeigu ir ne... —

Valentinas baigė pasakojimą. Jo akys spindi nuoširdumas ir tvirtybė, bet jo krūtinė taip sunkiai ir spiegiančiai alsuoja. Jis pavargo bekalbėdamas. Veidas persimainė.

Jis mum ištiesia ranką.

— Dėkui, kad aplankėte. Jei pasveiksiu, rudenį pasimatysime. Dabar man truputį negera...

— Budėk, Valentinai!

— Budėk.

Mes atsisveikiname ir grįžtame į pakalnę, o Valentinas pasilieka saulės atokaitoje. Vargšas Valentinas! Jis yra mum pavyzdžiu, po pasiaukojimas kelias skauto vardą. Bet mum vis dėlto, taip gaila jo...

Beeinant prie Nemuno, Martynas nutveria mano ranką.

— Klausyk, — sako jis. — Ar tu girdi, kaip Valentinas skudučiais groja?

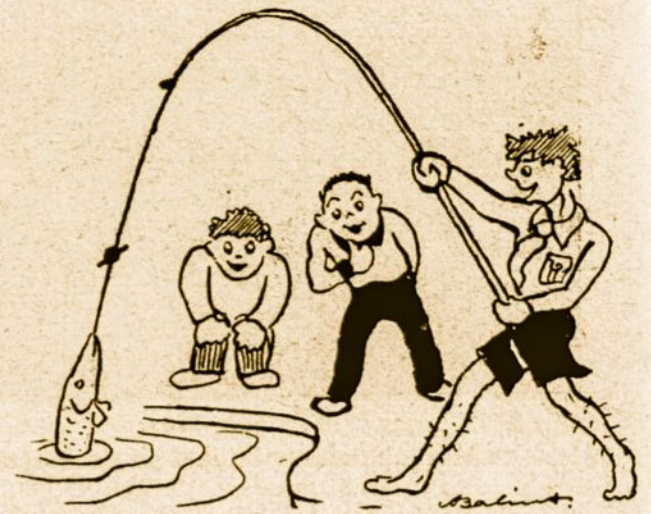
— Girdžiu. Bet kam jis save vargina?

Mes sustojome ir, lyg stabo ištikti, klausomės. Kupina lūkesčio ir protarpiais prasiveržiančio džiaugsmo melodija plaukia Nemuno paviršiumi. Jo muzikos gaida susilieja su tyliu, iš gilumos išplaukiančiu, skaisčiai mirgančio Nemuno dainavimu. Valentino nesirūpinimas savimi ir mūsų dviasia prikaupia narsumo. Mūsų mintyse iškyla klausimas: o gal žmogaus gyvenimas ištikro niekam vertas, jei visur tik apie save galvoji? Gal žmogus yra dirva kitam žmogui klestėti? Gal visų mūsų pareiga užmiršti save ir pasiaukoti kitų laimei? Ak, būti nelaimingam dėl kito laimės ir džiaugtis tuo yra didelis žmogaus karzygiškumas.

Mes valandėlę susikaupiame, pamąstome. Paskui iškeliamo drąsiai galvas, sėdame į valtį ir pasileidžiame atgal.

Upė dar gražiau dainuoja, o mūsų žodžiai dar skardžiau vilnimis plaukia.

Jul. Vinkšna.

— Tokiems visuomet sekasi... — pridėjo kitas.

Kazys nuėmė lydeką nuo meškerės ir įdėjo krepšin.

— Žiūrėk, kaip ji gražiai raitosi! — grožėjosi būrys. — Kaip gyvatė!

— Negi šitokią leisi atgal į vandenį? — nepatikimai paklausė vienas vaikinų.

— Žinoma leisiu... Turiu leisti... — liūdnai nutęsė Kazys. — Pasi-džiaugsiu kiek ja ir atgal paleisiu... Tegu sau plaukioja... Juk ir ji nori gyventi...

— Griekas, griekas... — sudejavo kažkas. — Pats Dievas ant kablo lydeką užkabina, o jis ją atgal į vandenį meta! Tikrai, griekas...

— Reikia proto neturėt, kad tokią žuvį, kaip levą, atgal į vandenį leisti!

Ir Kazio širdis suskaudo. Ne dažnai pasitaiko tokias lydekas pagauti! Na... bet... dar prieš išlaikant egzaminus į trečią laipsnį. Kazys kartais žuvis parsinešdavo namo, bet dabar jis šito nebegalėjo sau pasivelyt.

— Kad reikia... — beveik verkdamas aiškino jis. — Juk aš skautas... Aš turiu atgal ją paleisti...

— Kad ot šitokią lydeką įdėti į sriubą, tai būt skanumėlis! — apsilaižė kažkas.

— Klausyk, ar tu našlaičių gailies? — paklausė staiga vienas vaikinų Kazio.

— Našlaičių? — nustebo šis netikėtu klausimu. — O ką?

— Ne, tu pasakyk, ar gailies našlaičių? — spyrė anas.

— Na, gailiuos. Žinoma, gailiuos. O kas tokio?

— Pamanyk tik, kaip jiems baisu gyventi vieniems be tėvo, be motinos... — gaudžiai pasakojo vaikinai nustebusiems draugams. — Vienas pats... Nei tave kas prižiūri, nei valgyt duoda... Nei motiniškai paglamonėja, nei nieko... Baisu gyvent vienam našlaičiui, ar ne tiesa?

Laimingai peržengęs iš penktos klasės šešton, Kazys Pumpuras atvažiavo namo, į kaimą, atostogų.

Ką tik prieš tai jis išlaikė į trečią laipsnį, ir todėl dabar, su visai ramia sąžine, galėjo ištisom dienom bastytis po laukus ir paupius, ir nieko neveikti.

Švytėdamas savo ryškiu, geltonu skauto kaklaryšiu, Kazys nuo ryto iki vakaro tupėjo prie upės ir meškeriojo.

— Tai ką, vaikel, — klausdavo motina, grįžus jam namo, — parnešei ką? Sužvejojai?

— Tris lydekas ir septynias raudes pagavau! — linksmai, pranešdavo Kazys. — Beveik po metrą ilgumo!...

— Oi, oi, oi! — stebėjosi motina savo sūnaus žvejybiškais gabumais.

Bet veltui kas nors ieškotų Kazio kašelėję pagautų žuvų. Jos taip pat, kaip anksčiau, nardė vandeny ir rodė viena kitai įvairias plaukimo štukas...

Juk Kazys, kaip skautas, kaip gamtos ir gyvulių draugas, negalėjo gi kankinti vargšų gyvulėlių, ar ne tiesa? Ir jis, vos pagavęs žuvį ir pasigrožėjęs ja, leisdavo ją atgal į gimtąjį vandenį.

Bet iš prigimties mėgdamas žveioti, Kazys negalėjo atsisakyti nuo tos sporto šakos, ir todėl kasdien, nuo ryto iki pat saulei nusileidžiant, pupsojo paupy.

Vieną dieną, taip jam bežvejojant, šalia jo susirinko būrys pažįstamų vaikinų. Jie, prisigaudę žuvų, dabar susikūrė laužą ir, pakabintame ant lazdos puode, virė kažkokią neaiškia sriubą iš žuvų.

— O, tu ar turi ką? — paklausė vienas vaikinų Kazio.

— Du ešeriu ką tik turėjau... Va kokio dydžio, — parodė Kazys.

— O kur jie? Duok šen, išvirsim. Baisiai gardu!

— Kad aš jų nebturiu... Aš juos atgal paleidau... — liūdnai prisipažino Kazys, rydamas seilę.

— Atgal paleidai? Eik tu! Atgal paleidai... Ei, vyrai, klausykit! — šuktelėjo jis kitiem. — Kazys žuvis atgal paleidžia!

Subėgo visi ir, apstoję Kazį, stebėjosi jo žvejyba.

— Jis žuvis atgal leidžia...

— Aš skautas, — paaikino Kazys. — Aš negaliu kankinti žuvų. Aš esu gamtos ir gyvulių draugas...

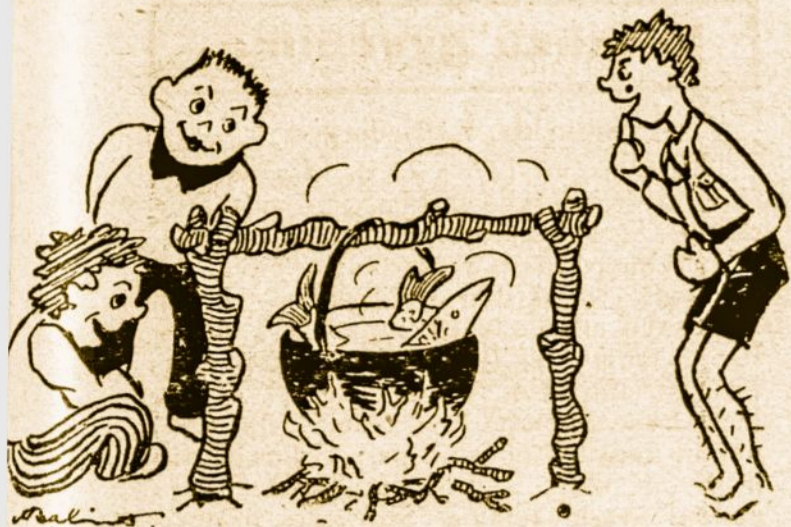
— Gamtos ir gyvulių draugas... O žiaunis žuvims kableliais gali plėšyti? Nu, vyrai, štukal!...

Staiga kažkas timptelėjo meškerę ir plūdė nugrimzdo po vandeniu.

— Trauk! Trauk!! — riktelėjo visas būrys.

Kazys truktelėjo. Iš vandens iškilo graži, simpatiška lydekos galva, o paskui visa lydeka.

— Beveik metras, — pranešė žinovo balsu kažkas.

— Tiesa... Žinoma... — pritarė Kazys. — Na, tai ką?

— Tai ot šita lydeka našlaitė... — visai liūdnai pratarė vaikinai, žiūrėdamas į žiobčiojančią lydeką.

— O iš kur tu žinai?

— Aš ką tik pirmiau jos tikrą tėvą ir motiną paėdavau... Ir jie dabar sriuboj verda. — paaiškino našlaičių užtarėjas.

— Eik tu?! Negal būt? — nustebė Kazys.

— Je, je... verda jie sau sriuboj... O šita vargšė žuvelė, šita

našlaitė, turės dabar viena vargti... Kas ją užtars, kas ją globo?.. Dieve mano, nei tėvelio, nei močiutės... Verčiau jau ir jai drauge sriuboj su savo gimdytojais išvirti, negu tokį vargą vargelį vargti... — visai susigraudino vaikinai.

— Našlaičiui nei kur galvos priglausti, nei kam pasiguosti sunkioj valandoj, — pritarė kitas vaikinų

— Hm... — numykė Kazys. — Žinoma, gaila vargšės, jei taip... Bet ką dabar daryt?

— Ką daryt? Eikš, vargše, našlaitėli, prie savo tėtūčio ir mamytės, — išėmė vaikinai lydeką iš krepšio. — Eikš, nabaguti! Neleisim mes tau sūrias našlaičio ašaras lieti... Eikš, vargše, prie savo augintojėlių...

Lydeka bematant atsidūrė sriuboj.

— Žinoma, juk aš, kaip skautas, negaliu spausti kitiems ašaras, negaliu kitų kamuoti, — aiškino Kazys, rinkdamas savo įrankius ir slinkdamas artyn prie laužo ir sriubos. — Aš gi esu gamtos ir gyvulių draugas...

KA DARYTI?

Gatve beėdamas vaikas paslydo ir kiek sužeidė kelį. Atsistojęs jis keikiasi nelabai gražiais žodžiais.

Ėjęs pro šalį ponas sako: „Vaikė, esi dar mažas, kad taip keiktumeis“.

— Mama gi sako, jog esu perdidelis, kad verkčiau, — atsako berniukas. — Kas gi man daryti?

Gaila, kad šis berniukas nėra skautas, jis žinotų, kad reikia šypsotis!

YPATINGAS BŪDAS UŽDIRBTI.

Sykį žymų Amerikos humoristą, kurio pavardę tur būti visi esat girdėję — Mark Twainą — kažkas paklausė, kokiū būdu jis pirmą kartą uždirbo pinigų?

— Tai visa istorija, — atsakė humoristas. — Mokykloje, į kurią ėjau būdamas vaikas, mokytojas buvo įvedęs ypatingą tvarką. Kada koks mokinys padarydavo kvailystę ar prasižengimą, tas mokinys galėjo pasirinkti vieną dviejų dalykų: arba sumokėti 5 dolerius, arba viešai pasiduoti kūno bausmei. Man irgi sykį atsitiko išpilti rašalinę ant savo sąsiuvinį. Atsidūriau prieš baisų pasirinkimą. Savo nelaimę papasakojau tėvui. Jis nenorėdamas, kad viešai gaučiau lupti, davė man 5 dolerius... Taigi, tokiu būdu aš ir uždirbau pirmąjį pinigą, nes aš pasilikau šiuos 5 dolerius, bet gavau „iš skūrą“.

BOTANIKO SPECIALYBĖ

Skautas (kuris ruošiasi botaniko specialybei — miško eiguliui): Ar šis augalas priklauso begonijų šeimai?

Eigulis: — Ne, tai viskas valdiška!

SKAUTO TAUPUMAS.

Skiltininkas: — Vytuk, tu atrodai labai nusiviręs ir esi uždusęs.

Naujokas Vytukas: — Taip. Norėdamas... pasiekti skilties sueigą, aš bėgau paskui autobusą... vietoje, kad į jį įlipčiau... Aš sutaučiau 30 centų mūsų skilties kassai.

Skiltininkas: — Tau reikėjo bėgti paskui „taksi“. Būtum sutaupeš 7 litus.

Pasitikėjimas

— Mama, juk paskutiniu laiku aš esu labai geras berniukas?

— Taip, mano vaike.

— Ir tu dabar manimi pasitiki?

— Aišku.

— Kodėl gi puodas su uogomis yra visada užrakintas?

PADEKA.

Paverkšnių skautai-tės reiškia širdingą padėką: mokyklos vedėjui ponui Br. Gurskiui; mok. inspektoriui ponui Giedrai; p-lei mokyt. E. Katkaitei; p-nui mokyt. Kl. Skabeikai ir visiems, kurie padėjo mums suruošti šeimyninį vakarą 1932-IV-30.

Dr-vės štabas.

PADEKA.

Mes, anykštėnai skautai, nuoširdžiai dėkojame Anykščių visuomenei, kuri šio kiu ar tokiu būdu parėmė ir priautė mūsų 10-mečio minėjimą.

Anykščių skautai.

ĮSTOJIMAS PIRMOJO LIETUVOS PREZIDENTO KARO MOKYKLON.

1) Norintieji įstoti Pirmojo Lietuvos Prezidento Karo Mokyklon kadro kariūnais prašymus paduoda J. E. P. Respublikos Prezidento vardu.

Prašymai siunčiami Pirmojo Lietuvos Prezidento Karo Mokyklos Viršininkui nuo VII.1 d. iki VIII.10 d.

Prie prašymo turi būti pridėti:

a) gimnazijos arba tolygios Šv. Min. patvirtintos mokyklos kurso baigimo atestatas, arba jo notarialiai patvirtintas nuorašas;

b) gimimo metrikai;

c) apskrities viršininko liudijimas apie politinę ištikimybę, dorą elgesį ir kad nebuvo teismo baustas;

d) dvi fotografijos;

e) savo ranka rašytas curriculum vitae.

Pastaba: aktyvės tarnybos liktiniai puskarininkiai ir aktyvės tarnybos eiliniai prašymus su visais dokumentais (išskyrus nurodytą punkte c) siunčia prie raporto komandos keliu su tokiu apskaičiavimu, kad jis iki rugpjūčio 10 d. su atskiros dalies vado atestacija ir tarnybos lapu pasiektų Karo Mokyklos Viršininką.

2) Kandidatai į priėmimo komisiją stoja VIII.16 d. 9 val. Pirmojo Lietuvos Prezidento Karo Mokyklos rūmuose.

Kandidatų sveikatos tikrinimas ir konkursiniai egzaminai iš lietuvių kalbos ir Lietuvos istorijos truks iki VIII.23.

Stojantieji tame laikotarpyje galės apsigyventi mokyklos patalpose.

Maistu, kol bus priimti, turės patys apsirūpinti.

Mokslo pradžia VIII.24 d.

Svarbu žinoti vykstantiems į stovyklas, iškylas ir kelionas: Lietsargis, padarytas iš geros skautiškos nuotaikos, geriausiai spsaugoja nuo lietaus. Jo neperšlampamumas yra daug sykių išmėgintas ir daugelis skautų puikiai žino, kad geriausias dalykas, kuriuo reikia naudotis lietui užėjus, yra. Š.Y.P.S.E.N.A.

MURZIUKAS.

Petro Babicko apysaka.

„Kaip nedaug teliko mums iš Didžiosios Lietuvos Kunigaikštystės, kurios žemės traukėsi nuo Baltijos iki Juodųjų jūrų“, — galvojo Murziukas. Ir to, kas liko, mes nesame kaip reikia pažinę, ištyrę.

Po dviejų su puse valandų žavimos kelionės laivas sustojo Nidos uoste. Mažučiam uoste plūduriavo kokio pusė šimto žvejų laivų, kurių stiebų viršūnės puošė keistai išdrožinėtos ir ryškiomis spalvomis dažytos medžio vėliavos. Prie stiebo pritvirtinti džiūvo tinklai. Kai kurie jų buvo smaloti. Keletas žvejų lopė bures, kurios atrodė kaip didelės paklodės. Tarp laivų nardė antys, viršum uosto skraidė žuvėdros, o krančinėj prunkštavo arkliai, nekantraudami, kada gaus vežti vasarotojų, kurių nemaža atvyko drauge su Murziuku.

Murziukas nė nepajuto kaip paliko bestovįs ir bežiopsas vienas. Visi atvykę nuėjo gatve tolyn į kaimą. Dar tik žvejai trūsė prie savo laivų ir vienas kokių trejeto metų žvejūktis, atsidėjęs plukdė savo „laivelį“, vykusiai padarytą iš senos klumpės. Murziukas net susijuokė: „Štai, tas vaikas jau žino, kad jūreiviu bus“.

Murziukas dvi savaites gyveno Nidoj, lyg kokioj paslaptingojo saloj. Jam visa atrodė nepaprasta ir keista. Milžiniški balto smėlio kalnai, iš kurių viršūnės toli, toli matyti Marių kitas krantas, Nėrijos žalias miškų kilimas ir pūtojanti jūra. Mariose laiveliai kaip riešuto skeveldros. Kiek jų daug! Jie vos vos ritmingai supas ir, rodos, visą dieną stovi vietoj. Iš viršaus šypsosi saulė ir taip skaisčia šviesa nušviečia smėlio dūkumą, jog skaudu žiūrėt. O miške! Kvapiam pušų miške kaip rojūj... Tarp žydinčių gėlių skraido keistai čiulbėdamos paukštytės; būrelis stirnų ganosi, domiai dairydami aplink... Kažkur ritmingai kala medį genys. Iš dangaus žiūri mažučiai ir lengvučiai debesėliai. Taip šilta, taip ramu ir tylu, rodos, imtum užmigtum ir sapnuotum pasakišką Nėrijos praeitį, jos keistą likimą.

Nekartą Murziukas gailėjosi neturįs čia mokytojo ar draugo, kuriam galėtų papasakoti ką jautė siela.

O jo sieloj kūrėsi nauji vaizdai, galvoj sužibdavo drąsios mintys ir širdis ausdavo nekaltas jaunatvės svajones, tokias pat įstabias, kaip Nėrijos gamta ir tokias pat trapias, kaip pustomas Kopų smėlys.

Dažnai Murziukas vakarais sėdėdavo prie uosto angos ir žiūrėdavo į išplaukiančius žvejus. Koks sunkus ir nepastovus jų darbas ir koks menkas dažniausiai būna uždarbis. O kiek reikia patyrimo, patvarumo ir kantrybės žvejoti jūroj ar Mariose. — Nėra „juodo“ ar „balto“ darbo, — atsiminė jis dėdės žodžius — yra tik vienas šventas darbas. Ir Murziukui pasidarė liūdna, kad jis štai antrą savaitę gyvena, kaip koks briedis nieko neveikdamas, tik valgydamas ir išdykaudamas. Ir nors jis turėjo pakankamai pinigų, bet nusprendė grįžti. „Gana, pailsėjau“ — tarė jis sau.

Sudėjęs savo skalbinius jis jau buvo beeinas į uostą, kai visai netikėtai pamatė du skautu. Vieno veidas Murziukui pasirodė yptin matytas. Jis akimirksni žiūrėjo į juos ir tuč tuojau atsiminė.

— Tai tamsta mane išgelbėjai iš po automobilio? — sušuko Murziukas, pribėgęs prie skautų.

Jie truputį nustebo, bet vienas nusišypsojęs tarė:

— Tiesa, prieš keletą metų man teko ištraukti iš po ratų vieną... bet aš nežinau jo vardo, tikiu jis nežino ir mano...

— Tai tikrai aš neapsirikau! — šaukė Murziukas ir juto, kad reikia kaip nors padėkoti skautui. — Užeikim pas mane, aš pavaišinsiu jus žuvimi, nors, kaip matot, jau rengiuos važiuot namo.

— Laivu?

— Taip.

— O mes eisime nuo Nidos iki Klaipėdos pėsti. Gal nori eiti kartu?

— Pėstiems per visą Nėriją?! Puiku. Aš toliau Preilos nesu buvęs.

Murziukas visai netikėtai gavo dvejetą tikrų, sąžiningų bičiulių, kurie jam parodė dar nematytas Nėrijos grožybes, o svarbiausia nušvietė ir jo minčių klaidžiojimą prasmingu tikslu keliu.

— Tu norėjai būti skautu,—ramiai, įtikinančiai kalbėjo Vytautas, kai jie po valandos kelionės ilsėjosi Kopų miške. — Kodėl? Ar kad uniforma graži? Ne. Pats sakai nežinąs kodėl. O aš tau pasakysiu, kad

Iš mūsų gyvenimo.

Stovykla Kaišiadoryse.

Birželio m. 17 — 23 d. Kaišiadorių skautai stovyklavo 5 klm. nuo miestelio miške. Stovyklautojų dėl šalto oro šiemet tebuvo 24 skautai, kurie buvo suskirstyti į 4 skiltis: I-oji „liūtų“ skiltis, kuri savo siluetą padarė panašų į šunes, II-oji „lapinų“ skiltis, kuri pasipuošė gražiausiai stovykloj, III-oji „žirgų“ skiltis, kuri buvo niekam netinkama, tik vandeniui nešioti (tai labai gera skiltis. Red.) ir IV-oji „elnių“ skiltis, kuri buvo „laužo vedėjo“ vadovaujama. Stovykloj dalyvavo mišri d-vė: Mindaugo d-vės ir Trakų Pilies skautai. Naktį užeidavo didelė rasa, peršlapdavo visa palapinė, miegoti būdavo šalta. (Užuojauta! Red.). Ryte atsikėlę visi vienmarškiniai ir basi bėgdavome į šaltinio upelį praustis. Nusiprausę su raudonais veidais grįždavome „namo“, kur būdavo stovyklos virėjo išvirta „kakao“.

Ste-Pilis.

Alio! Telšiai kalba.

— Amatų vidurinėj mokykloj įsisteigė naujas skautų vienetas — atsk. vanaų skiltis iš 12 asmenų. Skilčiai vadovauja pskltn. J. Mažrimas.

— Pernykštė skautų vyčių futbolo komanda šiemet pasivadino „Džiugas“, ir š. m. VI.12 turėjo draugiškas rungtynes su Rietavo „Šauliu“. Rungtynės baigėsi 4:0 „Džiugo“ naudai.

— Dievo Kūno šventėje ir dainų dienoje (VI.5) skautai ėjo sanitarų ir tvarkinių pareigų. Dainų šventės dieną turėjo pasistatę savo palapines, kur buvo sudedami įvairūs dainininkų daiktai. Ypač kai kuriems svečiams labai patiko sargyba.

— Daugiausia tunto stovyklon vyksta skautų iš Telšių I-os Algimanto dr-vės.

M-mas.

Panevėžio tuntas.

Į stovyklą. VI.21. išvyko į Anykščius stovyklauti skautės, viso 19. Skaučių stovyklos viršininkė paskaut. Jonaitienė, adjut. vyr. skilt. Minginaitė. Skautės stovyklavo iki VI.30. Nuo VI.30. stovyklauja skautai, skautų stovyklauja daug daugiau neų skaučių. Skautų stovyklos viršininkas paskaut. P. Žeimys, adjut. skilt. V. Sinkevičius, ūkio dalies vedėjas J. Kriaučiūnas. Skautai stovyklauja iki liep. m. 15 d. Pirmą sekmadienį, stovykloje daro gegužynę su skautišku laužu ir programa.

Šarūniečių paroda. Šarūniečiai savo veikimą parodė, sugebėdami suruošti nemažą savo rankdarbių parodą, kuri įvyko nuo birž. 15 — 19 d. Paroda buvo gausinga įvairiais piešiniais, fotografijomis, medžio išdirbiniais. Gražus laivo modelis, padarytas skauto K. Kraujalio, to paties skauto vedama užrašų knyga „Jūreivis“ nevieną suįdomino ir paskatino dirbti. Gražūs piešiniai išstatyti valt. Mackevičiaus, Urbo ir kitų. Parodos eksponatai buvo gražiai sutvarkyti, ir padarė visiems gero įspūdžio. Gautą iš parodos pelną sunaudoja kelionei, kurią mano daryti, pastovyklavę 9 dienas Anykščių stovykloje, Šventaja, Nerim, Nemunu į Klaipėdą. Kartu su šarūniečiais iki Kauno mano vykti ir tuntininkas kap. Rinkevičius. Nr. 226.

Alio! Radio... Ukmergė!..

— Birželio m. 13 d. J. E. Respublikos Prezidentas lankėsi Ukmergėj. Skautų delegacija, su tuntininku priešakyje, Šešą pasitiko pradžioje miesto, kur Poniai įteikė baltųjų vandens lelijų. Iš miesto centro skautai Šešą išlydėjo šaukdami: „Valio! Mūsų Šešas! Valio! Valio!“

ir aš nepajutau, kaip suskautėjau. Man rodosi, kiekvienas jaunuolis, jei jis nori išaugti tikrai naudingą tėvynei ir garbingą tautos sūnum, turi praeiti skautizmo mokyklą. Skautizmas apima visa. Skautu būdamas, tu išmoksi ne tik menkniekių, sakysim, prisiūti sagą, bet taip pat šypso-damas kęsti alkį ar nemalonumus, išgelbėti žmogui gyvybę ir nueiti nepastebėtu, kad tik išgelbėtasai nepadėkotų... Ar tu supranti, kad, jeigu taip visi žmonės pradėtų gyventi, t. y., rūpintūs daugiau savo artimu, o ne savim, koks tai būtų puikus žmonių gyvenimas.

— Kiek man teko kalbėti su žmonėmis, — svajingai pradėjo Murziukas, — jie dažnai mėgsta kalbėti apie gyvenimą. Argi iki šio laiko mokslas neišsprendė kam, kaip ir kodėl turi gyventi žmogus?

— Palaukit, — pertraukė jį Stasys. — Jūs matot tą vakarinę žvaigždę?

— Na, žinoma.

— Pasakykit kam ji spindi? Juk dar ir taip šviesu?

— Keistas klausimas.

— Tai jūsų noras išspręsti „kam gyvename“ dar keistesnis. Mums skautams visai aišku kam gyvename: „Dievui, tėvynei ir artimui“.

Kol trys nauji bičiuliai per tris dienas perėjo penkiasdešimtis kilometrų nuo Nidos iki Klaipėdos, Murziukui lyg akys atsivėrė. Gyvenimas jam nušvito visai kitomis varšomis. Miegodamas naktį miške, grožėdamasis vidūnakčio dangaus nematuojama gelme, žvaigždžių spindėjimu, ar nuostabiais saulėtekiais, Murziukas ne sykį kartojo: Kaip gražus pasaulis. Ir jam buvo taip gera ir linksma, lyg, rodos, jis galutinai būtų supratęs gyvenimo prasmę.

(B. d.)

— VI.14. buvo paskutinė š. m. m. tunto sueiga, kur p. tuntininkas prašė ir ragino skautus vasaros atostogų metu rinkti įvairius eksponatus skautų muziejui, kuris greitai laiku manoma atidaryti. Tuo jau senai rūpinasi sktn. E. Kulvietis.

— Kudirkiečių štabas gan smarkiai keičiasi, nes paskilt. J. Sejonas ir Vl. Vepštas baigia amatų mokyklą ir išvažiuoja, o vyr. skilt. Ant. Umbrasas, gavęs atsakingesnes pareigas, pasitraukia. Jų vieton stoja judrūs skautukai: P. Kuliešis, Ad. Paulionis ir k.

— Vasaros atostogų metu visu smarkumu pasiryžę koresponduoti briedžiai ir kudirkiečiai, kurie jau senai gražius santykius veda su malėtiškiais ir giedraikiškiais.

— Dėl baigimo vidur. mok. I Giedraičių „Geležinio Vilko“ dr-vės adj. ir knyginkas paskilt. Ad. Kavaliukas. savo pareigas perdavė J. Lebionkai.

— Vandens skautų kar. Ant. Juozapavičiaus laivas jau nugalėjo savo „didžiausią silpnę“ — išigijo keletą baidarių. Jų vadas, Vyt. Karazija, su keletu skautų darys dviejų savaičių maršrutą Šventąja, Nerim, Nemunu... net į pačią Klaipėdą.

Ant. U. Kairionis.

Valavičiuos vilkiukų ir paukštyčių įžodis.

V.1. Valavičių (Ketervalakių v., Vilkaviškio apskr.) pradžios mokykloje susirinko mokyklos mokiniai ir tėvai ypatingai pagerbti Motinos dieną. Tai vilk. paukštytės patys suredagavo sveikinimą savo mamytėms, kurį perskaitė jų mokytojas Rainys. Po sveikinimo jie iškilmingai prieš vėliavą ir Baden-Powell'io paveikslą pasižadėjo vykdyti savo įstatus.

Įžodį duodančių buvo 15. Juos sveikino sk. remti dr-jos vardu. atvykęs iš Vilkaviškio pulk. ltn. Matulionis ir Vilkaviškio vilk.-paukšt. vardu mokytoja U. Lietuvinkaitė. Jie taip pat užrišo vilk.-paukštytėms kaklaraikščius, apdovanėjo saldainiais ir riešutais. Mokytojas Rainys paskaitė susirinkusiems apylinkės gyventojams paskaitą apie skautybę. Po paskaitos linksmoji dalis: padainavo, deklamavo, įscenizavo skautišką dalykėlių apie skautą Miką Kilpą ir Švilpą.

Malonu, kad ir tolimame kaime atsiranda mokytojų darbininkų, kurie paskleidžia kilnias skautybės idėjas tarp mažų vaikučių ir jų tėvų. **Buęs.**

Žingsnis po žingsnio...

Raseiniai — Paverkšniai. Nors ir sunku yra mums, ką tik įsikūrusiems, gyvuoti, bet energijos nepritrūkstame. Gaila, kad labai mažai yra laiko ūkininkams, o ypač pavasari, bet nežiūrint į tai jau suruošėme II-rą dr-vės sueigą. Sueiga praėjo labai gyvai.

IV.30. suruošėm šeimyninį vakarą. Peln (stovyklai) gauta nemaža. Išigijome keletą sportiškų įrankių. V.28 d. suruošėm savo išvažiuojantiems draugams vakarėlį.

Gaila, kad ūkio mokykloje per du mokslo metu maža ką galima nuveikti, bet energingai dirbant, darbo vaisiai visuomet bus geri. **Skilt. A. P.**

Va ir Tauragės Naumiestis.

Tauragės r. tunto Naumiesčio atskira „lapinų“ skiltis, dar pirmus žingsnius eidama šioje apylinkėje, gražiai veikia. 1932 m. birželio 12 d. ši skiltis gražiai

minėjo Šefo vardinių išvakarės Naumiesty. Valsčiaus sode sukūrė laužą ir prie jo atliko įdomią trumpą skautiškos stovyklos programą. Prie laužo buvo daug kalbėta, dainuota, vaidinta, virta ir skautiška drausmė demonstruota. Žiūrovų prisirinko gan daug. Pažymėtina, kad šioje apylinkėje skautai mažai kam buvo žinomi ir jų veikimu apylinkė labai domisi. Skilčiai vadovauja mokyt. A. Kaulius. **Sekas.**

Sporto šventė.

Kasmet panevėžiečiai ruošia didelę tradicinę sporto šventę. Šiomet ta šventė bus birželio m. 6 ir 7 d. Dabar tik visi treniruojasi, ruošiasi tinkamai joje dalyvauti.

ALIO! IR MŪSŲ PASIKLAUSYKIT!

Marijampolė. Būdami, I-os kar. Juozapavičiaus dr-vės, maži, bet miksūs, skautai, neriamės iš kailio, kad ne tik nuo ko neatsiliktume, bet ir kitiems duotume pavyzdį tikrojo skautiško veikimo.

Štai kad ir neseniai jau paderyti du pėdsakų sekimai, kurie skautukų pastabumo dėka gana gerai pavyko. Kartą padarėme iškylą į Marcinkalnį.

O kiek dar pasistengsime (ypač naktinių) padaryti iškylų į įvairias vietas.

Daug sugalvotų dalykų žiemą dabar vykdome praktikoje ir dar daug manome atsiekti.

Šančių vilk. ir paukšt. iškyla.

Gegužės 22 d. 19 pr. m-los vilkiukų ir paukštyčių įvyko A. Panemunės miške iškyla. Iškylavo 13 vilk., 21 paukšt. su savo vadais mok. Vl. Arminaite ir sktn. Palčiausku.

6 val. r. buvo išsiūsti 2 žvalgai. Po 10 min. sekė paskui juos visi. Atvykę į iškylas vietą, po trumpo poilsio ėmėsi darbo. Vieni nešė malkas, kiti ruošė virtuvę ir t. t.... Kaip viskas buvo sutvarkyta išgirdo komandą išsirikiuoti. Viską palikę tvarkingai rikiavosi vėliavos pakėlimui. Vėliavą keliant buvo sugiedotas himnas ir malda. Po visų apeigų susėdę ratu gėrė pačių pagamintą kavą su juoda duona, užtepta sviestu. Pavalgę ėmė ruošti į bažnyčią. Grįžę iš bažnyčios labai nustebę pamatę pastatytas aštuonias palapines (sktn. P-ko buvo pakviesti keli skautai iš IV L. K. Mindaugo dr-vės). Visi kuo greičiausiai sulindo į vidų. Iš tolo atrodė, kad tos palapinės buvo gyvos. Išgirdę rago balsą visi nuėjo prie bendro stalo pietauti.

Po pietų buvo įvairūs žaidimai, dainos, vilk. ir paukšt. pasirodymas. Prie tokio savotiško laužo niekas nepastebėjo, kaip atėjo likvidacija ir pasirėngimas kelionei. 8 val. vak. nuleidę vėliavą ir sugiedoję „Marija, Marija...“ apleido mišką.

Pirmadienį, nežiūrint, kad buvo pavargę, visi, kaip vienas, atėjo į mokyklą ir gražiai atsakinėjo pamokas.

Asibutas.

Skautiškas pasielgimas.

Plungės I Duonelaičio dr-vės skautas eidamas į miestą pamatė kažin ką ant kelio pamestą. Greit priėjęs, paėmė ir pajuto didelį radinį turįs. Ir iš tikrųjų taip buvo: piniginė buvo ne tuščia, bet su pinigais ir kažin kokiais dokumentais.

Pinigių buvo: 500 vokiškų markių ir, rodos, apie 11 litų.

Visa tai buvo Stalgėnų Šaulių būrio vado, kas vėliau paaiškėjo nunešus į policiją.

Siūlomas atlyginimo neėmė sakydamas, kad skautas už patarnavimą atlyginimo neima ir visada yra pasiruošęs artimui padėti.

Visad malonu keliauti buriniu laivu!

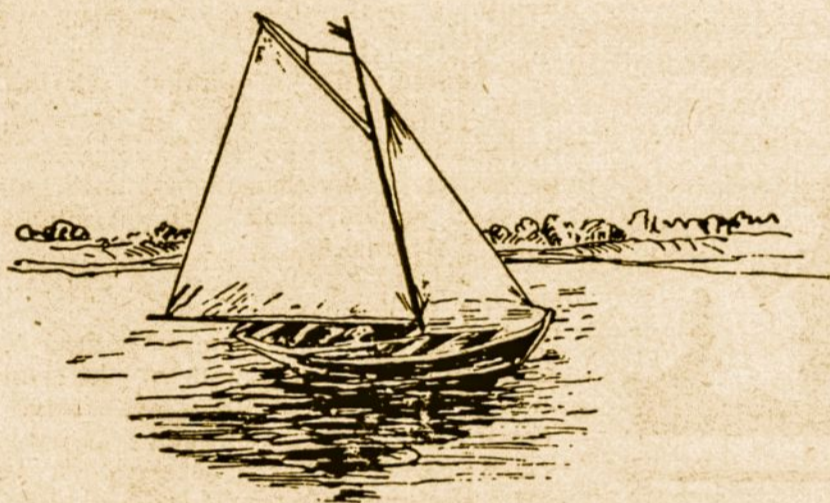
Taip įsitaisyti bures.

Vasara!... Nerami aplinkuma ir triukšmas, ypač miestuose, gadina mūsų nervų sistemą, o tuo pačiu ir sveikatą. Daugeliui mūsų teko visą žiemą mokytis — sunkiai padirbėti protinį darbą. Mokyklos suolas ir šiaip nuolatinis sėdėjimas kambarį net sveikatą paardė. O dabar žavingoji mūsų tėvynės gamtužė su savo vos sužaliavusiais miškais vilioja mus savo prieglobstin, mūsų krašto gražios upės bei upeliai sruvendami masina mus, o ypač mūsų gražieji Palangos bei Klaipėdos pajūriai... Gi mūsų plaučiai prašo daugiau oro, daugiau erdvės, visa mūsų esybė veržiasi į tolį, trokšta — saulės, saulės!...

Taigi kam tik yra galimumas, kam prieinami vandenys, o ypač mūsų vandenys (jūros) skautams svarbu, bet kartu ir malonu, būtų praleisti skaidrią vasarūžės dienele ant burinio laivelio: tai geriausias būdas atgaivinti organizmą ir naudotis visišku poilsiu.

Taigi šiuo savo rašiniu noriu padėti tiems, kurie norėtų įsitaisyti burinį laivelį, bet nežino kaip.

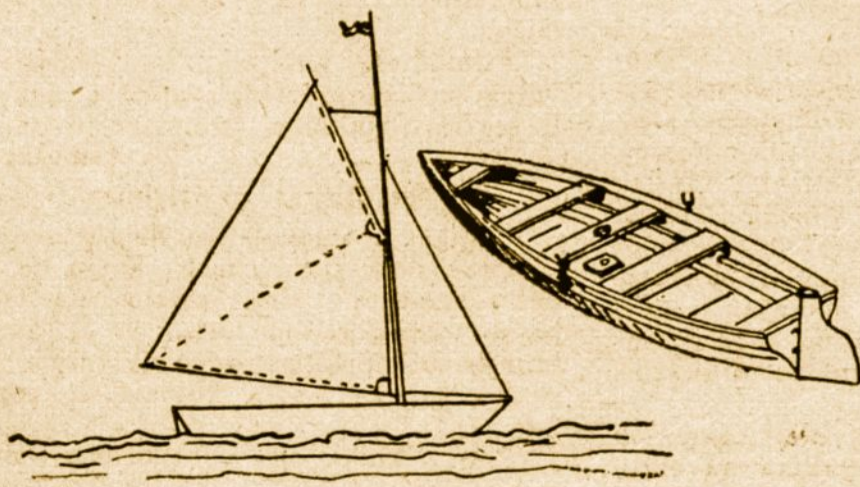
Paprastiausiam laiveliiui galime pritaikinti bures ir neuorumą vėją galime priversti tarnauti mūsų malonumams. Šiam tikslui patartina paimti platesnį laivelį. Be to, jis turi būti ne plokščiadugnįs, t. y., turi turėti (laivo) dugne skiauturę, o taip pat patartina, kad laivelio kraštai būtų aukštesni. Kalbamos sąlygos svarbu, kad užkirstumėm kelią nelaimingiems atsitikimams. Tarp kitko, plokščiadugnį laivelį vėjas neša į šalį iš tiesaus kelio ir šitoks laivelis blogai klauso vairo.

Paprastai stiebas (jeigu jis tik vienas) pastatomas maždaug laivelio ilgio trečdaly, skaitant nuo priešakinės jo dalies. Pav., jeigu laivelio ilgis siekia $4\frac{1}{2}$ mtr. — stiebui tinkamiausioji vieta $1\frac{1}{2}$ mtr. atstume nuo laivelio priekio ir 3 mtr. nuo jo galo (užpak. vairinės dalies). Žiūr. brėž. 2, kairėj.

Stiebo ilgis (aukštis) turi būti lygus maždaug laivelio ilgiui. Storumas — 6, 7 ar 8 cm. Stiebą padarome iš gerai (dailiai) nudrožto medžio arba iš paprastos kartelės, tik reikia žiūrėti, kad kartelė būtų mažiau šakota ir, be to, jos apatinis galas turi būti kiek storesnis už viršutinį.

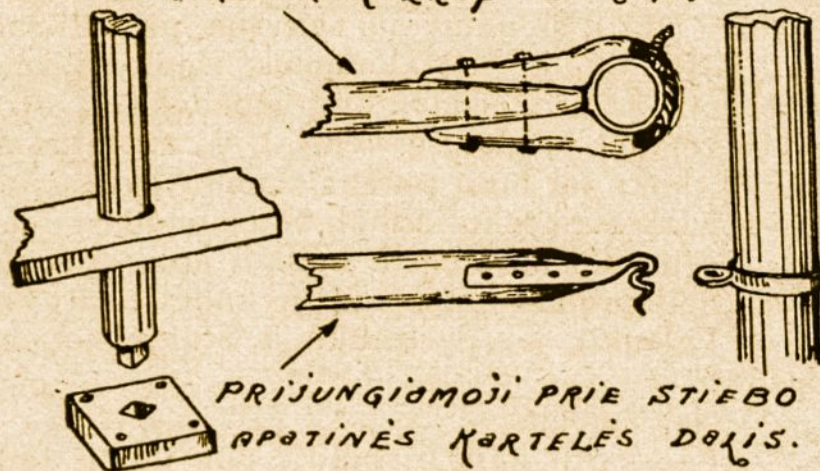
Jeigu pasitaiko toj vietoj, kur turėtų stovėti stiebas arba arti jos, sakysim, apie 10 — 20 cm., suolelis, tada suolelio lentoj išgręžiama stiebo storiui atitinkanti skylė. (Žiūr. brėž. 2, iš dešinės).

Brėž. 2. Burės ir stiebo sudėstymas.

Stiebo apatinį galą, kuris atsiremia į laivo dugną, reikia įstatyti į nedidelį medinį batelį, kuris padaromas iš gabalėlio stiprios (ažuolo) lentos. Bately kaltu iškalamas lizdelis, atitinkantis stiebo apatinio galo storio formai. (brėž. 3, iš kairės).

PRIJUNGIAMOJI PRIE STIEBO VIRŠ. KARTELĖS DALIS.

PRIJUNGIAMOJI PRIE STIEBO APATINĖS KARTELĖS DALIS.

Brėž. 3. Sutvirtinimas burės kartelių su stiebu.

Po to batelis prisukamas prie laivelio dugno.

Jeigu suoleliai taip išdėstyti, kad stiebui vieta randasi tarpe jų, tuomet tarp kaimyninių suolų, išilgai laivelio, prikalamo lenta ir joj išgręžiama skylė, į kurią įstatome stiebą.

Be stiebo, reikalinga padaryti dar dvi kartelės; jos su stiebu sudarys rėmus, ant kurių ištempama drobė (burė). Apatinės kartelės („gik“) ilgis turi būt maždaug lygus atstumui nuo stiebo iki užpakalinio laivelio galo; gali būti ta kartelė ir kiek ilgesnė (20 — 10 cm.). Viršutinioji kartelė („gafel“) turi būti trečdaliu trumpesnė už „gik'o“ kartelę. Apatinė kartelė pritvirtinama prie stiebo: — laivelio šono kraštų lygyje.

Su tam tikro žiedo pagalba (ant stiebo) ir tam tikslui pritaikinto kobinio ant kartelės galo (brėž. 3, dešinėj).

Viršutinė kartelė gali laisvai slidinėti (šliaužioti), ji užmauta ant stiebo. (Brėž. 3, viršuj). Virš. kartelės abu galai pakeliami tam tikromis virvelėmis, kurios pririšamos prie kartelės abiejų galų ir, praeidamos prie stiebo viršaus pritvirtinta trauktuve, nusileidžia apačion. Tokiu atveju tempiant šias virveles tuo pačiu keliama viršutinė kartelė, o tas jau savaime kelia prie jos pririštą burę. Apatinė burės dalis pririšama prie žemutinės kartelės, gi šoninė neveržiant prišniūruojama prie stiebo, kad burė galėtų laisvai klotis.

Kad galėtų burę valdyti, šiam tikslui prie apatinės kartelės, maždaug 1 mtr. nuo galo, pririšama virvė, vadinama („škot'as“), jaja burės plokštuma pastatoma patogiausiu padėtin vėjui.

Priešakinė burė, trikampio pavidalo, („staksel'is“) dviem kampais išsitempia tarp viršutinės stiebo dalies ir laivelio galo. Prie 3-čio laisvo burės kampo patogesniau jo valdymui pririšama virvė („škot'as“).

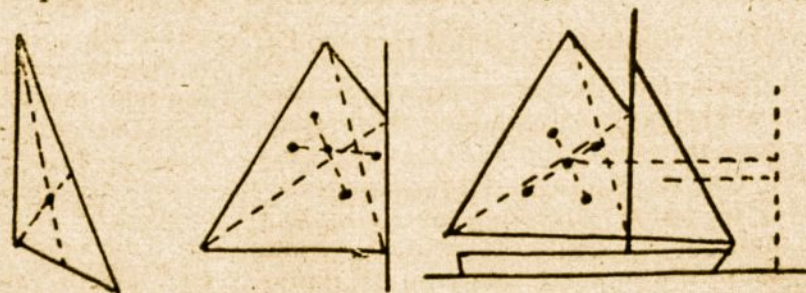
Burė savo išvaizda, forma bei sukirpimu, o svarbiausia ploto dydžiu, turi griežtai atitikti duotam laivelio vaizdai ir tipui.

Duoti tikrus burės išmieros nurodymus „už akių“, nemačius laivelio, beveik negalima, bet apytikris abiejų burių bendrasis plotas apskaičiuojamas šiaip. Paimama laivelio ilgis ir padauginamas jis iš laiv. pločio. Sandaugą dar reikia padauginti iš atskiro „koeficiento“, kuris buriniam laiveliiui nustatytas šitoks: $1\frac{1}{10}$, $1\frac{2}{10}$, $1\frac{3}{10}$, $1\frac{4}{10}$. Pavyzdž., laiveliiui, turinčiam 4 mtr. ilgio ir $1\frac{1}{4}$ mtr. pločio, burės išmiera bus tokia: $4 \times 1\frac{1}{4} \times 1\frac{1}{10}$, arba $4 \times 1\frac{1}{4} \times 1\frac{2}{10}$, t. y., $5\frac{1}{3}$ arba 6 kv. mtr.

Yra taisyklė, kad priešakinė trikampė burė („staksel'is“) privalo būti mažesnė už užpakalinę keturkampę („grot'as“). Priešakinės burės ploto išmiera turi atitikti $\frac{3}{10}$ bendrojo burių tūrio pločio; gi užpakalinės plotas turi turėti $\frac{7}{10}$. Pav., bendr. burių plotas 5 kv. mtr. suskirstomas šiaip: „staksel'iu“ — 1,5 kv. metr. ir „grot'ui“ — 3,5 kv. metr.

Burės siuvamos iš tankiai išaustos (stangios) medžiagos. Bet taip pat gana sėkmingai galima pasinaudoti paprasčiausių miltų maišų medžiaga ar pakuliniu audeklu.

Trikampėms burėms, pirmiausia išmatuojama viena jos pusių ir atsizvelgiant į ilgį į grindis įkalame dvi vinis. Tarpe dviejų įkaltų vinių, aiškumo dėliai, užbrėžia kreida tiesią liniją: Po to paimame du siūlu savo išmiera lygiu trikampės burės

Brėž. 4. Apskaičiavimas ir nustatymas burių centro. —

dviem likusiom dalim, ir vienas iš jų pririšamas prie įkaltos višies, antras siūlas — prie kito. Likusius du laisvu galu tarp savęs sujungiami, bet taip, kad abu siūlai išsitemptų. Sujungimo vietoj įkalama dar trečia višis. Trys įkaltosios višies ir kreida užbrėžtos trys linijos, parodys tikrą burės apybraižą (vaizdą).

Pirmiausia keturkampė burė diagonaliai išskiriama į du trikampi, kurie statomi taip, kaip ir pirmasai (brėž. 2). Po to, kai burių plotai nustatyti, dar reikalinga apskaičiuoti bendrą buriningumo centrą (vidurkį). **Bendrasai buriningumo centras privalo būti ant pačio laivelio vidurio** ir joku būdu ne aukščiau laivelio platumo išmieros: viena ir kita sąlyga būtina tam, kad laivelis būtų rangus ir, be to, kad juo plaukioti būtų nepavojinga.

Trikampės burės centras apskaičiuojamas (surandamas) taip: bet kurių dviejų pusių viduriai sujungiami su priešingais kampais. Ir jų kertėja nustatys centrą (vidurį). (Brėž. 4, kairėj).

Bet, kad nustatyti (surasti) ketvirtainio pavidalo burėms buriningumo centrą, elgiamasi kiek kitaip. Keturkampis diagonaliai perskiriamas į du trikampi ir, visų pirma, skaičiuodami, kiekvienam atskirai, nustatome centrą. Po to, diagonaliai prastestomis linijomis, iš kitų kampų, keturkampis padalijamas į du trikampi ir vėl skaičiuodami (kaip aukščiau pasakyta), nustatome kiekvienam jų centrą. Dviejų linijų kirtimas, kurios jungia pirmuosius du centru ir abu antruosius, parodo mums keturkampės burės buriningumo centrą. (Brėž. 4, vidury).

Norint nustatyti bendrą buriningumo centrą, pasielgiama šitaip: brėžiny, kuriuo pavaizduota šoninė laivelio projekcija su nubrėžtomis burėmis, iš laisvo taško, gulinčio už šoninės projekcijos ribų, pravedama (vertikalė) statmena. Į šią statmeną iš kiekvienos burės centro nuleidžiamas perpendikuliaras. Kiekvieno (perpendikuliarinio) statmens linija matuojama ir dauginama iš buriningumo atitinkamos burės ploto. Gautąjį daugmenį reikia sudėti, gautoji suma dalijama iš abiejų burių ploto sumos (brėž. 4, vidury). Šitų aritmetinių veiksmų duomenys duos mums atstumą nuo tos, mūsų nubrėžtosios statmeninės (vertikalės) linijos iki tiesės, jai lygiagretės, ant kurios nežinomam taške turės rasti bendras buriningumo centras.

Dabar, mes tokiu pat būdu išskaičiavę bendro buriningumo centrą nuo vandens paviršiaus, galėsime visiškai tiksliai nustatyti ieškomąją vietą, — bendrą buriningumo centrą. Nustatydami nuo vandens paviršiaus bendro buriningumo atstumą, elgiamės šiaip. Iš kiekvienos burės centro nuleidžiam (perpendikul.) tiesiąją linijon, kuri brėžiny vaizduoja vandens paviršių, išmatuoja jas, o gautąjį kiekvienos tiesės ilgį dauginame iš turimo burės ploto. Abu gautieji duomenys sudedami ir po to jų suma dalijama iš abiejų burių ploto sumos. Dalmuo duos atstumą — bendro buriningumo centro nuo vandens paviršiaus iki tiesės, jai lygiagretės, ant kurios kažkokiam taške turės rasti bendro buriningumo centras.

Turėdami dvi tieses, kur ant kiekvienos iš jų randasi bendro buriningumo centras, tad ne sunku suprasti, kad kertėja (kirtimosi vietoj) visiškai tiksliai nurodys bendro buriningumo centro vietovę.

Brėž. pažymėjus bendr. buriningumo centrą galime pradėti tikrinimo darbą: ar viską padarėme taip, kaip to reikalauja dvi būtinos sąlygos bur. centrui.

Jeigu atrodytų, kad bendr. burin. centras randasi aukščiau laivelio kraštų linijos, negu tas leistina, arba bus šone nuo laivelio vidurio; šiam atveju pataisos galimos šitokios: ar tai stiebo perkėlimu, arba reikia pakeisti abiejų burių plotą, arba pakeičiant plotą vienos iš jų, arba pakeičiant burių formą, išvaizdą...

Ant grindų padarytos burės apybraižos uždedame drobės audinį ir svarbu taip, kad viena drobėlė perdengtų kitą apie 2 cm., tas svarbu tinkamesniam susiuvimui. Siūlė prisiuvama storais tvirtais siūlais, tiesiai susiuvimais iš abiejų burės pusių.

Stiprumo dėliai, burės kraštai užlenkiami ir apsiuvami aplink virve („liktros'as“) 5 — 7 m. storio. Jeigu medžiaga plona, — patartina ant burės kraštų užsiūti dryžas iš tos pačios medžiagos 2 — 3 cm. platumo, o po to apsiūti „liktros'u“.

Prišimui keturkampės burės prie viršutinės ir apatinės kartelių, o taip pat peršniuravimui (pritvirtinimui) prie stiebo, į burę atitinkamuose šonuose padaromos nedidelės apskritos kiaurymės („Liuvers'as“), kurios turi būti gerai apsiūtos (apmėtytos) arba, labai patariama, į šias angeles įstatyti tam tikrus metalinius žiedus 1,5 cm. apskritime ir vienas nuo kito 10 — 15 cm. atstume. Per šias angeles šiam reikalui pritaikinta virve („slablin'as“) burė pririšama (pritvirtinama) prie kartelių. (Brėž. 5).

Geresniam drobės įtempimui viršutinės ir apatinės kartelių tarpe, burės kampučiuose įtaisomos kilpos: iš to pačio („liktros'o“), kuriuo apvejamos burės.

Prie burinio laivelio įrengimo, kad galėtume lengvai jį valdyti, reikalinga įtaisyti vairą ir dailiai nudrožti „rumpelį“, t. y., vairavimo rankeną: jis padaromas iš medžio apie 1/2 mtr.

Skaute — taupyk!

Kooperacijos šventė.

Didelė yra kooperacijos idėja. Ji pasklido visame pasauly ir sugebėjo sujungti šimtus milijonų žmonių. Šiandien — 1932 m. liepos m. 2 d. visame pasauly plevėsuoja septynspalvė kooperacijos vėliava, primindama, jog organizuoti kooperatininkų milijonai dešimtąjį kartą mini Tarptautinę Kooperacijos Šventę!

Iškilingai mini tą dieną kraštai, kuriuose kooperacijos judėjimas jau yra stipriai išbujojęs ir kuria jų piliečiams gerbūvi bei kultūrą.

Dabar visame pasauly siaučia ekonominis krizis. Daug neorganizuotų žmonių nusimena. Jie nemato išeities iš susidariusios būklės, nemato skurdo galo. Kooperatininkai nenusimena. Išeitis yra! — **KOOPERACIJA! Visi į kooperatines eiles, visi po kooperacijos vėliava!** Kad silpni ir neturtingi paskirai, sudarytumėm galybę ir pasiektumėm gerbūvio, bendrai dirbdami kooperatinėse organizacijose.

Mūsų kooperacija dar jauna. Trūksta savų kapitalų, prityrusių darbininkų, **Nesmerkime kūdikio! Padėkime jam išaugti, sutvirtėti!**

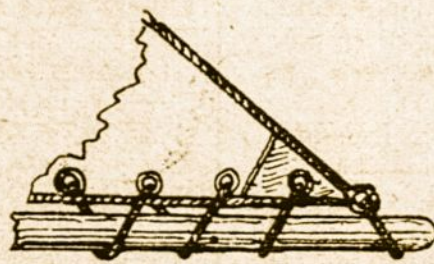
Stokite nariais į vartotojų bendroves, kurios nori paimti į sujungtųjų gyventojų rankas prekių paskirstymą, o vėliau, palaiptui ir jų gamybą. **Ūkininkai, stokite į žemės ūkio kooperatyvus**, kurie sujungs Jus į tvirtą, vieningą bendruomenę, sėkmingai kovojančią su tarpininkų išnaudojimu, kurie už skatikus nori pagrobti Jūsų sunkaus darbo vaisius. **Stokite nariais į pieno perdirbimo bendroves** ir vežkite pieną pieninėn, nes vienintelė išeitis dabar pieno ūkis. **Kooperatyvams padedant**, patobulinsite savo gaminius, išdirbsite jiems vardą užsieniuose ir gausite aukštesnes kainas. Tas padės Jums išeiti iš skurdo!

Visi neškite savo sutaupas į smulkaus kredito kooperatyvus ir kooperatinius bankus, kurie plečia taupumo idėją suaugusių ir jaunuimio tarpe, renka žmonių sutaupas ir paskirsto jas savo nariams miestuose ir kaimuose, kad šie protingai ir naudingai gautas paskolas sunaudotų.

Šiandien, Kooperacijos Šventės dieną, visi pasižadėkime plėsti kooperacijos idėją, tobulinti kooperatinį darbą, remti kooperatyvus, burtis į kooperatininkų eiles.

Vienybėje — galybė!

Iš Koop. šventei Rengti Komiteto atsišaukimo.

Brėž. 5. Burių drobės pritvirtinimas prie kartelės.

Brėž. 6. Laivelio vairas.

išmieros. (Brėž. 6). Buriniu laiveliu plaukiant visi jame esą žmonės susėda ant laivo dugno, tas būtina tam, kad visas svoris rastųsi apačioj. Burės valdymo virvelės („škot'as“) reikalinga laikyti rankose, bet joku būdu nerišti, kaip kartais kai kurie daro, staigiam ir netikėtai puolus vėjui laivelį, mažiausias prišimo susitrukdymas, greštų laivelį apversti.

Kiekv. laively turi būti kamštinių juostų atsarga arba kokių kitokių gelbėjimosi priemonių, kas itin svarbu tais atvejais, kuomet besivažinėjantieji yra neprityrę, nemoka gerai apsieiti su buriniu laiveliu. Aplamai neprityrusiems plaukiojimo mene nepatariama leisti plaukiojiman pučiant smarkiam vėjui: mokytis geriausiai kuomet vėjas yra lygus, vienodas ir nestiprus.

VI. Mingelevičius.

Mokytojų kamps

Mūsų raštinė ir darbo knygos.

Nors ir kažin kaip gražiai ir tobulai būtų tvarkomas vilk.-paukšt. draugovės veikimas, jis negali būti pripažintas pilnas, užtektinas, jeigu nebus užfiksuojamas tam tikrose knygoje ar raštuose. Neufiksuotas, niekur nepažymėtas darbas dingsta drauge su bėgančiu laiku, nepalikdamas žymių, o kartais net ir mažų ženklelių. Darbų ir viso veikimo eigos fiksavimas turi ne vien tik istorinės reikšmės, jis, be to, dar turi tam fiksuotojui ir lavinančios, pamokančios reikšmės.

Vilkiukų ar paukštyčių d-vė yra organizuotas vienetas, turi gyvą, pilną veikimą, todėl to veikimo visokiariopas fiksavimas būtinas. Kad ir nėra iki šiol dar nustatytų bendrų visoms vilk.-paukšt. d-vėms knygų, bet jau pas daugelį dr-kų galima pastebėti vedant ir tvarkant šios knygos.

1. Vilkiuko (paukštytės) asmens knygelė.
2. Būrelio (lizdelio) galvos knygelė.
3. Draugininko darbo dienoraštis.
4. Draugovės dienoraštis.
5. Įsakymų knyga.
6. Narių registracijos knyga.
7. Gaunamųjų ir siunčiamųjų raštų registr. knyga.
8. Gaunamųjų ir siunčiamųjų raštų byla.
9. Turto sąrašas.
10. Kasos knyga.
11. Pateisinamų dokumentų byla.
12. Pajamų kvitų knygelė.

1. Vilkiuko (paukštytės) asmens knygelė. Šią knygelę veda kiekvienas vyresniojo amžiaus vilkiukas ar paukštytė. Pirmo ir antro skyrių vaikai gali jų nevesti, nes šis darbas jauniems yra per sunkus ir neįdomus.

Knygelės pirmame puslapyje įrašoma:

Budėk!

Šiaulių Rajono Tunto
III-čios vilkiukų d-vės
IV-jo „Mėlynųjų“ būrelio
vilkiuko Antano
Remišausko
asmens knygelė

Trečiame puslapyje surašoma visų „Mėlynųjų“ būrelio vilkiukų vardai, pavardės ir jų adresai. Tolimesniuose lapeliuose užrašoma kiekvienos sueigos darbų planas vienoje pusėje, o antroje pusėje — žymima užsiduoto gero įpročio praktikavimosi eiga. Pav.:

15 pusl.
VI-oji sueiga 1932. V. 26.

1. Pradžia.
2. Pašnekesys: — V-kų iškyla.
3. Piemenų mazgas.
4. Daina apie terbą.
5. Žaidimas — „Lokių gaudymas“.
6. Pratintis nesibarti.
7. Užbaiga.

16 pusl.
Nuo V. 26 iki VI. 2.
Nesibarti!

Savaitės dienos	Mėn. dien.	Kiek kartų bariaus
Penktadienis	27	—
Šeštadienis	28	—
Sekmadienis	29	1
Pirmadienis	30	—
Antradienis	31	2
Trečiadienis	1	—
Ketvirtadienis	2	—
Viso 3 kartus		

Asmens knygelės tikslas ir reikšmė yra toji, kad vilkiukas ar paukštytė turi savo būrelio — lizdelio bičiulių sąrašą, jų adresus, susirašo viso praeito kurso programas, geruosius įpročius, jų praktikavimo eigą ir kad šią knygelę tvarkydama vaikas pratinasi rūpestingumo, kantrumo, atsidėjimo ir t. t. III ir IV skyrių vaikams asmens knygelės tvarkymas turi didelės teigiamos auklėjamos reikšmės.

Sueigos planą į knygelę įrašo d-kui diktuojant sueigai baigiantis. Įpročio kontrolės įrašus daro pats v.-p. visą savaitę kiekvienos dienos vakarą.

2. Būrelio (lizdelio) galvos knygelė. Veda ir tvarko būrelio ar lizdelio galva. Knygelės užrašas toks pat, kaip ir asmens knygelės, tik pažymėta, kad tai tokio ir tokio būrelio (ar lizdelio) galvos knygelė. Trečiame pusl. taip pat būrelio (lizdelio) narių sąrašas ir adresai. Toliau jau eina sueigų kontrolės lapeliai. Puslapio viršuje užrašoma kelinta sueiga, kada įvyko, žemiau v. ar p. sąrašas ir šalia jo grafos: neatvyko, pavėlavo, batų tvarkingumas, rūbų tv., rankų švar., asmens knygelės tv. ir ypatingi pažymėjimai. Knygelės puslapis atrodo šitaip:

X-ta sueiga 1932.IV.17.

Eilės Nr.	Pavardė ir vardas	Neatvyko	P. vėlavo	Batų tv.	Rūbų tv.	Rankų šv.	Asm. knygelės tv.	Ypatingi pažym.
1	Rožė Antanas	—	—	+	+	+	+	
2	Širvidas Viktor.	—	P.	+	+	+	+	
3	Budnikas Stasys	—	—	+	+	+	+	
4	Ir t. t.							
5								
6								
7								
8								
9								

Čia sužymėtus + ir — ženklelius galva surašo į knygelę sueigos pradžioje patikrinimo metu. Tai, paprastai, atliekama 10 min. prieš draugininko atėjimą. Atėjęs d-kas ir pasisveikinęs su d-ve išklauso galvų pranešimų: šie perskaito savo būrelių (lizdelių) sąrašus ir pasako

kas už ką kokius ženklelius užsitarnavo. Tuo būdu d-kas mato, ar galva teisingai vertina savo v. ar p. tvarkingumą. Būrelio (lizdelio) galvos knygelės tvarkingas vedimas daug reiškia d-vės akuratiškumui išlavinti.

3. Draugininko darbo dienoraštis. Ši knyga paties d-ko tvarkoma. Jei vilk. ar paukšt. sueigos metu į savo asmens knygeles užsirašo d-ko diktuojamą sueigos planą, tai d-kas prieš sueigą turi tą planą turėti tvarkingai susirašęs ir savo darbo dienoraštyje jį visą ištisai smulkiai išdėstęs. Tai yra, tartum, sueigos konspektas, kuris paties darbo metu ir vėliau, pav., tą pačią darbo programą einant su naujais vaikais, d-kui yra tikras ramstis vis tikriau ir tobuliau atlikti savo uždavinį. Dėl to bus nenuostabu, kad vieno kito rūpestingiesnio d-ko darbo dienoraščiai yra užaugę į dideles knygas, pilnas vertingos medžiagos, vaizduojančios d-vės veikimo kelius ir būdus.

4. Dr-vės dienoraštis. Tvarko dienoraštininkas. Čia aprašoma d-vės sueiga, vilkiuko ar paukštytės akimis žiūrint. Tai nėra protokolai, bet tai yra nuotaikingi, visiems įdomūs, vieno asmens parašyti išpuodžiai. Žinoma, dienoraščio gražumas ir įvairumas pareina tik nuo rašytojo sugebėjimo gražiai ir įvairiai jį parašyti. D-tį gali rašyti ir ne vienas žmogus, gali rašyti paeiliui visi norintieji ir sugebantieji. Tuomet dar įvairiau, dar įdomiau. Ir dienoraščio galutinė kontrolė d-ko kompetencijoje. (Apie dienoraštį plačiau skaityk 1932 m. „Skautų Vade“ 3 nr. 17 pusl.). Knygos viršelyje įrašoma, kurios d-vės dienoraštis.

5. Įsakymų knyga. Joje surašomi visi dr-ko įsakymai d-vei. Įsakymus rašo ir juos viešai skaito d-vės adjutantas. Įsakymais skelbiama: paskyrimai ir atleidimai pareigūnų, išlaikiusieji egzaminus, leidžiamieji duoti įžodi, įvairūs uždaviniai, ir t. t.

6. Narių registracijos knyga. Į ją surašomi visi d-vės nariai įstojimo tvarka. Sakysim, jeigu toji knyga turės 200 puslapių, tai pirmuosius 1 — 15 pusl. galima paskirti narių sąrašui ir adresams, o kitus 15 — 200 pusl. — įvairioms žinioms apie narius surašyti. Pirmieji 1 — 15 pusl. taip atrodys:

Eil. nr.	Pavardė ir vardas	Adresas	Žinių lapo nr.
1	Rikis Stasys	Ribių km. Šėtos vlsč.	16
2	Šapas Jonas	Augų „ „ „	17

Norėdami sužinoti apie Šapą Joną smulkesnių žinių, turime atsiversti 17 pusl. kuriame rasime, pav.:

17 pusl.
Šapas Jonas.

Gimęs 1922 m. balandžio m. 12 d.
Mokėsi III sk. 1930—1931 m. m.
Į d-vę įstojė 1930 m. lapkričio m. 5 d.
Išlaikė egz. į II p. l. 1931 m. vasar. m. 16 d.
Davė įžodį 1931 m. vasario m. 16 d.
Buvo dieninėje iškyloje 1931 m. birželio m. 16 d.
Buvo 1 nakties ir 2 dienų iškyloje 1931 m. liepos m. 2—3 d. d.
Mokėsi IV sk. 1931—1932 m. m.
Išlaikė egz. į I p. l. 1932 m. kovo m. 3 d.
Išlaikė egz. pynėjo specialybei g. 1932 m. bal. 29 d.
Ir t. t.

Čia surašomos visos žinios, lyg tarnybos lape. Narių registracijos knygą tvarko d-ko prižiūrimas adjutantas.

(Dar bus). K. P.

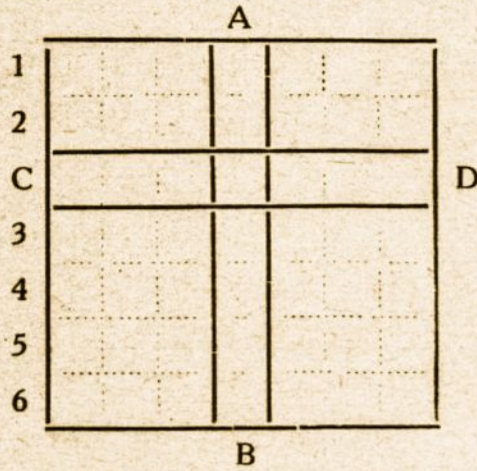
Suk galvą.

Skyrių veda vyr. skiltn. H. Rudzinskas.

UŽDAVINIAI.

Užd. nr. 91.

Atsiuntė A. Jakutis iš Raseinių.

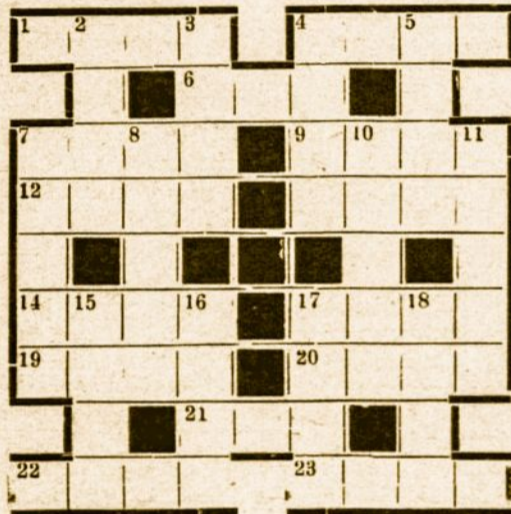
1) Lietuvos rašytoja, 2) buv. Liet. prezidentas, 3) Liet. kurortas, 4) nepaklusnus angelas, 5) Liet. kunigaikštis, 6) Azijos valstybė.

Nuo A iki B — žymaus Lietuvos vyro vardas, o nuo C iki D jo pavardė.

Užd. vert. 2 tašk.

Užd. nr. 92.

Atsiuntė G. Orentas iš Kybartų.

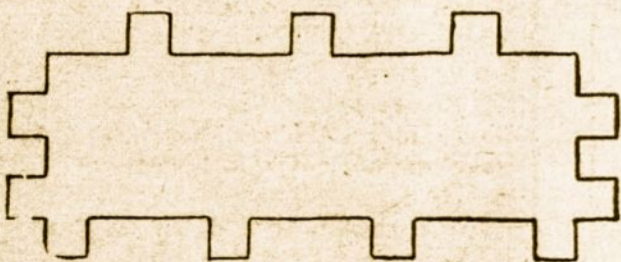
Perskaityti stačiai: 2) gėrimas, 3) vežimo dalis, 4) kambario dalis, 5) vež. dalis, 7) mažiausias kelias, 8) rengimasis, 10) tuštuma, 11) mot. vardas, 15) miestelis, 16) orlaivio tipas, 17) laivo vardas, 18) žuvies produktas.

Gulsčiai: 1) vandenyne esti, 4) kūno dalis, 6) parod. įvardis, 7) laiko, 9) upė, 12) pinigai, 14) įėjimas, 17) nam. gyvulys, 19) Azijos valstybė, 20) šaukė, 21) nestovėk, 22) įvardis.

Užd. vert. 2 tašk.

Užd. nr. 93.

Atsiuntė J. Antanas iš Mažeikių.

Šią figūrą padalyti į 14 lygių dalių.

Užd. vert. 2 tašk.

Užd. nr. 94.

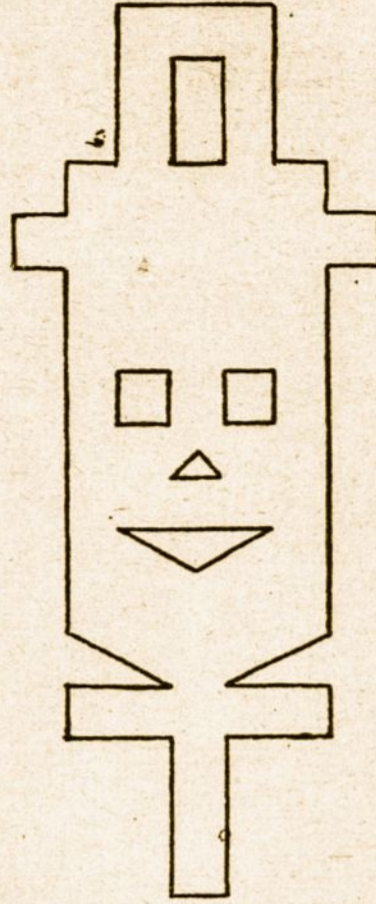
Atsiuntė Ste-Pilis iš Kaišiadorių.

Šarada.

Paukščiui dvi raidės mainysi — Jo gyvenamą vietą matysi. Toji vieta be raidės vienos — Gyvulėlis bus visados.

Užd. vert. 2 tašk.

Užd. nr. 95.
Atsiuntė Stasys iš Kauno.

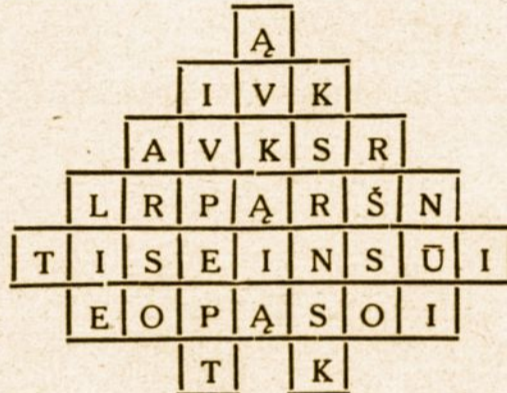

Išpiaustykit didžiąsias raides ir sudėkit mūsų šūkį.

Užd. vert. 2 tašk.

Užd. nr. 96.

Atsiuntė J. Kemėža iš Vilkaviškio.

Šachmatų valdovės ėjimu perskaitykit skautų įsakymą.

Užd. vert. 2 tašk.

Užd. nr. 97.

Atsiuntė L. Gaižutis iš Utenos.

Šarada.

Lietuvos miestui raidę mainysi — Daiktą kurį visi turi matysi.

Užd. vert. 1 tašk.

Užd. nr. 98.

Atsiuntė E. Daujotas iš Šiaulių.

Šarada.

Šventi daiktai be pradžios — Yra valgis visados.

Užd. vert. 1 tašk.

Užd. nr. 99.

Atsiuntė N. Š. iš Zarasų.

Šarada.

Pinigui vieną raidę išbrauk, Gražų rūbą iš spintos trauk.

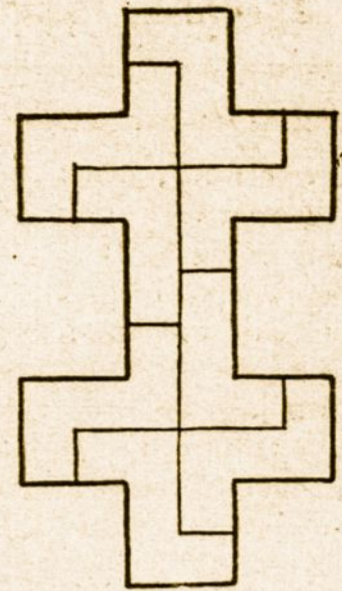
Užd. vert. 1 tašk.

UŽDAVINIŲ SPRENDIMAI.

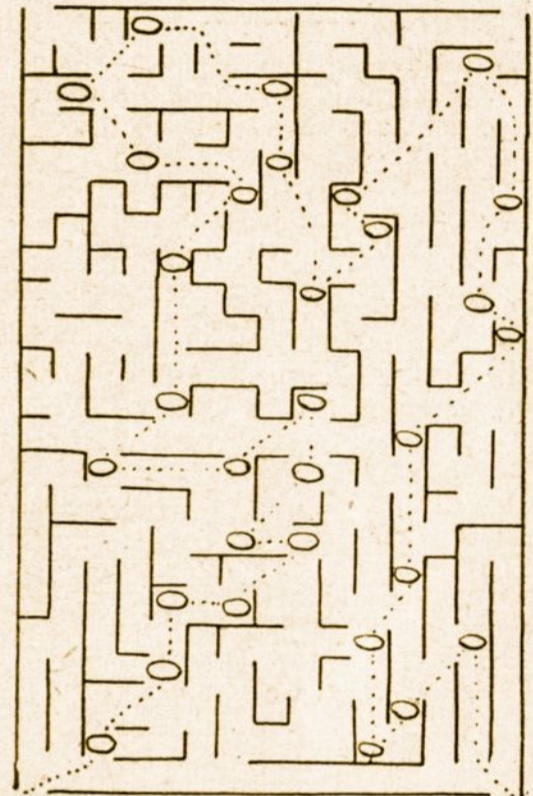
Užd. nr. 81.

70				
70	80	85		
0	75	85	65	100
60	105	65		
60				

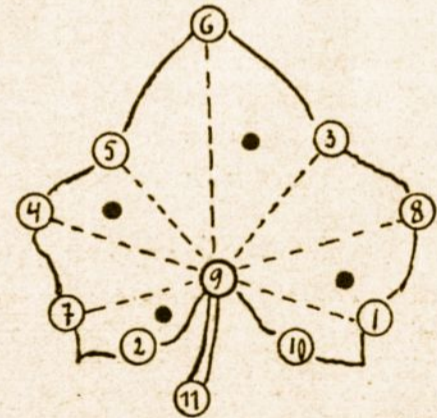
Užd. nr. 82.

Užd. nr. 83.

Užd. nr. 84.

Užd. nr. 85.

Antanas Saulaitis,
„Skautų Aido“ Redaktorius.

Užd. nr. 86.

Stačiai: 1) mulas, 3) morka, 4) takas, 5) arena, 7) vinis, 10) siera, 11) knyga, 14) Nylas.

Gulsčiai: 2) lubos, 4) takas, 6) siena, 8) tiltas, 9) litras, 11) knatas, 14) proga, 13) arklys.

Užd. nr. 87.

Psalmė, palmė.

Užd. nr. 88.

Rasalas, rašalas.

Užd. nr. 89.

Lietuvis, liežuvis.

Užd. nr. 90.

Šakiai, šokiai.

UŽ SPRENDIMUS GAVO:

19 taškų: J. Bučinskas, Vikruolis, J. Stuobris, V. Statkevičius, P. Sirgėdas, J. Gutmanas, V. Šatinskas, K. Slavinskas, J. Kemėža, V. Federavičius, V. Mičiūnas, G. Orentas, V. Želnys, J. Vilčinskas, J. Būga, K. Kiaunė, Andų Kondoras, A. Limontas, V. Adomavičius, J. Antanas, T. Aleškavičius, K. Damijonaitis, A. Gustaitis.

17 taškų: vyr. pusk. A. Pliauskys, M. Kliučius, J. Vaitkevičius, Ste—Pilis.

16 taškų: Sanom—Ar.

15 taškų: Andų Kondoras, Ste—Pilis, Ge—Vytis.

13 taškų: J. Bikauskis, S. Petrauskas.

11 taškų: V. Federavičius, R. Bakevičiūtė.

8 taškus: S. Liutkevičius, B. Liutkevičius, A. Liutkus.

6 taškus: K. Petukauskas.

4 taškus: J. Bružas.

Šis uždavinių konkursas jau baigtas. Šiame konkurse dalyvavo 208 sprendėjai. Čia paskelbiamos sprendėjų pavardės, kurie surinko nemažiau 15 taškų.

95,5 tašk. gavo P. Sirgėdas.

94 t. — A. Gustaitis

92 t. — V. Šatinskas.

91,5 t. — T. Aleškavičius.

90 t. — K. Kiaunė.

89,5 t. — J. Antanas.

89 t. — V. Adomavičius, K. Damijonaitis, J. Gutmanas, J. Kemėža, V. Mičiūnas, K. Slavinskas.

87,5 t. — J. Vilčinskas.

87 t. — K. Grigaitis, J. Bučinskas, V. Statkevičius.

83,5 t. — P. Rožaitis.

82 t. — G. Orentas.

87 t. — vyr. pusk. P. Pliauskys.

75,5 t. — A. Liutkus.

75 t. — V. Federavičius.

73,5 t. — Ste—Pilis.

73 t. — J. Būga.

72 t. — V. Tamulevičius.

71 t. — J. Vaitkevičius.

70 t. — Ge—Vytis.

69 t. — V. Ramonas.

68 t. — B. Stundžia.

66 t. — A. Valiukas.

65 t. — K. Buišas, K. Kubilius.

64 t. — M. Kliučius.

61 t. — V. Kružikauskas.

59,5 t. — A. Limontas.

55 t. — A. Andrulis.

54,5 t. — K. Dvėlys, A. Leipus.

53 t. — A. Karklinis, S. Liutkevičius, B. Liutkevičius, F. Tutlis.

52 t. — vyr. pusk. Antaniškis.

51 t. — S. Petrauskas.

49 t. — J. Čepulis.

46 t. — G. Užupys.

45 t. — S. Gadliauskas.

42 t. — E. Daujotas, B. Jozėnas, M. Preisas, K. Gandrimas.

41,5 t. — N. Šalna.

41 t. — L. Gaižutis, R. Valiukaitė, V. Valiukas.

36 t. — E. Martušius, L. Žigaras.

35 t. — P. Enskaitis, S. Kimeris.

34 t. — L. Gavėnas, Lumetis.

29 t. — V. Kubilius, P. Raulušaitis, J. Valakas.

28 t. — J. Sakalauskas.

27,5 t. — S. Maskaliūnas.

27 t. — V. Baltutis, J. Klimavičius, L. Mykolaitis, V. Paliušis, A. Savickas, Č. Stakionis, L. Zeruolis.

26 t. — J. Banaitis, R. Bakevičiūtė, A. Kraujalis, M. Milaševičius, A. Stelmokas, J. Šileris, V. Vintartas, V. Želnys.

25 t. — V. Dilka, A. Senkus.

24 t. — J. Petronis.

23 t. — V. Katarskis, vyr. pusk. B. Sasnauskas.

SACHMATAI

Skyrų veda V. Vasiliauskas.

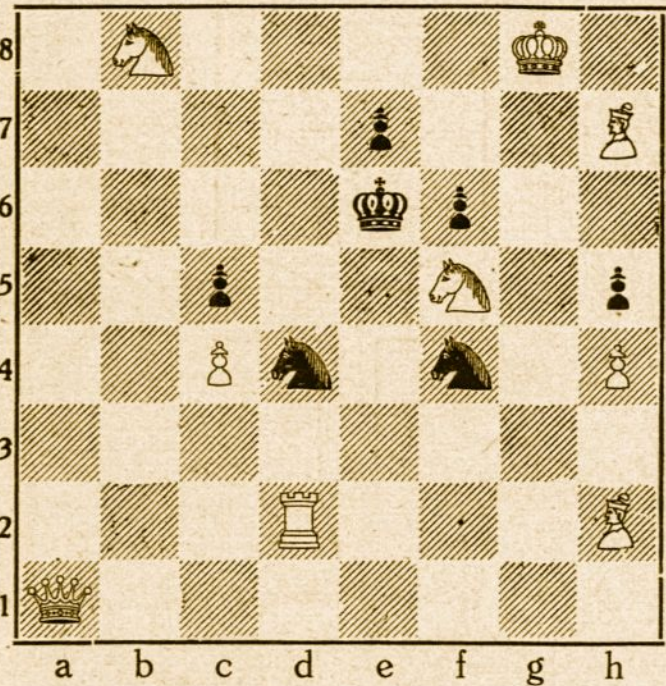
Šiuo „Sk. Aido“ numeriu pradėdame naują šachmatų uždavinių sprendimo konkursą. Bus paskirtos dvi dovanos. Konkursinių uždavinių bus 10.

Uždavinys nr. 1.

Aurelio Abela.

Juodieji: Ke6, Žd4, Žf4, e5, e7, f6, h5.

Baltieji: Kg8, Va1, Bd2, Rh2, Rh7, Žb8, Žf5, c4, h4.

Vertinamas 2 taškais.
Matas dviem ėjimais.

Knygų lentynėlė.

Lietuviškoji Enciklopedija I tom. V sąsiuvinis. 513 — 640 pslp. (Amuro kazokai — Anglija). Leidėjas „Spaudos Fondas“. Gausiai iliustruota. Atskirais sąsiuv. po 4 lit., o visas tomas — 48 lit., su nuolaida 43,20 lt., 44,40 ir 45,60; didesnės nuolaidas gauna tuoj užsiprenumeruoja. Prenumeratos mokesčių galima sumokėti ir dalimis. Administr. adresas: Kaunas, Laisvės alėja 62.

J. Mikuckis. **Dienų Grandys**. Eilėraščiai. Viršelis — V. Jomanto, antraštinis lapas — V. Bičiūno. Kaunas, 1932 m. 80 pslp.

P. Orintaitė. **Iš Sostinės**. Apysakos. Kaunas, 1932 m. 160 pslp. Kaina 3 lt.

22 t. — V. Ignatavičius, S. Kelvičas,

21 t. — B. Žiugzdaitė.

20 t. — B. Petronis, J. Vaičys, V. Zelinskis.

16 t. — B. Adomavičius.

15 t. — V. Šukys.

Galutinas laimėtojų sąrašas bus paskelbtas kitam „Sk. A.“ nr.

PRANEŠIMAI.

Visiems: kitą uždavinių sprend. konkursą pradėsime su naujais mokslo metais. Per atostogas uždavinių sprendėjams bus skiriamos dovanos burtų keliu. Uždavinių autoriai visuomet įeina į burtus.

Už šio „Sk. A.“ teisingai išspręstus uždavinius burtų keliu skiriamos šios dovanos: skautiškos bovel. kojinės, dvi baglagės, švilpukas ir keturios knygos Pr. Genio „Džiugo varpai“.

A. Jakučiui: kuponų nereikia.

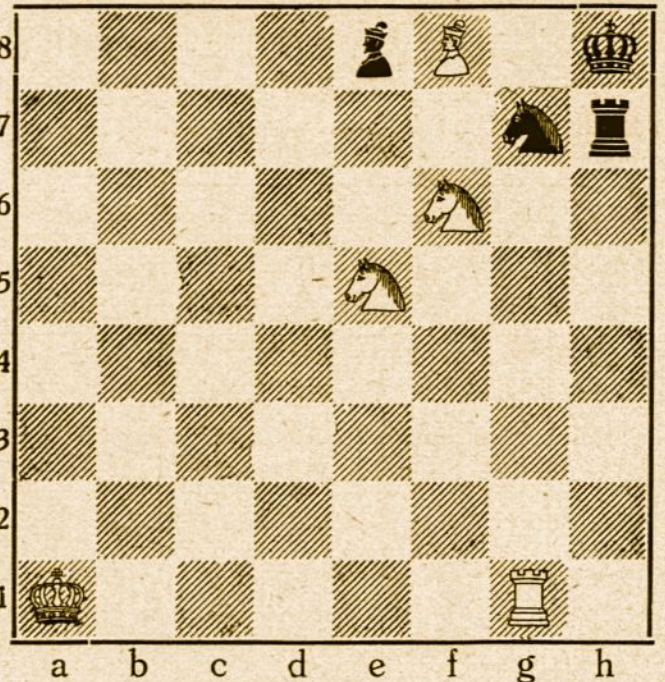
Užd. sprend. siųsti iki š. m. liepos mėn. 25 d.

Uždavinys nr. 2.

Adolph Andersens.

Juodieji: Kh8, Bh7, Re8, Žg7.

Baltieji: Ka1, Bg1, Rf8, Že5, Žf6.

Vertinamas 2 taškais.
Matas trimis ėjimais.

LAIMĖJO PREMIJAS.

Paskirtas premijas už konkursinių uždavinių sprendimus loterijos keliu gavo: I premiją kišeninius šachmatus — L. Dapkus.

II premiją paprastus šachmatus — skilt. J. Vilčinskas.

Laimėjusius prašome užteiti į „Sk. Aido“ administraciją arba atsiųsti savo adresus.

R. Jatulytė - Petrušauskienė. **Skalbiniai**. Šeiminkės knygnėlis nr. 9. Leidžia Žemės ūkio Rūmai. 48 pslp. Iliustruota. Kaina 1 lit.

Dėdė iš Čikagos.

Neseniai teko skaityti Lori „Dėdė iš Čikagos“. Tai ne paprasta apysaka kaip jos viršely parašyta. Tai studijėlė. Tai supažindinimas su Amerikos Jungtinėse Valstybėse esančia **Luitrelio mokykla**. Viskas gražioj apysakos formoj.

Jos, tos mokyklos, tikslai pasireiškia kitose pažiūrose į žmogaus išauklėjimą. Tai nauja praktiško auklėjimo mokykla. Tai gyvenimo mokykla. Iš jos išeina jau žmogus: „jis paruoštas gyvenimo kovai, nebijo jos ir visuomet sieks savo tikslų; be teorinių žinių, jis turi neįkainojamą turta — įpratimą dirbti savo rankomis, o su juo jis niekur nežus; jis turi jėgos, pasitikėjimo savimi. Koks turi būti tas išauklėjimas, galima pastebėti kad ir iš klausimų, kuriais kreipėsi tasai Dėdė į savo sūnėną: — Ar moki pakaustyti arkli? Ar gali bent joti be balno? Ar užmigi apsižergęs šaka? Ar sugausi žuvį vandeny su ranka? Ar nušausi belekiantį paukštį? Ar mokėsi pasidirbti krosnį ir išsikepti žvėrienos? Ar nenusiminsi, jei mums teks laikinai atsiskirti ir tu paliksi pats vienas? — Jau šie keli klausimai sakyte sako į ką turi būti kreipiama dėmesio auklėjant vaiką.

Ši knyga pravers perskaityti ne tik mokytojui, bet kiekvienam skautų vadui. Tada paaiškės ir skautizmo, kaip auklėjimo sistemos, reikšmė.

Skaut. K. Velička.

Justas Paleckis, **Dienų Ne-laisvėj**. Žurnalisto eilėraščiai ir vertimai. „Dienos“ leidinys. Kaunas, 1931 m. 96 pslp. Kaina 2,50 lit.

Antanas Ilčiukas, **Dūšia ant popierio**. Lirika žaliajam kaimui. Kaunas, 1932 m. 32 pslp. Kaina 1 lit.